

ЛИАН ХЪРН ЗАГОВОРЪТ

Част 1 от „Кланът Отори“

Превод от английски: Людмила Левкова, 2006

chitanka.info

Кланът Отори

Кланът Маруяма

Кланът Сейшуу

Кланът Ширакава

Кланът Тохан

Действието в трилогията „Кланът Отори“ се развива във въображаема феодална страна. Нито обстановката, нито периодът са замислени да съответстват на определена историческа епоха, макар че в тях могат да се доловят отгласи от множество японски обичаи и традиции, а природата и сезоните са типичните за Страната на изгряващото слънце. Славеевите подове (*яп. угуисобари*) са реално изобретение и са били изградени около редица имения и храмове, най-известните образци от които могат да се видят в старата столица Киото, около крепостта Ниджо и край главния храм Чион Ин, разположен над другите седем храма на популярната будистка секта Джодо („Чиста земя“). За названия на селищата са използвани японски имена, макар че те нямат почти нищо общо с реално съществуващите, с изключение на Хаги (някогашен крепостен град на крайбрежието на

Японско море в префектура Ямагучи) и Мацуе (разположената на езерото Шинджи столица на префектура Шимане), които в една или в друга степен са описани реалистично. Колкото до героите, всички те са измислени, с изключение на художника Сешу^[1], който по мое мнение не можеше да бъде заменен.

Надявам се пуристите да ми простят волностите, които съм си позволила. Единственото ми извинение е, че тази книга е рожба на въображението.

Лиан Хърн

天平五年癸酉遣唐使の船、難波
と発ちて海に入る時に、親母の、子に
贈る歌一首 短歌と并せたり

秋萩を妻問ふ鹿こそ 独子に

子拵てりといへ 鹿見じもの わか

独子の草枕 旅に（行けぬ

竹珠を しじに貫き重なり 齋気

本線取り重いでて 齋ひつゝ わか

思ふ吾子 真幸くあくること

万葉集 卷九

一七九〇
一七九一

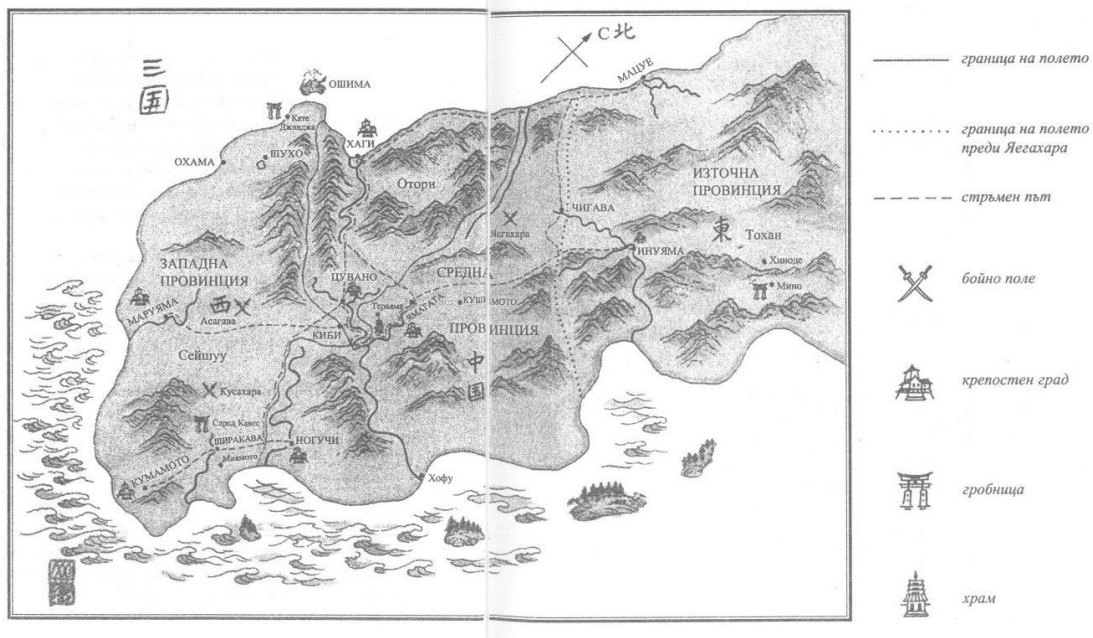
[1] Японски дзенбудистки монах и художник, основно пейзажист (1420–1506). — Бел.прев. ↑

*Еленът, дето се венчава
за есенния шипков храст,
разправят, че баща той става
на мъжка рожбичка една,
която бързо ще порасне,
ще стане скоро млад елен —
в съдбата си ще се захласне
и в път ще тръгне окрилен...*

(Маниош
у, т. 9, № 1790)
[\[1\]](#)

Из
„Страната на
седемте
острова“ от
Хироаки Сато

ГРИТЕ ПРОВИНЦИИ

[1] Най-старата и най-високоценена колекция от японска поезия, датираща основно от периода Нара или ранния Хейан (600–759). Състои се от двадесет тома. — Бел.прев. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Навремето мама заплашваше да ме разкъса на парченца, ако обърнех ведрото с вода или се правех, че не я чувам, когато ме викаше да се прибирам привечер под жуженето на цикадите. И досега сякаш чувам гласа ѝ, дрезгав и свиреп, кълтящ из пустата долина. „Къде е това проклето момче? Ще му откъсна ушите, само да ми се прибере!“ Но озовях ли се у дома, целият в кал от спусканията по хълма, насинен от битки, а веднъж и с пукната глава, от която шуртеше кръв (белегът стои и до днес — малко сребристо петънце!), там ме очакваха бумтящото огнище, ароматът на супа и мамините ръце, които съвсем не ме разкъсваха, а се опитваха да ме прегърнат, да почистят лицето ми и да оправят косите ми, докато се извивах като гущер, мъчейки се да се измъкна от крепките ѝ обятия. От неспирната тежка работа бе станала доста силна, макар да бе още толкова млада — беше ме родила, преди да навърши седемнайсет. Когато успяваше да ме задържи, виждах, че кожата ни е една и съща, макар че в други отношения не си приличахме особено — тя имаше широки благи черти, докато моите, както ми бяха казвали (тъй като в затътеното планинско селце Мино нямахме огледала), бяха по-остри, като на ястреб. Боричкането обикновено приключваше с победа за нея, увенчана с прегръдка, от която бях безсилен да се изтръгна. И тогава гласът ѝ шепнеше в ушите ми благославящите слова на Скритите, пастрокът ми роптаеше кротко, че тя ме разглезва, а доведените ми невръстни сестри подскачаха около нас в очакване да получат своя дял от ласки и благословия.

Тогава смятах, че това е просто начин на изразяване. Мино бе мирно селце, твърде уединено и недосегаемо за жестоките битки между клановете. Никога не си бях представял, че мъже и жени наистина могат да бъдат разкъсани, а силните им ръце и нозе с цвят на мед — изтръгнати и хвърлени на прегладнелите кучета. Отгледан и възпитан сред Скритите, с тяхната грижа и благост, дори не подозирах, че хората са способни да си причиняват подобни неща.

Станах на петнайсет и мама започна да губи в нашите състезания по борба. За една година пораснах с половин педя и когато навърших шестнайсет, вече бях надминал по ръст пастрока си. Той все по-често роптаеше, че трябва да се усмиря, да престана да бродя из планините като дива маймуна и да си намеря невеста от някоя местна фамилия. Аз нямах нищо против да се ожена за някое от момичетата, с които бях израснал, и същото лято работех по-усърдно редом с него, готов да заема своето място сред мъжете на селото. Но от време на време не можех да устоя на изкусителния зов на планината и в края на деня се измъквах скришом, шмугвах се в бамбуковата горичка сред високите гладки стволове и зеленикавата, падаща косо светлина, поемах нагоре по скалистата пътека покрай светилището на планинското божество, където селяните оставяха приношения от просо и портокали, и се озовавах сред гората от брезови и кедрови дървета, от чиито клони се носеха призивните трели на кукувицата и славея; наблюдавах елени, кошути и лисици и чувах меланхоличния зов на виещите се в небето ястреби.

Онази привечер отново бях отишъл в планината на едно място, където растяха най-хубавите гъби. Вече бях напълнил цяла кърпа с тях — по-малките бяха бели, тънки като нишки, а по-големите — тъмнооранжеви и наподобяваха ветрила. Представях си колко доволна ще е мама и как при вида им пастрокът ми ще престане да гълчи. Даже усещах вкуса им върху езика си. Прекосих тичешком бамбуковата горичка и когато излязох наред оризовите ниви, където червените есенни кремове вече бяха нацъфтели, имах чувството, че вятърът довява до мен аромат на вкусна гозба.

Селските кучета лаеха както често в края на деня. Мирисът се засили и стана по-лют. Не се уплаших, тогава все още не, но сърцето ми заби учестено от някакво предчувствие. Там пред мен се виеха пламъци.

В селото често избухваха пожари — почти всичко, което притежавахме, бе от дърво или слама. Но сега не чувах викове, нито потракване на предавани от ръка на ръка ведра; липсваха обичайните кръсъци или ругатни. Цикадите цвърчаха по-пронизително от всякога; откъм оризищата квакаха жаби. В далечината над планината отекна гръмотевица. Въздухът бе тежък и влажен.

Бях се запотил и капките по челото ми изведнъж изстинаха. Прескочих рова на последната, оформена на тераси оризова нива и погледнах надолу към мястото, където винаги се бе намирал домът ми. Къщата я нямаше.

Приближих се. По почернелите греди продължаваха да се вият и да пълзят пламъци. От мама и сестрите ми нямаше и следа. Опитах се да извикам, но езикът ми внезапно бе станал твърде голям за устата ми, а димът ме давеше и замъгляваше погледа ми; смъдеше ми на очите и по страните ми се затъркаляха сълзи. Цялото село бе обгърнато от пламъци. Но къде бяха всички?

И тогава се разнесоха писъците. Идваха откъм светилището, около което бяха скупчени повечето къщурки. Сякаш куче виеше от болка, само дето кучето не можеше да изрича човешки слова и да крещи в агония. Стори ми се, че разпознах молитвите на Скритите. Целият настръхнах, побиха ме тръпки. Запромъквах се като призрак между горящите къщи и поех по посока на звука.

Селото бе безлюдно. Нямах представа, къде бяха отишли всички. Казах си, че сигурно са избягали — мама вероятно бе отвела сестрите ми на безопасно разстояние в гората. Щях да тръгна да ги търся веднага щом разберях чии са тези писъци. Изоставих пътеката и когато се озовах на главната улица, видях проснати на земята двама мъже. Започваше да ръми и те изглеждаха странно — с изкривени, изненадани лица, сякаш недоумяваха защо лежат там под дъжда. Повече никога нямаше да станат и беше без значение, че дрехите им подгизват.

Единият от тях бе пастрокът ми.

В този миг светът за мен се промени безвъзвратно. Някаква мъгла падна пред очите ми и когато се разнесе, вече нищо не ми изглеждаше действително. Сякаш бях преминал в друг свят — онзи, от сънищата. Пастрокът ми бе облечен в най-хубавите си дрехи. Индиговият им плат бе потъмнял от дъжд и кръв. Съжалих, че бяха съсипани — той толкова се гордееше с тях.

Пристъпих покрай телата, минах през портата и влязох в светилището. Дъждовните капки по лицето ми бяха студени. Писъците внезапно секнаха.

В двора се суетяха непознати мъже, които изглеждаха така, сякаш изпълняваха някакъв тържествен ритуал. Около главите си

имаха вързани кърпи; бяха свалили горните си дрехи и ръцете им лъщяха от пот и дъжд. Дишаха тежко и ръмжаха свирепо, сякаш убиването си беше тежка работа, също като събирането на оризовата реколта.

От водохранилището на тънка струйка течеше чиста вода, с която хората си миеха ръцете и устата, за да се пречистят на влизане в светилището. По-рано, в онзи предишен свят, някой вероятно бе запалил тамян в огромния казан. Сега из двора се носеха последни остатъци от него, прикривайки горчивия мирис на кръв и смърт.

Върху мокрите камъни лежеше разчленен мъжки труп. Едва успях да различа чертите върху отсечената глава. Беше Исао, старейшината на Скритите. Устата му все още зееше, застинала в последна болезнена гримаса.

Убийците бяха оставили връхните си дрехи в прилежен куп до една колона. Различих съвсем ясно герба, изобразяващ троен дъбов лист — явно доказателство за принадлежността им към фамилията Тохан, главния клан на Инуяма. Спомних си странника, който бе минал през селото ни в края на седмия месец. Бе пренощувал в нашата къща и когато преди вечеря мама бе подхванала обичайната молитва, той се бе опитал да я спре с думите: „Не знаеш ли, че Тохан мразят Скритите и замислят да ни нападнат? Владетелят Ийда се е заклел да ни унищожи.“ На следващия ден родителите ми бяха отишли при Исао, за да му го кажат, но той не им бе повярвал. Живеехме далеч от столицата и борбите за власт между клановете не ни бяха засягали. В селото ние, Скритите, живеехме в сговор с всички останали, изглеждахме и се държахме като тях, само молитвите ни бяха различни. Защо някой би пожелал да ни причини зло? Звучеше немислимо.

И все още ми се струваше така, докато стоях вцепенен до казана. Водата продължаваше да тече на тънка струйка; обзе ме желание да взема малко в шепя, да отмия кръвта от лицето на Исао и внимателно да му затворя устата, само че не можех да помръдна. Знаех, че всеки миг мъжете от клана Тохан ще се обърнат, ще ме забележат и ще ме посекаат. Нямаше да имат ни жалост, ни милост. Вече бяха осквернени от смъртта, след като бяха убили човек в самото светилище.

В далечината с кристална яснота чух тропот на препускащ кон. Докато ударите на копитата все повече приближаваха, изпитах онова чувство за вече преживяно, което понякога ни обзема в сънищата.

Знаех кого ще видя очертан от портата на светилището. Не го бях виждал никога през живота си, но мама, когато искаше да ни сплаши или да ни накара да станем послушни, ни го описваше като някакъв великан или човекоядец. Затова сега го познах без затруднение. Беше Ийда Садаму, главата на клана Тохан. Конят му се изправи на задните си крака и изцвили, доловил мириса на кръв. Ийда седеше на седлото неподвижен, сякаш бе излят от желязо. Бе облечен в черни доспехи от глава до пети, шлемът му бе увенчан с еленови рога. Жестоките му устни бяха обрамчени от къса черна брада. Очите му искряха като на погнал дивеч ловец.

Именно тези искрящи очи срещнаха моите. Тутакси разбрах за него две неща — първо, че не се страхува от нищо нито на този, нито на онзи свят, и, второ, че обича да убива заради самото убийство. Сега, след като вече ме бе видял, нямаше надежда да оцелея. Мечът бе в ръката му. Единственото, което ме спаси, бе неохотата на коня да мине през портата. Животното отново се изправи на задните си крака и отскочи назад. Ийда извика. Мъжете в светилището се обърнаха, видяха ме и се разкрещяха на грубия си тохански диалект. Аз грабнах остатъка от тамяна, без дори да забелязвам, че ми пърли ръката, и хукнах навън през портата. Когато конят се хвърли към мен, тикнах тамяна в хълбока му. Животното се извиси на задни крака, размахвайки копита досами лицето ми. Чух как мечът изсвистя, разсичайки въздуха. Давах си сметка, че бях обграден отвсякъде. Изглеждаше невъзможно Тохан да ме изпуснат, но имах чувството, че се бях раздвоил. Видях меча на Ийда да се стоварва отгоре ми, но въпреки това останах невредим. Отново смушках коня с тамяна. Той изпръхтя от болка и заподскача диво, хвърляйки яростни къчове. Загубил равновесие от замаха с меча, който по някаква причина бе пропуснал целта си, Ийда политна напред, праметна се през главата на коня и се строполи на земята. Връхлетя ме ужас, а после — неистова паника. Бях съборил от седлото предводителя на клана Тохан. Нямаше да има граница за мъченията и болката, които да изкупят подобна постъпка. Би трябвало да се хвърля на земята и да пожелае смъртта си. Но аз знаех, че не искам да се разделя с живота си. Нещо се раздвижи в кръвта ми, подсказвайки ми, че няма да умра преди Ийда. Първо щях да го видя мъртъв.

Не знаех нищо за войните между клановете, за суровия кодекс, на който се подчиняваха, за кръвните вражди помежду им. Бях прекарал живота си сред Скритите, на които бе забранено да убиват и които бяха възпитавани да си прощават един другиму. Но в този миг отмъщението ме спечели за свой ученик. Разпознах го незабавно и тутакси усвоих първия му урок. То бе онова, което желях; то щеше да ме спаси от чувството, че съм жив призрак. В тази част от секундата го приех в сърцето си. Сритах най-близкостоящия мъж, целейки го в слабините, впих зъби в нечия ръка, сграбчила китката ми, изтръгнах се от тях и се втурнах към гората.

Трима от враговете ми хукнаха след мен. Бяха по-едри и тичаха по-бързо, но аз познавах околността, а вече падаше здрач. Дъждът продължаваше да вали и дори се беше усилил, от което стръмните планински пътеки бяха станали хлъзгави и коварни. Двама от преследвачите ми не преставаха да крещят след мен, описвайки ми какво ще ми сторят, когато ме докопат, ругаеха ме с думи, за чието значение можех само да се досещам, но третият тичаше безмълвно и точно той ме изпълваше със страх. След известно време другите двама сигурно щяха да се откажат и да се върнат при своята царевична ракия или която и да било там противна течност, с която обичаха да се напиват в клана Тохан, твърдейки, че са ме изгубили в планината, но третият нямаше да се откаже никога. Щеше да ме преследва докрай, докато ме убие.

Когато в близост до водопада пътеката стана по-стръмна, двамината шумни преследвачи поизостанаха, но третият даже ускори своя бяг. Пътеката свиваше леко покрай ствола на огромен кедър и както тичах с окаменели нозе и свистящ дъх, внезапно от сянката му изникна човешка фигура и препречи пътя ми. Врълетях отгоре ѝ. Непознатият изохка, все едно му бях изкарал въздуха, но тутакси ме сграбчи. Взря се в лицето ми и аз видях как в очите му проблесна нещо неясно — може би изненада, разпознаване. Каквото и да бе, то го накара да ме стисне още по-здраво. Този път нямаше измъкване. Чух първо как мълчаливият преследвач се спря, а после стихна и трополенето на другите двама, които дотърчаха след него.

— Господине — каза твърдо оня, от когото се страхувах. — Вие заловихте престъпника, когото преследвахме. Благодаря ви.

Мъжът, който ме бе хванал, ме обърна с лице към преследвачите ми. Искаше ми се да му извикам, да го помоля да ме пусне, но знаех, че няма смисъл. Усещах меката тъкан на дрехите му, гладкостта на ръцете му. Без съмнение бе някакъв господар, също като Ййда. Те всички бяха една порода. Нямаше да стори нищо, за да ми помогне. Останах безмълвен, мислех си за молитвите, на които ме бе научила мама.

— И какво е сторил този престъпник? — попита господарят.

Мъжът пред мен имаше удължено лице, подобно на вълча муцуна.

— Простете — рече той, вече не толкова вежливо, — но това не е ваша работа. Въпросът засяга единствено Ййда Садаму и клана Тохан.

— Хм! — изсумтя господарят. — Значи така? А кой си ти, че да ми казваш кое е моя и кое не е моя работа?

— Просто ми го предайте! — изръмжа гневно човекът вълк, изоставил всякаква любезност.

Той пристъпи напред и в този миг вече знаех, че господарят не възнамерява да ме предаде. С едно-единствено рязко движение той ме извъртя зад гърба си и ме пусна. За втори път през живота си чух свистенето на нанасящ удар воински меч. Човекът вълк измъкна нож. Другите двама държаха сопи. Господарят вдигна меча си с две ръце, отстъпи леко встрани, с един-единствен замах отсече главата на мъжа, който размахваше тоягата си, после замахна към човека вълк и стовари острието върху дясната му ръка, която все още стискаше ножа.

Всичко се случи за миг и въпреки това сякаш отне цяла вечност. Стана в последните отблясъци на деня, в дъжда, но затворя ли очи, и досега виждам всичко до най-малката подробност.

Обезглавеното тяло рухна на земята сред фонтан от кръв, а главата се търкулна надолу по склона. Третият хвърли сопата си и се втурна обратно, крещейки за помощ. Човекът вълк бе паднал на колене и се опитваше да спре кръвта от отсечената си до лакътя ръка. Нито стенеше, нито говореше.

Господарят избърса меча си и го прибра обратно в окачената на колана му ножница.

— Хайде — обърна се той към мен.

Стоях треперещ, без да мога да помръдна. Спасителят ми се бе появил изневиделица. Бе убил пред очите ми, без да трепне. Паднах на

земята пред него, като се опитвах да намеря думи, за да изразя благодарността си.

— Ставай — каза той. — След миг останалите ще бъдат по петите ни.

— Не мога — успях да промълвя. — Трябва да намеря мама.

— Не сега. Сега трябва да бягаме! — той ме дръпна да се изправя на крака и ме подкани да поемем бързо нагоре по склона. — Какво се случи там долу?

— Опожариха селото и убиха... — споменът за пастрока ми отново нахлу в съзнанието ми и аз не бях способен да продължа.

— Скритите?

— Да — прошепнах.

— Същото става из цялата провинция. Ийда навсякъде разпалва омраза към тях. Предполагам, че си един от тях?

— Да — не спирах да треперя. Макар че все още бе късно лято и дъждът бе топъл, никога не бях усещал такъв студ. — Но те ме преследваха и за друго. Аз съборих владетеля Ийда от коня му.

За мое учудване господарят прихна.

— Струвало си е да се види! Но постъпката ти те изправя пред двойно по-голяма опасност. Нанесъл си му обида, за която трябва да отмъсти. При все това сега си под моя закрила. Няма да позволя на Ийда да те вземе от мен.

— Вие ми спасихте живота. От този ден нататък той ви принадлежи.

По някаква причина непознатият прихна отново.

— Чака ни дълъг път на празен стомах и с подгизнали одежди. Трябва да прехвърлим хребета преди зазоряване, когато ще се втурнат да ни преследват — той крачеше бързо, а аз подтичвах след него, като се мъчех да овладя треперенето на нозете си и тракането на зъбите си. Дори не знаех името му, но исках той да се гордее с мен и никога да не изпита съжаление, че ми е спасил живота. Сякаш усетил мислите ми, непознатият добави: — Аз съм Отори Шигеру, от клана Отори, в Хаги. Но докато съм на път, не използвам това име, затова и ти недей... — Хаги за мен бе далеч колкото Луната и макар че бях чувал за клана Отори, не знаех нищо за тях, освен че са били победени от Тохан в грандиозна битка преди десет години в долината Яегахара. — А твоето име как е?

— Томасу.

— Хм... Често срещано име сред Скритите. По-добре се отърви от него — той мълча известно време, а после отсече в тъмното: — Отсега нататък ще се казваш Такео.

И така между водопада и върха на планината аз загубих името си, придобих нова самоличност и свързах съдбата си с клана Отори.

Зората ни завари измръзнали и гладни в село Хиноде, известно с горещите си извори. Вече се намирах по-далеч от дома си, отколкото когато и да било през целия ми живот. За Хиноде знаех само онова, което разправяха момчетата от моето село — че мъжете там са измамни, а жените — горещи като изворите и биха си легнали с теб за цената на чаша вино. Не ми се удаде възможност да проверя дали което и да е от тези две твърдения бе истина. Никой не смееше да измами владетеля Отори, а единствената жена, която видях, бе съпругата на ханджията, която ни сервира храната.

Срамувах се от това, как изглеждах — в износените си дрехи, които мама бе кърпила толкова често, че вече бе невъзможно да се разпознае първоначалният им цвят. Освен това бяха мръсни и осеяни с кървави петна. Не можех да повярвам, че господарят очакваше да спя в странноприемницата заедно с него. Мислех, че ще остана в конюшните. Но той явно не искаше да ме губи за дълго от поглед. Нареди на жената да изпере дрехите ми и да ме проводи до горещия извор да се измия. Когато се върнах почти заспал след безсънната нощ и въздействието на банята закуската ни бе поднесена в стаята и той вече ядеше. Покани ме с жест да се присъединя към него. Аз коленичих на пода и казах молитвата, която винаги произнасяхме преди първото ядене за деня.

— Не можеш повече да правиш това — заяви владетелят Отори с уста, пълна с ориз и мариновани зеленчуци. — Дори когато си сам. Ако искаш да живееш, трябва да забравиш тази част от живота си. С нея е свършено завинаги — той преглътна и лапна нова хапка. — Има по-добри неща, за които си заслужава да умреш.

Предполагам, че един истински вярващ по никакъв начин не би се отказал от молитвите. Запитах се как ли биха постъпили мъртвите мъже от селото ми. Спомних си погледа в безжизнените им очи — празен и в същото време недоумяващ. Престанах да се моля. Вече не чувствах глад.

— Яж — подкани ме господарят, макар и не грубо. — Не искам да те нося през целия път до Хаги.

Насилих се да хапна малко, за да не предизвикам презрението му. После той ме прати да кажа на жената да приготви постелите. Почувствах се неловко да ѝ нареждам не само защото смятах, че тя ще ми се изсмее и ще ме попита къде са ми ръцете, но и защото нещо ставаше с гласа ми. Чувствах как глъхне, сякаш думите бяха твърде слаби, за да предадат онова, което бяха видели очите ми. Все едно, след като схвана онова, което исках да ѝ кажа, тя се поклони почти толкова ниско, колкото и на владетеля Отори, и побърза да се подчини.

Господарят Отори легна и затвори очи. Изглежда, заспа незабавно. Очаквах, че и аз ще потъна в сън веднага, но мислите ми блуждаеха трескави, стъписани и изтощени. Изгорената ми ръка туптеше, а аз чувах всичко наоколо с необичайна и малко тревожна яснота — всяка изречена в кухнята дума, всеки звук откъм града. Отново и отново мислите ми се връщаха към мама и момичетата. Казвах си, че всъщност не съм ги видял мъртви. Вероятно бяха избягали; надявах се да са в безопасност. Всички в селото ни харесваха мама. Тя не би избрала смъртта. Макар че бе родена сред Скритите, не бе фанатична. Палеше тамян в свещиците и оставяше приношения за божеството на планината. Не бе възможно мама, с нейното широко лице, загрубели ръце и медна кожа, да е мъртва и да лежи някъде под небето редом с телата на своите дъщери, а иначе зорките ѝ очи да са пусти, изпълнени с недоумение!

Собствените ми очи не бяха празни — за мой срам бяха пълни със сълзи. Зарових лице в постелята и се опитах с усилие на волята да ги спра. Раменете ми се тресяха, дъхът ми излизаше на пресекливи ридания — бях безсилен да се овладее. След малко усетих нечия ръка на рамото си и господарят Отори каза тихо:

— Смъртта идва внезапно, а животът е крехък и кратък. Никой не може да промени това нито с молитви, нито със заклинания. Децата плачат, но жените и мъжете — не. Те трябва да го понесат.

На последната дума собственият му глас секна. Също като мен владетелят Отори бе обладан от скръб. Лицето му бе неподвижно, но от очите му се стичаха сълзи. Не смеех да го попитам той пък за кого плаче.

Сигурно съм заспал, защото сънувах, че съм си у дома и вечерям от купата, която ми бе позната като собствените ми ръце. В супата имаше черен рак, който изскочи навън и избяга в гората. Аз хукнах след него и след известно време вече не знаех къде се намирам. Опитах се да извикам „Изгубих се!“, но ракът ми бе отнел гласа. Събудих се и видях, че господарят Отори ме разтърсва.

— Ставай!

Дъждът навън бе престанал. Светлината ми подсказваше, че е пладне. Стаята ми се стори задушна и лепкава, въздухът бе тежък и неподвижен. От сламената рогозка се носеше миризма на възкисело.

— Не искам Ийда да ме погне със стотина свои войници само защото някакво момче го е съборило от коня му — изръмжа владетелят Отори добродушно. — Трябва да потегляме незабавно — аз не казах нищо. Дрехите ми, изпрани и изсушени, лежаха на пода. Облякох се безмълвно. Той ме погледна и добави: — Макар че как ли си посмял да се опълчиш срещу Садаму, след като толкова те е страх от мен, че не смееш да ми пророниш и дума...

Онова, което той внушаваше у мен, не бе точно страх — по-скоро бях обзет от благоговение. Сякаш някой ангел господен, горски дух или древен герой внезапно бе изникнал пред мен и ме бе взел под закрилата си. В онзи момент едва ли бих могъл да кажа как изглежда, защото дори не смеех да вдигна очи към него. Когато все пак го погледнах крадешком, лицето му в покой излъчваше невъзмутимост... не бе точно непреклонно, а по-скоро безизразно. Тогава още не знаех как се променяше, когато се усмихнеше. Вероятно бе трийсетинагодишен или малко по-млад, значително над среден ръст, широкоплещест. Ръцете му бяха светли, почти бели, добре оформени, с дълги неспокойни пръсти, сякаш създадени да се сключват около дръжката на меча.

И сега го сториха, вдигайки оръжието от мястото, където лежеше върху рогозката. При вида му ме побиха тръпки. Предположих, че този меч бе познал плътта и кръвта на мнозина, бе чул техния последен вик, което ме ужаси и очарова.

— Джато — каза владетелят Отори, забелязвайки погледа ми. Засмя се и потупа протърканата черна ножница. — В пътни одежди също като мен. У дома и двамата се обличаме по-елегантно!

„Джато“, повторих беззвучно. Мечът змия, който бе спасил живота ми, отнемайки живот.

Напуснахме странноприемницата и продължихме пътя си покрай пръскащите мирис на сяр горещи извори на Хиноде и нагоре към следващия връх. Оризовите ниви отстъпиха място на бамбукови горички точно като онези около родното ми село; после дойде ред на кестенови, кленови и кедрови дървета. От топлината гората издишаше пара, но бе тъй гъста, че до нас не проникваха почти никакви слънчеви лъчи. На два пъти на пътеката ни изпълзяваха змии — едната бе малка черна пепелянка, а другата — по-голяма, с цвят на чай. Тя се търколи подобно на обръч и се шмугна в храстите, все едно знаеше, че Джато може да ѝ отсече главата. Цикадите цвърчаха пронизително, а щурците мин-мин стенеха с натрапчива до болка монотонност.

Въпреки горещината крачехме бързо. Понякога владетелят Отори ме задминаваше и аз се катерех с мъка по пътеката, сякаш бях съвсем сам, чувайки единствено стъпките му пред себе си. Застигнах го едва при върха на прохода и пред погледа ми се откри неизбродната планина отвъд с издигащи се пред нас нови и нови върхове и простираща се наоколо непроходима гора.

Той, изглежда, познаваше добре пътя през тази дива местност. Вървахме дълги дни и спяхме само по няколко часа през нощта, веднъж в някоя самотна селска къща, друг път в безлюдна планинска хижа. Освен по местата, където спирахме, по този усамотен път рядко срещяхме хора — случаен дървар, две момичета, които беряха гъби и щом ни видяха, избягаха тутакси, монах, поел към далечен храм. След няколко дни прекосихме билото на планината. Пред нас все още се изпречваха стръмни хълмове, които изкачвахме, но през повечето време се спускахме. Появи се морето — в началото само като далечен отблясък, който после се превърна в гладка като коприна водна шир, наред която островите стърчаха като удавени планини. Никога не бях го виждал и не можех да откъсна поглед от него. Понякога ми изглеждаше като висока стена, която всеки миг щеше да се срути върху сушата.

Раната от изгореното заздравяваше бавно и постепенно се превърна в сребрист белег върху дясната ми длан.

Селата ставаха все по-големи; накрая спряхме да пренощуваме в населено място, което можеше да се нарече само град. Намираше се на

високия път между Инуяма и брега и в него имаше куп странноприемници и гостилници. Все още бяхме на територията на клана Тохан и гербът с тройния дъбов лист можеше да се види навсякъде, поради което се страхувах да изляза на улицата, но въпреки това усещах, че по някакъв начин хората в странноприемницата разпознават владетеля Отори. Обичайното уважение, което му засвидетелстваха, съдържаше и нещо повече, някаква отколешна вярност, която трябваше да остане скрита. Към мен се отнасяха мило, макар че аз изобщо не разговарях с тях. Дни наред не бях проронвал и дума, дори на владетеля Отори. Това обаче не го безпокоеше особено. Той самият бе мълчалив човек, потънал в собствените си мисли, но от време на време го поглеждах крадешком и виждах, че ме изучава с изражение, което би могло да бъде жалост. В такива моменти сякаш се канеше да каже нещо, но после само изсумтяваше и промърморваше: „Все едно, нещата и бездруго не могат да се променят.“

Слугите постоянно си разменяха клюки и аз обичах да ги слушам. Сега проявяваха жив интерес към една жена, която бе пристигнала предишната вечер и щеше да остане и следващата. Пътуваше сама към Инуяма, очевидно за да се срещне със самия владетел Ййда; имаше си прислуга, разбира се, но не я придружаваше нито съпруг, нито брат или баща. Беше много красива, макар и доста възрастна, най-малко на трийсет, много мила и вежлива към всички, но... пътуваше сама! Каква загадка! Готвачът твърдеше, че наскоро била овдовяла и отивала при сина си в столицата, но главната прислужница каза, че това били глупости — тази жена изобщо нямала деца и никога не се била омъжвала; младият коняр пък, както поглъщаше лакомо вечерята си, заяви, че доколкото разбрал от носачите на паланкина й, тя имала две деца — момче, което се било споминало, и момиче, заложница в Инуяма. С въздишка прислужниците отбелязаха приглушено, че дори богатството и знатният произход не могат да предпазят човек от съдбата, а конярят каза:

— Момичето поне е живо, тъй като те са от клана Маруяма, а при тях наследниците са по женска линия.

Тази вест развълнува и изненада слушателите, изпълни ги с разбиране и възобновено любопитство към господарката Маруяма,

която бе неоспорима собственичка на земята си — единственото владение, което се предаваше не на синовете, а на дъщерите.

— Нищо чудно, че е дръзнала да пътува сама — отбеляза готвачът.

Насърчен от успеха си, младият коняр продължи:

— Но владетелят Ййда намира това за оскърбително. Той търси начин да сложи ръка на земята ѝ или със сила, или, както говорят, чрез брак...

Готвачът го перна по ухото.

— Внимавай какви ги дрънкаш! Никога не знаеш кой подслушва!

— Били сме Отори преди време и отново ще бъдем! — изропта момъкът.

Главната прислужница ме видя да се мотая при вратата и ми махна да вляза.

— Закъде пътуваш? Вероятно идваш отдалеч!

Аз се усмигнах и поклатих глава. Една от прислужниците, която тръгна към помещенията за гости, ме потупа по ръката и каза:

— Той не говори. Жалко, нали?

— Какво се е случило? — попита готвачът. — Някой ти е хвърлил прах в устата?

Другите подеха шегата и ме взеха на подбив, но не грубо. В този миг прислужницата се върна, придружена от някакъв мъж. Разбрах, че е един от слугите на Маруяма, тъй като на дрехата си носеше герба на планината, оградена в кръг. За моя изненада той се обърна към мен вежливо:

— Господарката ми желае да говори с теб.

Не бях сигурен дали трябва да отида с него, но той имаше лице на честен човек, а аз бях любопитен да видя лично тази загадъчна жена. Последвах го през прохода, след което двамата прекосихме двора. Той се качи на верандата и коленичи на прага на стаята. Каза нещо кратко, след което се обърна към мен и ми направи знак да вляза.

Аз хвърлих бърз поглед към нея, после паднах на колене и се поклоних, свеждайки глава до пода. Бях сигурен, че се намирам в присъствието на принцеса. Косите ѝ стигаха до земята подобно на пищни дипли черна коприна. Кожата ѝ бе бяла като сняг. Носеше роба в преливащи нюанси на кремаво, слонова кост и гълъбовосиво, с извезани червени и розови божури. Бе обгърната от безмълвие и покой,

под въздействието на които първо си помислих за дълбоките планински езера, а после изведнъж за калената стомана на Джато — меча змия.

— Казаха ми, че не говориш — рече тя с глас, тих и бистър като вода. Почувствах състраданието в погледа ѝ, от което кръвта нахлу в лицето ми. — С мен можеш да разговаряш — продължи тя. Пресегна се, хвана ръката ми и с пръст начерта знака на Скритите върху дланта ми. Това ме накара да изтръпна, все едно бях ужилен от коприва. Не можах да се сдържа и рязко дръпнах ръката си. — Кажи ми какво си видял — подкани ме тя. Гласът ѝ звучеше все така нежно, но настоятелно. Когато не ѝ отвърнах, прошепна: — Беше Ййда Садаму, нали?

Вперих поглед в нея почти несъзнателно. Тя се усмихваше, но скръбно.

— А ти си от Скритите — добави тя.

Владетелят Отори ме бе предупредил да не издавам кой съм. Смятах, че съм погребал своето доскорошно аз заедно с името си Томасу. Но пред тази жена бях безпомощен. Вече щях да кимна, когато чух стъпките на господаря Отори, който прекосяваше двора. Дадох си сметка, че съм го разпознал по вървежа, и знаех, че го следва жена, както и мъжът, който бе разговарял с мен. И после осъзнах, че ако се съсредоточа, чувам всичко, което ставаше из странноприемницата. Чух как младият коняр стана и излезе от кухнята. Чувах бърбенето на прислужниците и разпознавах всяка от тях само по гласа. Тази острота на слуха, която бях овладявал постепенно, откакто бях престанал да говоря, сега ме връхлетя като приливна вълна от звуци. Беше почти непоносимо, сякаш имах силна треска. Запитах се дали господарката пред мен не бе вълшебница, която ме бе омагьосала. Не смеех да я излъжа, но не можех да отроня нито дума.

Спаси ме прислужницата, която влезе в стаята. Тя коленичи пред господарката Маруяма и каза тихо:

— Негово благородие търси момчето.

— Покани го да влезе — отвърна господарката. — И ако обичаш, Сачие, донеси ни съдините за чай.

Владетелят Отори влезе в стаята и двамата с господарката Маруяма си засвидетелстваха взаимно уважение с дълбок поклон. Говореха си като непознати и тя не спомена неговото име, но въпреки

това аз останах с усещането, че двамата се познават много добре. Между тях съществуваше напрежение, което щях да проумея след време, но в онзи момент то само ме накара да се чувствам още по-неловко.

— Слугите ми споменаха за момчето, което пътува с вас — каза тя. — Исках да го видя лично.

— Да, вода го в Хаги. Той е единственият оцелял от жестокото клане. Не исках да го оставя на Садаму — не изглеждаше склонен да каже нещо повече, но след малко добави: — Нарекох го Такео.

При споменаването на името тя се усмихна топло.

— Радвам се — отбеляза. — Прилича малко на него.

— Мислите ли? И аз имах това чувство.

Прислужницата се върна с поднос, чайник и купа. Виждах ги съвсем ясно, докато ги подреждаше върху рогозката на равнището на очите ми. Глечта на купата бе запечатала зеленината на гората и синевата на небето.

— Някой ден ще дойдете в Маруяма, в чайната на моята баба — каза господарката. — Там ще изпълним цялата церемония, както подобава. Сега ще се задоволим с наличното — тя сипа горещата вода и от купата се разнесе горчиво-сладък мирис. — Седни, Такео — покани ме тя.

Взе да бие чая, докато накрая течността се превърна в зелена пяна. Поднесе купата на владетеля Отори. Той я пое с две ръце, завъртя я три пъти, отпи от нея, избърса ръба с палец и я върна с поклон на господарката Маруяма. Тя я напълни отново и я поднесе на мен. Аз внимателно повторих всички действия на владетеля Отори, след което отпих от пенливата течност. Вкусът ѝ бе тръпчив, но освежителен за главата. Посъвзех се. В Мино никога не бяхме вкусвали нещо подобно — нашият чай се правеше от клонки и планински билки.

Избърсах мястото, от което бях отпил, и подадох купата обратно на господарката Маруяма, като се поклоних непохватно. Страхувах се, че владетелят Отори ще забележи и ще изпита срам заради мен, но когато го погледнах, очите му бяха вперени в господарката.

После и тя отпи от чая. Тримата мълчахме. Атмосферата в стаята се изпълни с нещо свято, все едно току-що бяхме участвали в ритуално хранене на Скритите. Заля ме вълна на копнеж към родния дом, към

семейството, към предишния ми живот, но въпреки че в очите ми нахлуха парещи сълзи, не си позволих да се разплача. Вече се учех да понасям болката.

Върху дланта си все още чувствах допира от пръстите на господарката Маруяма.

Странноприемницата бе доста по-голяма и луксозна от другите места, в които бяхме отседнали по време на устремното си пътуване през планината, а храната, с която ни нагостиха онази нощ, бе нещо, което не бях вкусвал през целия си живот. Ядохме змиорка в пикантен сос и сладка риба от местните потоци, много порции ориз, по-бял от всичко в Мино, където на трапезата ни се появяваше ориз три пъти годишно, и то ако имахме късмет. За пръв път пих оризово вино. Владетелят Отори бе в приповдигнато настроение, мълчанието и скръбта му се разсеяха; и аз изпитах върху себе си развеселяващото магическо въздействие на виното.

Когато приключихме с храната, господарят ми каза да си лягам; той възнамерявал да се разходи навън, за да си проясни главата. Прислужниците дойдоха и приготвиха стаята. Аз си легнах и се заслушах в звуците на нощта. Змиорката или виното ме бяха напрегнали и слухът ми се бе изострил още повече. Всеки шум, колкото и да бе далечен, ме стряскаше и будеше. От време на време чувах лая на кучетата в града — най-напред се обаждаше едно, после към него се присъединяваха и останалите. След известно време вече чувствах, че мога да ги разпознавам по лаенето. Замислих се за кучетата — как спят, помръдвайки уши, и как само някои определени шумове ги стряскат. Трябваше да се науча да бъда като тях, иначе повече никога нямаше да мога да заспя.

Когато храмовите камбани удариха полунощ, станах и отидох до тоалетната. Звукът от собствената ми урина бе като водопад. Измих си ръцете на водохранилището в двора и за миг застинах, заслушан в шумовете.

Нощта бе тиха и мека, настъпваше пълнолунието на осмия месец. Странноприемницата бе потънала в покой — всички си бяха легнали и спяха. Откъм реката и оризовите ниви долиташе квакане на жаби, веднъж-дваж долових глухия зов на кукумявка. Качих се тихо на верандата и изведнъж чух гласа на владетеля Отори. За момент си

помислих, че се е върнал в стаята и говори на мен, но в този момент му отвърна женски глас — господарката Маруяма.

Знаех, че не бива да подслушвам. Това бе разговор шепнешком, който не би чул никой освен мен. Влязох в стаята и затворих вратата, след което легнах на постелята и се помъчих да заспя. Но няма да отричам, че ушите ми копнееха да доловят приглушените звуци и всеки от тях се открояваше съвсем отчетливо.

Двамата говореха за любовта си един към друг, за редките си срещи, за планове си относно бъдещето. Много от казаното бе предпазливо и кратко, много от думите им тогава за мен бяха непонятни. Разбрах, че господарката Маруяма бе на път за столицата, за да види дъщеря си. Опасяваше се, че Ийда ще настоява за брак помежду им. Настоящата му съпруга била болна и едва ли щяла да живее още дълго. Единственият му син от нея — също болнав — бил истинско разочарование за бащата.

— Ще се омъжиш за мен и за никого друго — прошепна владетелят Отори.

Тя отвърна:

— Това е единственото ми желание и ти го знаеш.

Тогава той ѝ се закле, че няма да си вземе друга съпруга, нито ще си легне с друга жена освен нея, и спомена, че си имал стратегия, но не обясни каква. Чух собственото си име и подразбрах, че по някакъв начин планове му бяха свързани и с мен. Дадох си сметка, че двамата с Ийда се намират в отколешна вражда, която води началото си още от битката при Яегахара.

— А сетне ще умрем в един и същ ден — каза ѝ той. — Не мога да живея в свят, в който теб те няма.

После шепотът премина в по-различни звуци, като онези, които изразяват страстта между мъж и жена. Запуших си ушите. Знаех за желанието, бях задоволявал своето собствено заедно с другите момчета от моето село или с момичета от публичния дом, но не знаех нищо за любовта. Независимо от чутото си дадох клетва, че никога няма да проговоря за него. Щях да пазя тайната така ревностно, както Скритите пазеха своите. Испитах признателност, че гласът ми бе изчезнал.

Повече не видях господарката. Тръгнахме рано на другата сутрин, някъде около час след изгрев-слънце. Вече беше топло; монаси

поръсваха с вода манастирските дворове и във въздуха се долавяше мирис на прах. Преди да поемем на път, прислужниците от странноприемницата ни донесоха чай, ориз и супа. Едната едва успя да съдържи прозявката си, докато слагаше чиниите пред мен, а после се извини и се засмя. Това бе момичето, което ме бе потупало по ръката предишния ден. Когато тръгнахме, тя излезе навън и извика:

— Късмет, млади господарю! Лек път! Не ни забравяйте!

Щеше ми се да бяхме останали още една нощ. Господарят се изсмя на това мое желание и се пошегува с мен, че явно ще трябва да ме брани от момичетата в Хаги. Едва ли бе спал предишната нощ, но приповдигнатото му настроение все още си личеше. Крчеше по-енергично от обичайното. Мислех си, че ще поемем по пощенския път към Ямагата, но тръгнахме през града, покрай една река, доста по-малка от другата, която течеше успоредно на главния път. Прекосихме я при една теснина, където тя се виеше устремно между облите камъни, и отново се отправихме нагоре по страничния склон на планината.

Бяхме си взели храна от странноприемницата за цял ден ходене, тъй като, щом се озовахме зад малките селца покрай реката, нататък вече не се виждаше жива душа. Пътеката вървеше тясна и безлюдна и криволичеше нагоре стръмна и трудна за катерене. Когато стигнахме върха, спряхме и похапнахме. Беше късен следобед и слънцето хвърляше коси сенки върху равнината под нас. Отвъд нея в източна посока се редяха един след друг планински хребети, които сега потъваха във виолетово-сини и стоманеносиви багри.

— Ето там е столицата — каза владетелят Отори, проследявайки погледа ми. Помислих, че говори за Инуяма, и се озадачих. Той видя недоумението ми и продължи: — Не, истинската столица, на цялата страна... където живее императорът. Отвъд най-далечния планински хребет. Инуяма се намира на югоизток — той махна назад в посоката, от която бяхме дошли. — И тъй като сме толкова далеч от столицата, а императорът е тъй слаб, войнстващи владетели, като Ийда, могат да правят каквото си искат — лицето му отново помръкна. — А под нас е бойното поле, където кланът Отори е претърпял своето най-тежко поражение. Баща ми бе убит там. Това е Яегахара. Отори бяха предадени от Ногучи, които минаха на страната на Ийда. Загинаха повече от десет хиляди воители — погледна ме и добави: — Знам какво

е да видиш най-близките си посечени. Не бях кой знае колко по-голям от теб.

Аз се взрях в пустата равнина. Не можех да си представя битката, която се бе състояла тук. Помислих си за кръвта на десетте хиляди души, която бе попила в земята на Яегахара. Във влажната мараня слънцето ставаше алено, сякаш бе изсмукало пролятата на бойното поле кръв. Под нас със скръбен зов се виеха ястреби.

— Не искам да ходим в Ямагата — каза владетелят Отори, щом почнахме да се спускаме надолу по пътеката. — Отчасти защото там ме знаят твърде добре, а и по други причини. Някой ден ще ти ги кажа. Но това означава, че тази вечер ще трябва да спим на открито, тревата ще ни е възглавие, тъй като наблизко няма друг град, в който можем да отседнем. Ще прекосим границата на владението по един таен път, който знам, и ще се озовем на територията на клана Отори, на безопасно разстояние от Садаму.

Не исках да прекараме нощта в тази самотна равнина. Страхувах се от десетте хиляди призрака, от великаните и таласъмните, които обитаваха гората около нея. Ромонът на някакъв поток ми звучеше като гласа на водния дух и всеки път, когато изписукаше лисугер или забухаше бухал, се будех с биещо до пръсване сърце. В един миг самата земя потрепери едва доловимо, от което дърветата зашумоляха, а някъде в далечината по склона надолу се затъркаляха камъни. Имах чувството, че чувам гласовете на мъртвите, които зовяха за отмъщение. Опитах се да се помоля, но единственото, което изпитвах, бе необятна пустота. Тайното божество, на което се кланяха Скритите, си бе отишло заедно със семейството ми. Откъснат от тях, аз вече нямах връзка с него.

До мен владетелят Отори спеше спокойно, все едно си беше в странноприемницата. При все това знаех, че дори повече от мен осъзнава исканията на мъртвите. Мислех си с трепет и безпокойство за света, в който навлизах — един непознат за мен свят, света на клановете с техните строги правила и сурови забрани. Щях да се озова в него по прищявката на този владетел, чийто меч бе обезглавил човек пред очите ми и който сега ме притежаваше. Потръпнах във влажния нощен въздух.

Станахме преди зазоряване, когато небето едва сивееше. Прекосихме реката, представляваща границата на владенията на клана

Отори.

След Ягахара Отори, които преди това управлявали цялата Средна провинция, били изтикани от Тохан в тясната ивица земя между последната планинска верига и северното море. На главния пощенски път бариерата се охранявала от хора на Ййда, но тази дива и отдалечена местност предоставяла много възможности да се прекосява границата незабелязано. Освен това повечето селяни и чифликчии и досега се смятали за Отори и не хранели особена любов към клана Тохан. Владетелят Отори ми разказа всичко това, докато вървахме. Движехме се така, че морето винаги да се пада от дясната ни страна. Обясни ми и за живота в областта, разправи ми за начините, използвани за обработка на земята, за напоителните канали, за рибарските мрежи, за метода, по който се извлича сол от морето. Интересуваше се от всичко и знаеше всичко. Постепенно пътеката се превърна в път, който взе да става все по-оживен. По него вече се движеха земеделци, поели към тържището в следващото село, понесли гулии и зеленчуци, яйца и сушени гъби, корени от лотос и бамбук. Спряхме на пазара и си купихме нови сламени сандали, защото нашите вече се разпадаха.

Вечерта пристигнахме в странноприемница, където всички познаваха владетеля Отори. Втурнаха се навън да го поздравяват с радостни възгласи, просвайки се на земята пред него. Пригответе ни най-хубавите стаи, а на вечеря блюдата се редяха едно след друго, кое от кое по-вкусни. Той сякаш се променяше пред очите ми. Вече знаех за знатното му потекло, но все още нямах представа, кой точно бе или каква роля играеше в йерархията на клана. Постепенно взех да осъзнавам, че най-вероятно е доста високопоставен, и станах още по-срамежлив в негово присъствие. Усещах, че всички ме оглеждат скришом и се питат какво ли правя там.

На другия ден той вече носеше дрехи, които съответстваха на ранга му; навън ни чакаха коне и няколко васали. Размениха си подигравателни усмивки, щом видяха, че си нямам понятие от езда, и не успяха да скрият изненадата си, когато владетелят Отори нареди на един от тях да ме вземе на собствения си кон, макар че, разбира се, никой не посмя да възрази. По време на пътуването пробвах да разговарям с мен — питаха ме откъде съм и как се казвам, — но когато установиха, че съм ням, кой знае защо, решиха, че съм слабоумен или

глух. Взеха да ми приказват на висок глас, като използваха най-прости думи, придружавани с жестове и красноречиви знаци.

Не ми харесваше особено, че яздех. Единственият кон, който бях видял отблизо, бе на Ийда, и си мислех, че може би всички коне ми имат зъб заради болката, която бях причинил на онова животно. Освен това не преставах да се питам какво ще правя, когато пристигнем в Хаги. Представях си, че вероятно ще стана нещо като слуга в градината или в конюшните. Но се оказа, че владетелят Отори има за мен съвсем различни планове.

Следобед на третия ден от нощта, прекарана досами Ягахара, пристигнахме в Хаги — града крепост на клана Отори. Бе построен на остров, ограден от две реки и морето. От тънка ивица земя към самия град се простираше най-дългият каменен мост, който бях виждал. Имаше четири арки, през които нахлуваше и се отдръпваше мощният прилив, и стени от плътно прилепнали един до друг камъни. Помислих си, че е дело на вълшебство, и когато конете стъпиха на него, неволно затворих очи. Ревът на реката бе като гръмотевица в ушите ми, но отвъд него долавях и нещо друго — някакви приглушени вопли, които ме накараха да потръпна.

В средата на моста владетелят Отори ме повика. Смъкнах се от гърба на коня и отидох до мястото, където бе спрял. В парапета бе вграден голям объл камък. На него бяха издълбани някакви знаци.

— Можеш ли да четеш, Такео?

Поклатих глава.

— Толкова по-зле за теб, защото ще трябва да се научиш! — засмя се той. — И ми се струва, че учителят ти ще те накара да страдаш! Ще съжалиш, че си изоставил своя див живот в планината — после ми прочете на глас: „Кланът Отори посреща с «добре дошли» преданите и достойните. Предателите и подлеците да се пазят!“ Под надписа бе издълбан гербът с изображение на чапла. Аз минах покрай коня му и отидох до края на моста. — Зидарят е погребан жив под този грамаден камък — отбеляза владетелят Отори безцеремонно, — за да не построи друг мост, който да съперничи на този, и за да охранява навеки своето дело. През нощта човек може да чуе как призрактът му говори с реката.

Не само през нощта. Смразих се, като си помислих за печалния дух, зазидан в собственото му великолепно творение, но после вече

навлязохме в самия град и шумовете на живите заглушиха мъртвите.

Хаги бе първият истински град, в който се озовавах, и ми се стори необятен и стъписващ. Главата ми кънтеше от звуци — викове на улични търговци, тракане на станове откъм сбитите къщурки, отривисти удари на каменоделци, пронизително стържене на триони и още много други шумове, чиято природа не бях в състояние да определя. Една от улиците бе изпълнена с грънчари и пропита с мирис на глина, а въздухът, който лъхаше от пещта за керамика, ме блъсна в ноздрите. Никога по-рано не бях чувал грънчарско колело, нито бумтене на пещ. Макар и заглушавани от всички други шумове, се долавяха викове, бърбене, ругатни и смях на човешки същества, а всевъзможните миризми не бяха в състояние да потиснат неизменното зловоние на собствените им отпадъци. Над къщите се извисяваше замъкът, построен с гръб към морето. За момент си помислих, че сме се отправили натам, и сърцето ми се сви — изглеждаше тъй мрачен и зловещ; но ние завихме на изток, следвайки реката Нишигава, към мястото, където се вливаше в Хигашигава. Вляво от нас се простираше район с криволичещи улици и канали, където зидове с керемидени покриви ограждаха множество грамадни къщи, които се забелязваха между дърветата.

Слънцето се бе скрило зад тъмните облаци, а въздухът бе наситен с мирис на дъжд. Конете усилиха ход, сякаш знаеха, че скоро ще се озоват у дома. В края на улицата стоеше отворена широка порта. Пазачите бяха излезли от стражницата до нея и докато минавахме покрай тях, коленичиха и се поклониха ниско.

Конят на владетеля Отори приведе глава и я отърка силно в мен. После изцвили и тутакси в отговор откъм конюшните се разнесе цвиленето на друг кон. Аз хванах юздата и господарят слезе. Васалите поеха конете и ги отведоха.

Владетелят Отори прекоси градината и се отправи към къщата. Аз се спрях за момент, обзет от колебание, без да знам дали да го последвам, или да отида с хората му, но той се обърна, извика името ми и ме подкани с жест да вървя след него.

Градината изобилстваше от дървета и храсти, които растяха съвсем различно от дивите дървета в планината — скупчени и притиснати едно до друго. Тук всяко от тях растеше в свое собствено пространство, опитомено и улегнало. И въпреки това от време на

време ми се струваше, че виждам планината, сякаш я бяха пленили и пренесли тук в умален вид.

Градината бе наситена и със звуци — звукът на вода, която се точеше на тънка струйка от тръбите или подскачаше буйно по камъните. Спряхме да си измием ръцете при водохранилището и водата се оттече бълбукайки, все едно бе омагьосана.

Слугите от къщата вече чакаха на верандата да поздравят своя господар. Изненадах се от малкия им брой, но после разбрах, че владетелят Отори живее съвсем скромно. Имаше три млади момичета, една по-възрастна жена и мъж на около петдесет години. След обичайните поклони момичетата се отдръпнаха, а двамата по-възрастни се втренчиха в мен със зле прикрито удивление.

— Толкова прилича на...! — прошепна жената.

— Странно! — съгласи се мъжът, поклащайки глава.

Владетелят Отори се усмихваше, докато изуваше сандалите си. После влезе в къщата.

— Срецнах го в тъмното! Разбрах го едва на следното утро. Случайна прилика, нищо повече.

— Напротив — възрази жената, докато ме въвеждаше в къщата. — Направо му е одрал кожата! — мъжът вървеше след нас, втренчил поглед в мен със стиснати устни, все едно току-що бе отхапал възкисела слива — явно предчувстваше само беди от появата ми в този дом.

— Както и да е, нарекох го Такео — каза господарят през рамо. — Сгорещете вода и му намерете подходящи дрехи.

Мъжът изсумтя удивен.

— Такео! — възкликна жената. — А как ти е истинското име?

Когато не отвърнах нищо, а просто свих рамене и се усмихнах, мъжът избухна:

— Той е слабоумен!

— Не, говори си много добре — отвърна нетърпеливо владетелят Отори. — Чух го да приказва. Само че е видял нещо ужасно, от което временно е онемял. Щом шокът отмине, ще проговори отново.

— Разбира се — каза жената, като ми се усмихваше и ми кимаше. — Ела сега с мен, аз съм Чийо. Ще се погрижа за теб.

— Простете, владетелю Шигеру — рече упорито възрастният мъж. Предположих, че двамата слуги познаваха господаря още от

детството му и го бяха отгледали. — Простете, но какви са ви плановете за момчето? Трябва ли да му се намери работа в кухнята... или в градината? Ще се обучава ли на занаят? Има ли някакви умения?

— Смятам да го осиновя — отвърна владетелят Отори. — Можеш да започнеш да действаш по въпроса още от утре, Ичиро.

Последва дълъг миг на мълчание. Ичиро изглеждаше слисан, но едва ли бе по-изумен от мен. Личеше си, че Чийо едва успява да съдържи усмивката си. После двамата заговориха едновременно. Тя се извини тихо и остави възрастния мъж да се изкаже първи.

— Това е твърде неочаквано — заяви той с раздразнение. — Бяхте ли го замислили, преди да заминете?

— Не, стана случайно. Знаеш за мъката ми след смъртта на брат ми и как напразно дирех утеха, пътувайки. Намерих това момче и оттогава с всеки изминал ден скръбта ми става по-поносима.

Чийо събра ръце в молитва.

— Дар от съдбата. Щом ви погледнах, веднага разбрах, че сте друг... някак оздравял. Разбира се, че никой никога не може да замести господаря Такеши...

Такеши! Значи владетелят Отори ми бе дал име като на мъртвия си брат. И щеше да ме осинови, за да стана член на семейството. Скритите казват, че се прераждат с помощта на водата. Аз бях прероден чрез острието на меч.

— Господарю Шигеру, правите ужасна грешка! — рече троснато Ичиро. — Момчето е никой, от простолюдието... какво ще си помислят членовете на клана? Чичовците ви никога няма да го допуснат. Дори отправянето на подобна молба вече е оскърбление.

— Вижте го — каза господарят Отори. — Които и да са били родителите му, някой в миналото му е имал благородническа кръв. Все едно, аз го отървах от Тохан. Ийда искаше да го види мъртъв. След като съм му спасил живота, той ми принадлежи, тъй че съм длъжен да го осиновя. За да не е застрашен от Тохан, трябва да разполага със закрилата на клана. Заради него убих човек, може би дори двама.

— Висока цена. Да се надяваме, че няма да се вдигне още — отсече Ичиро. — Какво е сторил, та е привлякъл вниманието на Ийда?

— Озовал се е на погрешното място в неподходящото време, нищо повече. Няма защо да задълбаваме в историята му. Може да е далечен роднина на майка ми. Измисли нещо.

— Кланът Тохан са подложили на гонения Скритите — каза Ичиро проникателно. — Кажете ми, че не е един от тях.

— И да е бил доскоро, вече не е — отвърна господарят Отори с въздишка. — Всичко това е минало. Няма смисъл да спорим, Ичиро. Дал съм си дума да закрилям това момче и нищо не може да ме накара да си променя решението. А и се привързах към него.

— От това няма да излезе нищо добро — отбеляза Ичиро.

Възрастният и по-младият за момент втренчиха погледи един в друг. Владетелят Отори направи нетърпелив жест с ръка, а Ичиро сведе поглед и се поклони с неохота. Помислих си колко добре е да си господар — да знаеш, че в края на краищата ще стане на твоята.

Внезапен порив на вятъра блъсна прозорците, капациите изскърцаха и с този звук светът за мен отново загуби реалните си измерения. В главата ми сякаш прозвуча нечий глас: „И ти ще станеш *такъв*.“ Изпитах отчаяно желание да се върна назад във времето, в онзи ден, преди да отида за гъби в планината — там, в моя предишен живот с мама и с близките ми. Но вече знаех, че детството ми е отминало безвъзвратно. Трябваше да стана мъж и да понасям онова, което ми поднасяше съдбата.

С тези възвишени мисли в главата последвах Чийо към банята. На нея дори не й хрумваше какво решение бях взел — отнасяше се с мен като с дете; накара ме да си сваля дрехите и ме изтърка целия, преди да ме остави да се потопя в пълната с гореща вода вана.

След известно време се върна с лека памучна роба и ми каза да я сложа. Подчиних се безропотно. Какво друго можех да сторя? Тя подсуши косите ми с кърпа и ги среса назад, завързвайки ги в кок на темето ми.

— Ще те обръснем — измърмори и прокара ръка по лицето ми. — Още нямаш много брада. Питам се на колко ли си години? На шестнайсет?

Аз кимнах. Тя поклати глава и въздъхна:

— Господарят Шигеру иска да ядеш с него — после добави тихо: — Надявам се, че няма да му донесеш още скръб.

Предположих, че Ичиро е споделил с нея опасенията си.

Последвах я обратно към къщата, като се опитвах да я огледам до най-малката подробност. Вече бе почти тъмно; лампи в метални стойки хвърляха оранжево сияние в ъглите на стаите, но светлината им

не беше достатъчна, за да се вижда добре. Чийо ме отведе при една стълба в ъгъла на главната всекидневна. За пръв път виждах такава — в Мино имахме съвсем обикновени дървени стълби, но никой не притежаваше подобна. Дървото бе тъмно и с разкошна полировка — реших, че е дъб — и щом стъпех отгоре, всяко стъпало издаваше свой собствен, едва доловим звук. И тя ми се стори плод на вълшебство и даже имах чувството, че чувам от вътре гласа на създателя ѝ.

Стаята бе празна, преградите към градината бяха дръпнати встрани. Тъкмо започваше да вали. Чийо ми се поклони — не особено дълбоко, както забелязах — и слезе обратно по стълбата.

Тогава си помислих, че това е най-прекрасната стая, която съм виждал. Отдавна вече съм притежател на моя дял от замъци, дворци и великолепно благороднически имения, но нищо не може да се сравни с начина, по който изглеждаше стаята на горния етаж в имението на владетеля Отори през онази късна вечер на осмия месец с ръмящия в градината дъжд. От пода до тавана в дъното се издигаше стволът на кедрово дърво, полирано така, че да си личат чворовете и влакната на дървесината. Гредите също бяха от кедр, чийто мек червеникавокафяв цвят се открояваше на фона на кремавите стени. Рогозките, с които бе застлан подът, бяха изсветлели до златисто, а ръбовете им бяха свързани с широки ивици от синьо-виолетов плат, в който в бяло бе втъкана чаплата на клана Отори.

В нишата бе окачен свитък с нарисувана върху него малка птичка. Заприлича ми на мухоловеца от моята гора, чиито криле бяха обагрени в зелено и бяло. Изглеждаше като истинска, сякаш всеки миг щеше да отлети. Удиви ме, че някой художник може да познава така добре скромните птички от планината.

Чух стъпки долу и бързо седнах на пода със свити под себе си нозе. През отворените прозорци виждах огромна сиво-бяла чапла, застинала наред едно от декоративните езера в градината. Изведнъж заби клюн във водата и после го извади, стиснала в него малко гърчещо се същество. Миг по-късно се издигна грациозно и отлетя над високия каменен зид.

Владетелят Отори влезе в стаята, следван от две от прислужниците, които носеха подноси с храна. Погледна ме и кимна. Аз се поклоних до пода. Хрумна ми, че Отори Шигеру бе чаплата, а аз

— малкото гърчещо се същество, което бе грабнал, гмурвайки се за миг в моя свят сред планините, преди отново да отлети.

Дъждът се бе усилил. Къщата и градината се изпълниха със звънките трели на течаща вода. Тя се изливаше от улуците, стичаше се по улеите в потока, който подскачаше от езеро в езеро, където всеки малък водопад издаваше различен звук. Къщата ми пееше и аз се влюбих в нея. Искях да стане мой дом, бих сторил всичко за това и всичко, което би поискал от мен нейният господар.

Когато свършихме с вечерята и подносите бяха изнесени, двамата седнахме до отворения прозорец, зад който вече се спускаше нощта. На фона на последните отблясъци от угасналия ден владетелят Отори посочи към края на градината. Потокът, който подскачаше през нея, там се шумуваше под един нисък отвор в зида с керемиден покрив и се вливаше в реката отвъд. Тя издаваше монотонен приглушен грохот, а сиво-зеленикавите ѝ води запълваха отвора като изрисувана фреска.

— Хубаво е да се прибереш у дома — каза той тихо. — Но точно както реката винаги е тук край прага, светът е неизменно там отвън. И ние трябва да живеем в него.

ВТОРА ГЛАВА

Същата година, в която Отори Шигеру спаси момчето от Мино, комуто предстоеше да стане Отори Такео, в един замък далеч на юг се случиха някои важни събития. Този замък бе даден на Ногучи Масайоши от Ййда Садаму за ролята му в битката при Яегахара. Победил своите традиционни врагове Отори и наложил поражението им при изгодни за самия него условия, Ййда сега бе насочил вниманието си към третия могъщ клан в трите провинции — клана Сейшуу, чиито имена включваха по-голямата част от териториите на юг и на запад. Сейшуу предпочитаха да постигат мир не чрез война, а чрез съюзи, които скрепяваха със заложници както от могъщите кланове, като Маруяма, така и от по-малките, като техните близки роднини — клана Ширакава.

Каеде, най-голямата дъщеря на владетеля Ширакава, бе отишла в замъка Ногучи като заложница, едва-що сменила детския си пояс с момински, и вече бе живяла там половината си живот — достатъчно дълго, за да се сети поне за хиляда неща, които ненавиждаше. През нощта, когато бе твърде уморена, за да заспи, и не смееше дори да мърда или да се върти, да не би някое от по-големите момичета да се пресегне и да я плесне, тя ги бе описала наум в подробен списък. Отрано се бе научила да крие мислите си. Най-малкото никой не можеше да се пресегне вътре в нея и да зашлеви шамар на онова, което бе в главата ѝ, макар и да знаеше, че не едно момиче копнееше да го стори. Това бе причината, поради която толкова често я удряха по тялото или лицето.

Тя се бе вкопчила с детинска отдаденост в бледите спомени за своя дом, който бе напуснала едва седемгодишна. Не бе виждала майка си и по-малките си сестри от деня, в който баща ѝ я бе проводил до замъка.

От онзи момент той бе идвал три пъти само за да установи, че тя е настанена при слугите, а не при децата на Ногучи, както би подходило на дъщерята от семейство на воин. Унижението му бе

пълно — той не можеше дори да изрази несъгласието си, макар че тя, неестествено наблюдателна за годините си, бе видяла шока и гнева в очите му. Първите два пъти ѝ позволиха да разговаря насаме с него за няколко минути. Тя си спомняше ясно как той я бе хванал за раменете и ѝ бе казал с изпълнен с копнеж глас: „Ех, ако се беше родила момче!“ Третия път му бяха разрешили само да я погледне. Оттогава не се бе появявал и тя нямаше никакви вести от дома си.

Разбираше прекрасно причините за поведението му. Докато стана на дванайсет, след като бе държала очите и ушите си отворени и бе успяла да въвлече в привидно невинен разговор няколкото души, проявяващи съчувствие към нея, тя бе наясно със собственото си положение — бе заложница, нищожна пионка в борбата между клановете. Животът ѝ не струваше нищо за господарите, които фактически я притежаваха; той имаше стойност единствено с това, което тя добавяше към възможностите им за преговори. Баща ѝ бе владетелят на стратегически важното имение Ширакава; майка ѝ бе близка роднина на Маруяма. Тъй като нямаше синове, баща ѝ щеше да направи свой наследник онзи, който станеше съпруг на Каеде. Притежавайки дъщеря му, Ногучи бяха господари на неговата лоялност, брачен съюз и наследство.

Тя вече дори не разсъждаваше за големите неща — за страха, за мъката по родния дом, за самотата, — но съзнанието, че Ногучи не я ценяха дори като заложница, стоеше начело на списъка с нещата, които ненавиждаше, също както и начинът, по който момичетата я дразнеха, задето била леворъка и непохватна. Освен това ненавиждаше зловонието в помещението на пазачите до портата и стръмните стъпала, които бяха тъй трудни за изкачване, когато си натоварен с тежки неща... А тя вечно носеше какво ли не — купи със студена вода, чайници с гореща храна за вечно ненаситните мъже, за да се тъпчат, неща, които бяха забравили или бяха твърде мързеливи да си донесат сами. Мразеше и самия замък, масивните камъни на основите му, мрачната потискаща обстановка на горните стаи, където изкривените греди на тавана сякаш изживяваха собствените ѝ чувства и искаха да се освободят от капана, в който бяха огънати, и да се понесат обратно към гората, от която произхождаха.

И мъжете. Как само ги ненавиждаше! Колкото повече растеше, толкова повече я тормозеха. Прислужниците на нейната възраст се

надпреварваха да спечелят вниманието им, увъртаха се край тях, преструваха се на нежни и беззащитни и дори на простодушни, за да спечелят закрилата на един или друг войник. Каеде не ги винеше за това — тя бе започнала да смята, че жените трябва да използват всяко налично оръжие, за да се защитават в битката, която, изглежда, представляваше животът — но самата тя не искаше да се принизи дотам. Не бе способна да го стори. Единствената ѝ стойност, единствената ѝ възможност за бягство от замъка се криеше в брака за човек от собствената ѝ класа. Пропилееше ли този шанс, с нея бе свършено.

Знаеше, че не е длъжна да понася всичко това. Трябваше да отиде при някого и да се оплаче. Естествено, бе немислимо да се доближи до владетеля Ногучи, но вероятно би могла да помоли за разговор господарката. Като се замислеше обаче, бе твърде малко вероятно дори да ѝ позволят достъп до нея. Истината бе, че нямаше към кого да се обърне. Щеше да ѝ се наложи да се защитава сама. Но мъжете бяха толкова силни. Тя бе висока за момиче — даже прекалено висока, но пък добре сложена. И въпреки това, когато веднъж някакъв мъж я бе сграбчил на шега и я бе притиснал до себе си, тя не бе успяла да се отскубне. Споменът за това я караше да потръпва от страх.

С всеки изминал месец ставаше все по-трудно да избягва натрапчивото им задяване. В края на осмия месец на петнайсетата ѝ година разrazil се на запад тайфун докара безкрайни дни на проливен дъжд. Каеде мразеше дъжда, защото неспирният порой просмукваше всичко с тежката миризма на влага и мухъл. Пък и щом се намокреше, отеснялата ѝ роба прилепваше по тялото ѝ, подчертавайки извивката на гърба и бедрата ѝ, което още повече настървяваше мъжете.

— Хей, Каеде, сестричке! — викна по нея един от пазачите, щом я видя да тича под дъжда от кухнята покрай втората увенчана с кули порта. — Не бързай толкова! Имам поръчка за теб. Кажи на капитан Араи да дойде тук! Господарят иска от него да огледа един нов кон.

Дъждът се изливаше като река от бойниците, от керемидите, от улуците, от делфините на върха на всеки покрив, поставени там като защита от пожар. От целия замък струеше вода. За секунди Каеде се измокри до кости, сандалите ѝ подгизнаха и тя взе да се пързала и да се препъва по застланите с обли камъни стъпала. Но се подчини без особена горчивина, защото от всички в замъка Араи бе единственият

човек, когото не мразеше. Той винаги разговаряше мило с нея, не я дразнеше, нито тормозеше; тя знаеше, че земите му се намират редом с бащините ѝ, поради което той говореше със същия лек акцент, характерен за Западната провинция.

— Хей, Каеде! — ухили се другият пазач, щом я видя да влиза в главната стражница. — Вечно тичаш нанякъде. Спри да си побъбрим!

Без да му обръща внимание, тя пое нагоре по стъпалата и тогава той извика след нея:

— Казват, че си била момче! Ела тук и ми покажи, че не си!

— Глупак! — измърмори тя с отмалели нозе и продължи по втория ред стълби.

Пазачите на последния етаж играеха някакъв хазарт с нож. Щом я видя, Араи стана и я поздрави по име.

— Госпожице Ширакава! — той бе едър мъж с впечатляващо присъствие и интелигентни очи.

Тя му предаде съобщението. Той ѝ благодари, за миг изглеждаше така, сякаш се канеше да ѝ каже още нещо, но после явно се отказа. Тя пое припряно надолу по стълбите. После забави крачка и погледна навън през прозорците. Откъм планината вятърът нахлуваше остър и влажен. Гледката бе почти изцяло замъглена от облаци, но под нея бе жилището на Ногучи, където, помисли си тя с неприязън, ѝ се полагаше да живее по право, а не да търчи наоколо под дъжда, вечно на разположение на кого ли не.

— Ако ще се мотаеш, госпожице Ширакава, ела и седни тук с нас — каза един от пазачите, издебна я в гръб и я потупа по задните части.

— Махни си ръцете от мен! — отсече гневно Каеде.

Мъжете се засмяха. Тя панически се страхуваше от настроението им — те бяха отегчени и изнервени, до гуша им бе дошло от дъжда, от постоянното стоене на пост и чакане, от бездействието.

— А-а, капитанът си е забравил ножа — каза един от тях. — Каеде, тичай след него.

Тя взе ножа, усещайки тежестта му в лявата си ръка.

— Изглеждаш опасна! — пошегуваха се мъжете. — Внимавай да не се порежеш, сестричке!

Тя хукна надолу по стълбите, но Араи вече бе излязъл от кулата. Чу гласа му в двора и се канеше да му извика, но преди да се озове

навън, мъжът, който ѝ бе подвикнал по-рано, излезе от стражницата. Тя спря примряла, скрила ножа зад гърба си. Той ѝ препречи пътя и се приближи плътно до нея, затъмнявайки и без това оскъдната сивкава светлина, която проникваше от вън.

— Хайде, Каеде, покажи ми, че не си момче!

Той я сграбчи за дясната ръка и я притисна до себе си, тикайки крак между нейните, за да я принуди да разтвори бедра. Тя усети твърдата му набъбнала мъжественост и с лявата ръка почти инстинктивно заби ножа във врата му. Той изкрещя, пусна я тутакси, притисна с длан раната си и се втренчи в нея изумен. Раната не беше тежка, но кръвеше обилно. Каеде не можеше да повярва какво бе сторила. „Свършено е с мен!“, помисли си. Когато мъжът взе да крещи за помощ, на вратата се появи Араи. Разбра за случилото се с един поглед, грабна ножа от момичето и без колебание преряза гърлото на пазача. С хъркане мъжът се строполи на земята.

Араи дръпна Каеде навън. Дъждът се сипеше върху тях. Той прошепна:

— Опитал се е да те изнасили. Аз съм се върнал и съм го убил. Иначе и двамата сме мъртви!

Тя кимна. Той бе забравил оръжието си, тя бе намушкала пазач — и двете непросними нарушения. Бързите действия на Араи бяха отстранили единствения свидетел. Тя си помисли, че би трябвало да е стъписана от смъртта на мъжа и от участието си в нея, но установи, че изпитва единствено задоволство. „Дано пукнат всички, — помисли си тя, — Ногучи, Тохан, целият клан!“

— Ще говоря с господаря от твое име, госпожице Ширакава — каза Араи, което я накара да трепне от изненада. — Той не бива да те оставя без закрила — и добави почти на себе си: — Един благородник не би постъпил така! — отиде в основата на стълбите и изкрещя на стражите да дойдат, след което прошепна на Каеде: — Не забравяй, че съм ти спасил живота. Даже нещо повече!

Тя го погледна право в очите и отвърна:

— Не забравяй, че това бе твоят нож!

Той се усмихна кисело в израз на пресилено уважение.

— В такъв случай сме си в ръцете.

— Ами те? — попита тя, чувайки тропота по стълбата. — Нали знаят, че тръгнах с ножа!

— Няма да ме издадат — отвърна той. — Имам им доверие.

— Аз пък нямам доверие в никого — прошепна тя.

— Ще трябва да се довериш на мен — отвърна той.

По-късно същия ден Каеде получи нареждане да се премести в семейното жилище на Ногучи. Докато събираше в бохчата скромните си принадлежности, погали избелелия десен с гербовете, които изобразяваха бялата река на нейното семейство и кедрите близнаци на Сейшуу. Испитваше горчив срам от оскъдното си имущество. Събитията от деня не напускаха съзнанието ѝ — усещането за скрития в хулената лява ръка нож, грубият жест на мъжа, който я бе сграбчил, похотта му, начинът, по който бе умрял. И думите на Араи: „Един благородник не би постъпил така!“ А самият Араи пък не би трябвало да говори по този начин за своя господар. Никога не би си го позволил, дори и пред нея, ако в съзнанието му вече не кипеше недоволство. Защо се отнасяше толкова добре с нея, не само в този решителен момент, а и преди това? Съюзници ли си търсеше? Араи вече беше силен и популярен; сега тя си даде сметка, че той вероятно хранеше по-големи амбиции. Беше способен да действа на момента и да се възползва от внезапно възникналите възможности. Тя прецени всичко това много внимателно с ясното съзнание, че и най-малката подробност щеше да ѝ бъде полезна, за да се справи с предстоящото.

Цял ден другите момичета я избягваха, шушукаха си на групи и щом минеше наблизко, млъкваха. Две от тях бяха със зачервени очи — вероятно убитият бе техен приятел или любовник. Никой не ѝ засвидетелства и най-малкото съчувствие. Неприязънта им я накара да ги ненавижда още по-силно. Повечето си имаха домове в града или в близките села; имаха си родители и семейства, към които можеха да се обърнат. Те не бяха заложници. А той, мъртвият пазач, я бе сграбчил и се бе опитал да я насили. Който можеше да обича такъв човек, бе просто идиот.

Една прислужница, която Каеде не бе виждала никога преди това, дойде да я вземе, обръщайки се към нея с „госпожица Ширакава“. Даже ѝ се поклони почтително. Каеде я последва надолу по стръмните каменни стъпала, които водеха от замъка към резиденцията на Ногучи, през външния двор и огромната порта, където при появата ѝ стражите извърнаха гневно глава, и от там — в градините край къщата на владетеля Ногучи.

Неведнъж бе виждала тези градини от крепостта, но сега за пръв път влизаше в тях, откакто бе седемгодишна. Отправиха се към задната част на голямата къща, където я въведоха в малка стая.

— Моля, изчакайте тук, господарке.

След като момичето си отиде, Каеде коленичи на пода. Стаята бе прилична, макар и немного голяма, а вратите бяха широко отворени към малка градина. Дъждът бе спрял и слънцето грееше на пресекулки, превръщайки осеяната с капки градина в искряща от светлина зеленина. Тя се взря в каменния фенер, в малкия изкривен бор и в коритото с чиста вода. В клоните припяваха щурци; разнесе се отривисто квакане на жаба. Покоят и тишината стопиха нещо в сърцето ѝ и тя внезапно почувства, че всеки миг ще избухне в сълзи. С усилие на волята се овладя, насочвайки мислите си към неистовата омраза, която изпитваше към Ногучи. Мушна ръце в широките си ръкави и усети подутините и натъртванията. Намрази ги още повече, задето живееха в това хубаво място, докато тя, потомка на фамилията Ширакава, бе пратена при слугите.

Вътрешната врата зад гърба ѝ се плъзна встрани и един женски глас каза:

— Господарят Ногучи иска да разговаря с вас.

— Тогава трябва да ми помогнеш да се приготвя — заяви Каеде. Не можеше да понесе да се появи пред него в този си вид — чорлава и облечена във вехти и мръсни дрехи.

Жената влезе в стаята и Каеде се обърна да я погледне. Беше доста възрастна и макар че лицето ѝ бе гладко, а косите ѝ — все още черни, ръцете ѝ бяха сбръчкани, с изкривени възлести пръсти, подобни на маймунски лапи. Тя огледа Каеде с изписана на лицето ѝ изненада. После, без да продума, разтвори вързопа и извади една малко по-чиста роба, гребен и фиби за коса.

— Къде са другите дрехи на господарката?

— Дойдох тук седемгодишна — отвърна Каеде ядно. — Не мислиш ли, че може да съм пораснала оттогава? Мама ми изпрати похубави вещи, но не ми позволиха да ги задържа!

Жената цъкна с език.

— За щастие хубостта на господарката е такава, че няма нужда от украшения.

— За какво говориш? — попита Каеде, тъй като нямаше никаква представа, как изглежда.

— Сега ще ви среща косите. И ще ви намеря нещо чисто да се преобуете. Аз съм Джунко. Господарката Ногучи ме изпрати да ви прислужвам. По-късно ще говоря с нея за дрехи.

Джунко излезе от стаята и се върна с две момичета, които носеха купа с вода, чисти чорапи и малка гравирана кутия. Джунко изми лицето, ръцете и нозете на Каеде, след което грижливо разреса дългите ѝ черни коси. Прислужниците измърмориха нещо тихо, сякаш се удивяваха.

— Какво има? Какво искат да кажат? — попита Каеде напрегнато.

Джунко отвори кутията и извади малко кръгло огледалце. Гърбът му бе красиво гравиран с цветя и птици. Задържа го така, че Каеде да може да види в него собственото си отражение. За първи път се гледаше в огледало. При вида на лицето си застина безмълвна.

Вниманието и възхищението на жените възвърнаха отчасти увереността ѝ. Но когато тръгна подир Джунко към главната част на къщата, нозете ѝ отново се разтрепериха. От последното посещение на баща си бе виждала владетеля Ногучи само от разстояние. Никога не го бе харесвала, а сега си даде сметка, че се страхува от предстоящата среща.

Джунко коленичи, плъзна встрани вратата към приемната и се просна по очи. Каеде пристъпи в стаята и стори същото. Постелката под челото ѝ бе студена и миришеше на лятна трева.

Владетелят Ногучи разговаряше с някого в стаята и изобщо не я забеляза. Изглежда, обсъждаше оризовите налози — колко голямо било закъснението на селяните да предадат определеното количество. Следващата реколта вече била на път, а все още имало длъжници, които не му били доставили ориза от предишната. От време на време човекът, към когото се обръщаше, смирено вметваше по някоя и друга омиротворителна реплика — променливото време, земетресението от предходната година, предстоящия сезон на тайфуни, привързаността на земеделците, верността на васалите, при което господарят изсумтяваше, млъкваше за минута или повече, а след това отново почваше да се оплаква.

Накрая млъкна отново. Секретарят се изкашля един-два пъти. Владетелят Ногучи изрече рязко някаква заповед, при която секретарят се оттегли, все така коленичил. Мина съвсем близо до Каеде, но тя не посмя да вдигне глава.

— И ми извикай Араи — нареди господарят Ногучи, все едно това бе продължение на разговора.

„Сега ще се обърне към мен“, помисли си девойката, но той не каза нищо и тя остана, където си беше, застинала неподвижно.

Минутите се точеха една след друга. Най-сетне тя чу раздвижване зад гърба си, някой влезе в стаята и след миг Араи се просна по очи до нея, но и той не бе удостоен с внимание от страна на владетеля Ногучи, който само плесна с ръце и в стаята бързо влязоха няколко души. Каеде усети как пристъпват покрай нея един след друг. Погледна ги крадешком и установи, че това са главните васали. Някои от тях носеха върху робите си герба на Ногучи, а други — дъбовия лист на Тохан. Каеде почувства, че те с радост биха стъпили отгоре ѝ, все едно бе хлебарка, и се закле в себе си, че никога няма да позволи Тохан или Ногучи да я смажат.

Воините се настаниха тежко върху рогозката.

— Ширакава Каеде — каза владетелят Ногучи най-накрая. — Моля, седни — момичето се подчини и усети, че погледите на всички мъже в стаята се насочват към нея. Атмосферата се насити с напрежение, което ѝ бе непонятно. — Братовчедке — продължи господарят с известна нотка на изненада в гласа. — Надявам се, че си добре.

— Така е благодарение на вашите грижи — отвърна тя, използвайки учтивата фраза, макар че думите изгориха езика ѝ като отрова. Тя усещаше ужасната си уязвимост — бе единствената жена, едва ли не още дете, сред толкова мъже — властни и брутални. Хвърли бърз поглед към господаря изпод сведените си ресници. Лицето му ѝ се стори свадливо и своенравно, без сила или интелигентност и излъчваше злобата, която тя вече знаеше, че му е присъща.

— Тази сутрин имаше злощастен инцидент — заяви владетелят Ногучи. Тишината в стаята стана още по-напрегната. — Араи ми каза какво се е случило. Сега искам да чуя и твоя разказ.

Каеде докосна пода с глава; движенията ѝ бяха бавни, но мислите ѝ препускаха трескаво. В момента държеше Араи в ръцете си.

Освен това владетелят Ногучи не го бе нарекъл капитан, както би трябвало. Не го бе назвал с титла, не му бе засвидетелствал уважение. Дали вече имаше подозрения относно верността му? Знаеше ли какво точно се бе случило? Може би някой от пазачите бе предал Араи? Ако го защитеше, нямаше ли просто да попадне в капана, заложен за двама им?

Араи бе единственият човек в замъка, който се бе отнасял с нея добре. Нямаше да го предаде сега. Тя вдигна глава и заговори със сведени очи, но с ясен и овладян глас.

— Отидох в помещението на пазачите на горния етаж, за да предам съобщение за Араи. Последвах го надолу по стълбите... Той трябваше да отиде в конюшните. Пазачът на вратата ме задържа за нещо, после ме сграбчи... — тя остави широкия ръкав да се свлече назад и да оголи ръката ѝ. Следите от насилието вече почваха да личат: моравочервени отпечатъци от мъжки пръсти по бледата ѝ кожа. — Аз извиках. Араи ме чу, върна се и ме спаси — тя се поклони отново в жест на запазено благоприличие. — Длъжница съм на него и на моя господар за закрилата — после застина, опряла глава в пода.

— Хм — изсумтя владетелят Ногучи. Последва ново тягостно мълчание. В следобедния пек жужаха насекоми. По челата на седящите неподвижно мъже заблестяха капки пот. Каеде долови тяхната остра животинска миризма и почувства как между гърдите ѝ плъзва струйка пот. Даваше си ясна сметка за опасността, която я застрашаваше. Ако някой от стражите бе казал за забравения нож и за момичето, което бе дошло да го вземе и бе слязло надолу по стълбите с оръжието в ръка... Тя прогони тези мисли от съзнанието си, обзета от страх, че мъжете, които я гледаха така изпитателно, щяха да ги разчетат.

Накрая владетелят Ногучи заговори непринудено и даже дружелюбно:

— Как беше конят, Араи?

Капитанът вдигна глава, за да отвърне. Гласът му бе съвършено спокоен.

— Много млад, но с добър вид. С отлично потекло и лесен за дресиране.

Последва лека вълна от приглушен смях. Каеде почувства, че се смеят на нея, и страните ѝ пламнаха.

— Имаш много таланти, Араи — рече Ногучи. — Съжалявам, че трябва да се лиша от тях, но ми се струва, че имотът ти в провинцията, жена ти и синът ти вероятно се нуждаят от твоите грижи за известно време, може би година-две...

— Господарю Ногучи — поклони се Араи почтително с безизразно лице.

„Какъв глупак е господарят“, помисли си Каеде. „Аз бих оставила Араи тук, където мога да го държа под око. Пратиш ли го далеч, няма да мине година — и той ще се разбунтува открито.“ Араи отстъпи, без дори да погледне Каеде. „Ногучи вероятно е замислил да поръча убийството му някъде по пътищата“, помисли си тя мрачно. „Повече никога няма да го видя.“

С излизането на Араи атмосферата се разведри малко. Владетелят Ногучи се изкашля и прочисти гърлото си. Воините се поразмърдаха, раздвижвайки нозе и сковани гърбове. Каеде продължаваше да усеща погледите им върху себе си. Синините по ръцете ѝ, както и смъртта на пазача ги бяха възбудили — явно не бяха по-различни от него.

Вратата зад гърба ѝ се плъзна встрани. Слугинята, която я бе довела от замъка, влезе в стаята с поднос купички с чай, поднесе ги на мъжете и вече се канеше да си тръгва, когато господарят Ногучи ѝ каза нещо с рязък глас. Тя се поклони смутено и постави една пред Каеде. Девойката седна и отпи със сведен поглед; устата ѝ бе тъй пресъхнала, че едва успяваше да преглътне. Наказанието на Араи бе изгнание; какво щеше да бъде нейното?

— Госпожице Ширакава, ти си с нас от дълги години. Била си част от нашето семейство.

— За мен е чест, господарю — отвърна тя.

— Но смятам, че ще трябва да се лишим от това удоволствие занапред. Заради теб изгубих двама от хората си. Не съм убеден, че мога да си позволя да те оставя при мен! — той се изкиска и мъжете в помещението откликнаха като ехо. „Връща ме у дома!“ Фалшивата надежда запърха в сърцето ѝ. — Очевидно вече си достатъчно голяма, за да се омъжиш. Мисля си, че колкото по-скоро, толкова по-добре. Ще ти уредим подходящ брак. Ще пиша на родителите ти, за да ги уведомя кого имам предвид. До деня на сватбата си ще живееш със съпругата ми.

Тя се поклони отново, но преди да го стори, видя бързия поглед, който си размениха Ногучи и един от по-възрастните мъже в помещението. „Значи ще е за него, — помисли си тя, — или за някой подобен — стар извратен грубиян.“ Идеята за брак с когото и да било я изпълваше с отвращение. Дори предположението, че ако живее в къщата на Ногучи, отношението към нея ще е по-добро, не бе в състояние да повдигне духа ѝ.

Джунко я съпроводи обратно в стаята и после я отведе в банята. Беше привечер и Каеде бе изтощена. Джунко я изми и изтърка гърба, ръцете и краката ѝ с оризови трици.

— Утре ще ви измия косата — обеща тя. — Твърде дълга е и гъста, за да го сторя тази вечер. Няма да може да изсъхне и може да настинете.

— Какво толкова? Ще се разболея и ще умра — каза Каеде. — И най-добре!

— Никога не говорете така! — стълча я Джунко, докато ѝ помагаше да влезе във ваната и да се потопи в горещата вода. — Предстои ви дълъг живот. Толкова сте красива! Ще се омъжите, ще имате деца — после се доближи и прошепна в ухото ѝ: — Капитанът ви благодари, че сте му останали вярна. Заръча ми да се грижа за вас от негово име.

„Какво могат да направят жените в този мъжки свят?“ помисли си Каеде. „На каква закрила можем да разчитаме? Някой в състояние ли е да се грижи за мен?“

Тя си спомни отражението на собственото си лице в огледалото и изпита копнеж да го зърне отново.

ТРЕТА ГЛАВА

Чаплата пристигаше в градината всеки следобед, прелиташе като сив призрак над зида, свивайки се по невероятен начин, след което се изправяше в изкуственото езеро, потопила крака във водата, и застиваше там като статуя на Джизо^[1]. Червените и златистите шарани, които владетелят Отори се забавляваше да храни, бяха твърде големи за нея, но тя оставаше в това положение, без да помръдва, минути наред, докато някое злочесто създание забравеше за присъствието ѝ и дръзнеше да помръдне във водата. Тогава чаплата нанасяше мълниеносно своя удар и с гърчещата се дребна жертва в човката отново се отправяше в полет. Първите няколко маха на крилата бяха като внезапно потракване на ветрило, но след това тя се отдалечаваше така безшумно, както бе дошла.

Дните все още бяха твърде горещи, с омаломощаващата жегна на есента, която човек копнееше да свърши и в същото време не искаше да отминава с ясното съзнание, че този безпощаден зной, макар и едва поносим, ще е последният за годината.

Живеех в имението на владетеля Отори вече месец. В Хаги прибирането на оризовата реколта бе приключило, сламата съхнеше по нивята и по рамки около чифлиците. Червените есенни лилиуми веяха. Сливите по дърветата ставаха златисти, листата — все покрехки, а покритите с бодли кестенови черупки падаха по улици и алеи, разпукваха се и пръскаха наоколо лъскавите си плодове. Есенното пълнолуние настъпи и отмина. Чийо сложи кестени, мандарини и оризови сладки в светилището в градината, а аз се запитах дали има кой да направи същото в моето село.

Прислужниците събраха последните диви цветя, детелина и есенни билки и ги поставиха във ведра отвън пред кухнята и нужника, където техният силен аромат замаскираше миризмата на храна и отпадъци.

Моето състояние на необяснима немота продължаваше. Предполагам, че съм бил в нещо като траур. Домакинството на

владетеля Отори също — в имението жалееха не само брата на господаря Отори, но и майка му, която се бе споминала през лятото от чума. Чийо ми разказа историята на семейството. Шигеру, най-големият син, участвал с баща си в битката при Яегахара и яростно се възпротивил на капитулацията пред клана Тохан. Условието, наложено от поражението, му забранявали да наследи от баща си водачеството на клана. Вместо него Ийда определил за глави на рода чичовците му Шоичи и Масахиро.

— Няма жив човек на земята, когото Ийда Садаму да мрази повече от Шигеру — каза Чийо. — Завижда му и се страхува от него.

Шигеру бил трън в очите и на своите чичовци в качеството си на законен наследник на клана. Господарят се оттеглил привидно от политическата арена и се посветил на земята си, опитвайки нови методи и различни култури. Оженил се млад, но жена му починала две години по-късно при раждане, а бебето умряло заедно с нея.

Животът му ми се струваше изпълнен със страдание, но въпреки това той по никакъв начин не го показваше и ако не бях го научил от Чийо, нямаше и да разбера. Прекарвах по-голямата част от деня с него, следвах го като куче, неотклонно, освен когато имах занимания с Ичиро.

Това бяха дни на очакване. Ичиро се мъчеше да ме научи да чета и пиша; фактът, че ми липсваха елементарни умения и че напредвах бавно, го вбесяваше, но макар и с неохота, следваше идеята за осиновяването. Членовете на клана се възпротивиха — владетелят Шигеру трябвало да се ожени повторно, бил все още млад, било твърде скоро след смъртта на майка му. Възраженията сякаш нямаха край. Усещах, че Ичиро е съгласен с повечето от тях, на мен също ми изглеждаха съвсем основателни. Полагах неимоверни усилия да уча, защото не исках да разочаровам господаря, но всъщност не вярвах в благоприятното разрешаване на положението си.

Обикновено късно следобед владетелят Шигеру пращаше да ме повикат и тогава двамата сядахме до прозореца и съзерцавахме градината. Той не говореше много, но ме изучаваше скришом, когато си мислеше, че не го виждам. Усещах, че очаква нещо — да заговорим или да му дам някакъв знак... но аз нямах и най-малка представа, за какво. Това ме напрягаше, а тревогата ме изпълваше с нарастваща убеденост, че го разочаровам и че все по-малко се справям с учението.

Един следобед Ичиро дойде в стаята на горния етаж да се оплаче от мен за пореден път. По-рано същия ден се бе вбесил дотам, че ме бе набил. Аз се цупех в ъгъла, окайвах си синините и прокарвах пръст по рогозката, по йероглифите, които бях учил същия ден, в отчаяни опити да ги запамята.

— Допуснахте грешка — заяви Ичиро. — Никой няма да ви осъди, ако си я признаете. Обстоятелствата около смъртта на брат ви я обясняват. Върнете момчето там, откъдето е дошло, и продължавайте напред с живота си — „И ме оставете да сторя същото с моя“, почувствах аз скрития смисъл на думите му. Той никога не ми позволяваше да забравя жертвите, които правеше, опитвайки се да ме образова. — Не можете да пресъздадете повторно господаря Такеши — добави Ичиро, смекчавайки леко тон. — Той бе плод на години обучение и упражнение... и преди всичко той бе от най-добър сой.

Опасявах се, че Ичиро ще постигне своето. Владетелят Шигеру бе обвързан с него и Чийо посредством задълженията и отговорностите по същия начин, по който и те с него. Първоначално смятах, че той е пълновластният господар в дома, но всъщност Ичиро си имаше собствени правомощия и знаеше как да ги използва. От друга страна, чичовците на господаря Шигеру имаха власт над племенника си. Той бе длъжен да се подчинява на заповедите на клана. Нямахме основание да ме задържи, а и никога нямаше да му позволят да ме осинови.

— Погледни чаплата, Ичиро — каза владетелят Шигеру. — Виждаш ли търпението й, колко дълго стои, без да помръдне, за да получи онова, което й е необходимо. И аз притежавам нужното търпение и то далеч не е изчерпано.

Устните на Ичиро бяха здраво стиснати в любимото му кисело изражение. В този миг чаплата заби клон във водната повърхност и отлетя, пляскайки с криле.

Аз чувах писукането, предвещаващо вечерната поява на прилепите. Вдигнах глава и видях два от тях да се спускат в градината. Докато Ичиро продължаваше да недоволства, а господарят да му отвръща кратко, без всякакво раздражение, аз се вслушвах в звуците на настъпващата вечер. С всеки изминал ден слухът ми ставаше все по-остър. Вече свиквах с него, научавайки се да пропускам онова, което не ми бе нужно, без да показвам по какъвто и да било начин, че не ми

убягва нито звук от ставащото в къщата. Никой не знаеше, че чувам всичките тайни на обитателите.

Сега долових съскането на гореща вода, което съпровождаше приготвянето на ваната, тракането на съдовете откъм кухнята, звука от ножа на готвача, стъпките на обутото с меки чорапи момиче по дъските отвън, пристъпването и цвиленето на жребец в конюшната, жалното мяучене на котката, хранеща четири котенца, която вечно изпитваше глад, кучето, лаещо през две улици, тракането на дървени подметки по дъсчените мостове над каналите, песните на децата, храмовите камбани на Токоджи и Дайшоин. Знаех песента на къщата, денем и нощем, в слънчеви и в дъждовни дни. Тази вечер осъзнах, че винаги се ослушвам за още нещо. Аз също чаках. Какво? Всяка нощ, преди да заспя, съзнанието ми възстановяваше сцената в планината — отсечената глава, мъжа с вълче лице, стиснал остатъка от отрязаната сирька. Виждах отново Ийда Садаму на земята, трупове на пастрока ми и на Исао. Дали не чаках Ийда и човекът вълк да ме открият? Или пък своя шанс за отмъщение?

От време на време все още се опитвах да се моля по начина на Скритите и същата нощ отправих молитва да ми бъде показан пътят, по който трябваше да поема. Не можах да заспя. Въздухът бе тежък и неподвижен, луната — седмица след като се бе изпълнила — скрита зад гъсти валма от облаци. Нощните насекоми бяха шумни и неспокойни. Долавях шумоленето от крачката на малък гущер геко, докато бързешком прекосяваше тавана, за да лови насекоми. Ичиро и владетелят Шигеру спяха дълбоко, Ичиро даже хъркаше. Не ми се искаше да напускам къщата, която бях започнал да обичам толкова много, но, изглежда, за нея представлявах единствено извор на неприятности. Може би щеше да е по-добре за всички, ако просто изчезнех в нощта.

Без какъвто и да било действителен план, какво да правя и как да живея оттук насетне, аз взех да се питам дали не бих могъл да се измъкна от къщата незабелязано, без да разлая кучетата и да привлека вниманието на стражите. Тогава се заслушах внимателно за кучетата. Обикновено ги чувах да пролайват през нощта, но се бях научил да различавам лая им и в повечето случаи не му обръщах внимание. Съзнателно наострих слух, но не чух нищо. Тогава се опитах да доловя някакъв шум откъм стражите — стъпки по каменната настилка,

издрънчаване на стомана, приглушен шепот. Нищо. Звуци, които трябваше да бъдат там, липсваха от познатата паяжина на нощта.

Вече бях нащрек, напрегайки слух да доловя нещо отвъд водата в градината. Потокът и реката бяха намалели — не бе валяло, откакто бе настъпило новолуние. Разнесе се почти недоловим шум, по-скоро трепет, между прозореца и земята. За момент си помислих, че земята е потръпнала, както често се случваше в Средната провинция. Последва нов трепет, после още един.

Някой се катереше нагоре по страничната стена на къщата.

Първият ми порив бе да извикам, но после хитростта взе превес. Викът ми би разбудил обитателите на къщата, но щеше да подплаши и натрапника. Станах от постелята, допълзях безшумно до господаря Шигеру и замрях отстрани. Нозете ми познаваха пода, знаеха всяко скръцване, което старата къща можеше да издаде. Коленичих до него и все едно никога не бях губил способността си да говоря, прошепнах в ухото му:

— Владетелю Отори, отвън има някой.

Той се събуди моментално, втренчи се в мен за миг, после се пресегна за меча и ножа си, които лежаха до него. Аз посочих безмълвно към прозореца. Едва доловимият трепет се почувства отново, просто съвсем леко преместване на тежест върху страничната стена на къщата.

Владетелят Шигеру ми подаде ножа и пристъпи към стената. Усмихна ми се и ми посочи да мина от другата страна на прозореца. Очаквахме натрапникът да се изкатери и да влезе.

Стъпка по стъпка той се покачи по стената, предпазливо и без да бърза, все едно разполагаше с всичкото време на света, уверен, че нищо не може да го издаде. Ние го чакахме със същото търпение, почти като момчета, играещи някаква игра в хамбара.

Само че краят нямаше нищо общо с игра. Той се спря на перваза, за да извади гаротата, която възнамеряваше да използва отгоре ни, и после пристъпи вътре. Владетелят Шигеру го хвана през гърлото. Хлъзгав като змиорка, натрапникът се заизвива обратно към прозореца. Аз скочих върху него, но преди да успея да кажа „нож“, камо ли да го използвам, и тримата паднахме в градината като кълбо от биещи се котки.

Нападателят се строполи първи в потока и си удари главата на един голям камък. Владетелят Шигеру се приземи на нозете си. Моето падане бе омекотено от един храст. Ударът ми изкара въздуха и аз изпуснах ножа. Започнах да ровя наоколо, за да го взема, но той вече не ми бе необходим. Нападателят изстена, опита се да се надигне, но се плъзна без сили обратно във водата. Тялото му препречи потока като бент. Водата пред него се надигна за момент, а после с отривист звук го заля и потече връз него. Владетелят Шигеру го измъкна от потока, зашлеви му няколко плесници, като същевременно крещеше:

— Кой? Кой ти плати? Откъде си?

Мъжът само изстена отново, а дъхът му излизаше на остри хрипове.

— Донеси фенер — нареди ми владетелят Шигеру. Аз си мислех, че всички в къщата вече са се събудили, но схватката се бе случила тъй бързо и безшумно, че те продължаваха да спят.

— Чийо! — извиках. — Донеси фенер, събуди мъжете!

— Кой е? — отвърна тя сънено, тъй като не познаваше гласа ми.

— Аз съм, Такео! Събуди се! Някой се опита да убие господаря Шигеру!

Сграбчих една свещ, която продължаваше да гори върху близкия свещник, и я отнесох обратно в градината.

Мъжът бе загубил съзнание. Владетелят Шигеру бе застанал до него и се взираше в лицето му. Поднесох свещта над него. Нападателят бе облечен в черно, без всякакъв герб или отличителни знаци по дрехите си. Бе среден на ръст и тегло, с късо подстригани коси. Нямаше нищо, по което да бъде разпознат.

Зад нас се разнесоха шумове от разбудилите се обитатели на къщата, после — викове, че двамата пазачи са намерени удушени с гарота, а трите кучета — отровени.

Ичиро излезе преbledнял и треперещ.

— Кой би посмял да стори това? — попита той с негодувание. — В собствената ви къща, в сърцето на Хаги? Това е оскърбление за целия клан!

— Освен ако не е по негова поръчка! — отвърна тихо владетелят Шигеру.

— По-вероятно е да е Ийда — предположи Ичиро. Видя ножа в ръката ми и ми го взе. Разряза черния плат от врата до кръста,

откривайки гърба на мъжа. Върху едната му плешка се открояваше ужасен белег от стара рана от меч, а по гръбнака му вървеше фина татуировка. Проблясваше на светлината като змия.

— Наемен убиец — каза владетелят Шигеру. — От Племето. Може да му е платил всеки.

— В такъв случай най-вероятно е Ийда! Сигурно знае, че момчето е при вас! Сега вече ще се отървете ли от него?

— Ако не беше Такео, убиецът щеше да успее — отвърна господарят. — Той ме събуди навреме... — и после, когато осъзна случилото се, извика: — Заговори ми! Заговори в ухото ми и ме събуди!

Ичиро не бе особено впечатлен от този факт.

— Не ви ли е хрумвало, че може той да е мишената, а не вие?

— Владетелю Отори — рекох с глас, дрезгав от седмици мълчание. — Само ви излагам на опасности. Оставете ме да си тръгна, отпратете ме — но още докато говорех, вече знаех, че той няма да го стори. Бях спасил живота му, както той бе спасил моя, и връзката помежду ни бе станала по-здрава от всякога.

Ичиро кимаше в знак съгласие, но Чийо се обади:

— Извинете, господарю Шигеру. Знам, че не ми е работа и че съм само една проста жена, но не е истина, че Такео ви е донесъл само неприятности. Преди да се върнете с него, бяхте полуобезумял от скръб. Сега сте оздравели. Той ви донесе радост и надежда, не ви излага само на опасности. А кой смее да се наслаждава на едното и да избягва другото?

— Откъде бих могъл да знам? — отвърна владетелят Шигеру. — Има някаква съдба, която свързва живота ни. Не мога да се боря с това, Ичиро.

— Може пък умът му да се е съживил заедно с езика му — предположи Ичиро язвително.

Убиецът умря, без да дойде в съзнание. Оказа се, че е имал отровна сачма в устата си и я е счупил при падането. Никой не знаеше кой е, макар че плъзнаха куп слухове. Мъртвите пазачи бяха погребани с тържествена церемония и оплакани; кучетата също, поне от мен. Питях се какъв ли договор бяха сключили, в каква ли вярност се бяха клели, та да станат жертва на враждите хорски и да заплатят с живота си. Не изрекох гласно тези свои мисли — имаше още много кучета.

Бяха доведени нови и обучени да приемат храна само от един човек, за да не бъдат отровени. Имаше и достатъчно хора за целта. Владетелят Шигеру живееше просто, само с няколко въоръжени васали, но, изглежда, много от членовете на клана Отори с радост биха дошли да му служат, тъй че да сформират цяла армия, стига да поискаше.

Изглежда, нападението не го бе разтревожило, нито разстроило. Ако изобщо имаше някакво въздействие, то бе в нарасналата му жизненост; насладата от удоволствията на живота се бе усилила от това, че се бе разминал със смъртта. Преливаше от жизнерадост също както след срещата си с господарката Маруяма. Бе възхитен от възвърналата ми се реч, както и от остротата на слуха ми.

Може би Ичиро бе прав, а може би собственото му отношение към мен бе станало по-благо. Каквато и да бе причината, след нощта на осуетения опит за убийство ученето стана по-леко. Постепенно йероглифите започнаха да ми разкриват смисъла си и да остават трайно в ума ми. Дори започнах да им се радвам, да се наслаждавам на различните форми, плавни като течаща вода или накацали свити един до друг като черни гарвани през зимата. Не бих го признал на Ичиро, но изписването им ме изпълваше с неимоверно удоволствие.

Ичиро бе преподавател с безспорен авторитет, известен с изящната си калиграфия и дълбочината на знанията си. Той наистина бе прекалено добър учител за мен. По природа аз нямах ума на ученик. Но онова, което двамата открихме, бе, че ми се удава да подражавам. Можех да представя сносен учебен ръкопис, както и да имитирам начина му на изписване от рамото, не от китката, с дръзновение и съсредоточеност. Знаех, че просто му подражавам, но резултатите бяха удовлетворителни.

Същото се получи и когато господарят Шигеру взе да ме обучава да си служа с меч. Бях достатъчно силен и гъвкав, може би дори повече от очакваното за моя ръст, но бях пропуснал момчешката възраст, когато синовете на воините се упражняват безспир да боравят с меч и лък и да яздят. Знаех, че никога няма да ги настигна.

Ездата се оказа доста лесна. Наблюдавах господаря Шигеру и останалите мъже и си дадох сметка, че главното е равновесието. Просто повтарях онова, което виждах, че правят, и конят откликваше. Осъзнах освен това, че животното е по-плашливо и по-напрегнато от мен. За него аз трябваше да се държа като господар, да прикривам

собствените си чувства и да се правя, че владее положението и зная точно какво се случва. Тогава конят се отпуснаше под мен и бе доволен.

Дадох ми сивкав жребец с тъмна грива и опашка. Казваше се Раку и двамата се разбирахме добре. Стрелбата с лък изобщо не ми допадна за разлика от боравенето с меч. Продължавах да имитирам действията на господаря Шигеру и резултатите бяха сносни. Получих собствен дълъг меч, който носех на пояса на новите си одежди като истински воин. Но въпреки меча и премяната знаех, че съм само имитация на воин.

И така седмиците се нижеха една след друга. Хората в къщата приеха, че владетелят Отори възнамерява да ме осинови, и постепенно отношението им към мен се промени. Те ме глезеха, дразнеха и гълчаха поравно. Между ученето и тренировките разполагах с твърде малко свободно време, в което не се предполагаше да излизам сам, но аз продължавах да изпитвам отколешната си любов към броденето. Тя не ми даваше мира и всеки път, когато ми се удаваше, се измъквах тайно и изучавах град Хаги. Обичах да слизам до пристанището, където крепостта на запад и старият вулканичен кратер на изток държаха залива като чаша в двете си ръце. Взирах се навътре в морската шир и мислех за всички онези приказни земи отвъд хоризонта, изпълнен със завист към моряците и рибарите.

Озовях ли се на пристанището, винаги дирех с поглед една лодка. На нея работеше младеж, който изглеждаше горе-долу на моята възраст. Знаех, че се казва Терада Фумио. Баща му бе от нисшестояща фамилия на воители и бе предпочел да се захване с търговия и риболов, вместо да умре от глад. Чийо знаеше всичко за тях и първоначално научих тази информация от нея. Фумио ме изпълваше с неимоверно възхищение. Той наистина бе стигал до голямата земя. Познаваше морето и реките във всичките им настроения. По онова време аз дори не можех да плувам. В началото само си кимахме, но с времето се сприятелихме. Аз се качвах на лодката и двамата седяхме заедно, похапвахме сливи, плюехме костилките във водата и говорехме за нещата, които вълнуваха момчетата на нашата възраст. Рано или късно щяхме да стигнем и до клана Отори; фамилията Терада ги мразеше заради високомерието и алчността му. Те страдаха от непрестанно растящите данъци, налагани от замъка, и от ограниченията върху

търговията. Когато говорехме за тези неща, го правехме шепнешком, седнали в лодката от страната на морето, тъй като замъкът, както се говореше, гъмжал от шпиони.

Веднъж късно следобед бързах да се прибера след поредната си разходка. Ичиро бе извикан да оправи някаква сметка с един търговец. Чаках го десетина минути, после реших, че няма да се върне скоро, и изчезнах. Вече течеше десетият месец. Въздухът бе хладен и наситен с мириса на горяща оризова слама. Димът се стелеше над полята между реката и планините, обагряйки пейзажа в сребристо и златно. Фумио се бе заел да ме научи да плувам и косите ми бяха мокри, от което потрепервах. Мислех си за гореща вана и се питах дали бих могъл да си взема от Чийо нещо за хапване преди вечеря и дали Ичиро ще бъде достатъчно разгневен, за да ме набие. В същото време се ослушвах както винаги за момента, в който още от улицата щях да чуя отчетливата песен на къщата.

Стори ми се, че долових нещо друго, нещо, което ме накара да спра и да погледна повторно към ъгъла на зида точно преди нашата порта. Все още не смятах, че там има някой, но в следващия миг го съзрях — непознат мъж, приклепнал в сянката на керемидения покрив.

Бях само на метри от него, от другата страна на улицата. Знаех, че и той ме е видял. След няколко мига се изправи бавно, сякаш ме изчакваше да го приближа.

Притежаваше най-обикновената и невзрачна външност, която бях виждал — със среден ръст и телосложение, леко посивели коси, с лице, по-скоро бледо, отколкото загоряло, с безлични черти — от онези, които никога не си сигурен, че ще разпознаеш, ако видиш повторно. Още докато го разглеждах, опитвайки се да го преценя, чертите му сякаш започнаха да се променят пред очите ми. Дори нещо повече — зад привидната невзрачност се криеше нещо необикновено, нещо пъргаво и ловко, което ми убягна, когато се опитах да го определя.

Непознатият бе облечен в избелели сиво-синкави дрехи и на пръв поглед не носеше оръжие. Не приличаше на работник, нито като търговец или воин. Не можех да го определя по никакъв начин, но някакво вътрешно чувство ме предупреди, че е много опасен.

В същото време в него имаше нещо, което ме очарова. Не можех да отмина, все едно не съм го видял. Но останах на отсрещната страна

на улицата и вече преценявах разстоянието до портата, стражите и кучетата.

Той ми кимна с усмивка, в която се четеше почти одобрение.

— Добър ден, млади господарю! — извика с глас, в който звучеше скрит присмех. — Прав си да не ми се доверяваш. Чувам колко си умен. Само че аз никога няма да ти причиня зло, давам ти думата си — усещах, че речта му е хлъзгава и подвеждаща също като външността му, и знаех, че не трябва да се осланям на обещанието му. — Искам да говоря с теб — добави той, — както и с Шигеру.

Учудих се, че говори за господаря по този начин, все едно са си близки.

— Какво имате да ми кажете?

— Не мога да ти крещя от тук — отвърна той през смях. — Върви с мен до портата и ще ти обясня.

— Можете да стигнете до вратите от онази страна на улицата, а аз — от тази — рекох, наблюдавайки как ръцете му трепват в първо движение към скрито оръжие. — После ще говоря с господаря Отори и той ще реши дали да се срещне с вас.

Мъжът се усмихна на себе си и сви рамене, след което двамата се отправихме към портата поотделно — той така спокойно, все едно си правеше вечерната разходка, а аз напрегнат като котка преди буря. Докато стигнахме до вратата, където пазачите ни поздравиха, той сякаш бе остарял и посърнал. Имаше вид на толкова безобиден старец, че аз почти изпитах срам от недоверието си.

— Загазил си, Такео — каза ми единият от мъжете. — Учителят Ичиро те издирва от час!

— Хей, дядо — викна другият към възрастния човек. — Какво искаш? Купичка фиде или нещо друго?

Наистина старецът имаше вид на човек, който се нуждаеше от солидна храна. Чакаше смирено, без да продума, пред прага на портата.

— Откъде го доведе, Такео? Твърде си мекушав, това ти е проблемът! Кажи му да си върви!

— Обещах, че ще съобщя на господаря за него, и ще го сторя — рекох. — А вие наблюдавайте всяко негово движение и каквото и да правите, не го пускайте в градината — обърнах се към непознатия, за да му кажа „Чакайте тук“, и за миг долових нещо от него. Той бе

опасен, нямаше съмнение, но сякаш нарочно ми позволяваше да видя някаква негова страна, която бе скрита за другите. Запитах се дали изобщо да го оставям насаме с пазачите. Все пак те бяха двама, при това въоръжени до зъби. Би трябвало да могат да се справят с един старец!

Втурнах се през градината, изух бързешком сандалите си и взех стълбите на два скока. Господарят Шигеру седеше в стаята на горния етаж вперил поглед навън, някъде отвъд градината.

— Такео — рече, — мислех си, че една чайна точно над градината би била великолепна.

— Господарю — започнах, но после се вцепених от съзнанието за неясно присъствие в градината под нас. Първо помислих, че е чаплата — силуетът бе тъй неподвижен и сив, но после видях, че е мъжът, когото бях оставил при портата.

— Какво? — попита владетелят Шигеру, съзрял изражението ми.

Бях скован от ужас, че опитът за убийство ще се повтори.

— В градината има непознат — извиках. — Внимавайте! — следващият ми страх бе за пазачите. Втурнах се надолу по стълбите и вън от къщата. Сърцето ми блъскаше в гърдите, когато стигнах до портата. Кучетата бяха добре. Размърдаха се, щом ме чуха, и размахаха опашки. Извиках и пазачите излязоха от стражницата недоумяващи.

— Какво има, Такео?

— Пуснали сте го вътре! — възкликнах гневно. — Старецът, той е там, в градината!

— Не, ето го отвън на улицата, където го остави.

Проследих с поглед жеста на пазача и за момент също се заблудих. *Наистина* го видях да си седи в сянката на керемидения покрив смирен, търпелив, безобиден. После зрението ми се проясни. Улицата бе празна.

— Глупаци! — избухнах. — Не ви ли казах, че е опасен? Не ви ли предупредих на каква цена да не го пускате вътре? Какви безполезни идиоти сте, а се наричате стражи на клана Отори? Отивайте си обратно на село да си вардите кокошките и дано лисиците ви ги изядат до една! — те ме зяпнаха сащисани. Мисля, че никой в къщата не ме беше чувал да изричам толкова думи наведнъж. Гневът ми се разпали още повече, защото се чувствах отговорен за тях. Но те бяха длъжни да ми се подчиняват. Можех да ги закрилям само ако

изпълняваха заповедите ми. — Имате късмет, че сте живи! — рекох, извадих меча от ножницата, която висеше на пояса ми, и се втурнах обратно да открия натрапника.

В градината от него нямаше и следа и точно почвах да се чудя дали не бях видял поредния мираж, когато долових гласове в стаята на горния етаж. Владетелят Шигеру ме извика по име. Изобщо не ми прозвуча застрашен — даже се смееше. Когато влязох в помещението и се поклоних, непознатият седеше до него, все едно бяха стари приятели, и двамата се подсмиваха за нещо. Странникът вече не изглеждаше толкова стар. Видях, че е само няколко години по-възрастен от господаря Шигеру, и сега лицето му бе открито и благо.

— Значи не искаше да мине от същата страна на улицата, така ли? — попита господарят.

— Точно така и ме накара да остана отвън и да чакам — двамата се разсмяха гръмогласно, тупайки с длани по рогозката. — Между другото, Шигеру, трябва да си обучиш стражите по-добре. Такео беше прав да им се ядоса.

— Досега винаги е бил прав — заяви господарят Шигеру с нотка на гордост в гласа.

— Момчето е едно на хиляда — такива се раждат, не се създават. Сигурно е от Племето. Седни Такео, нека те погледна.

Вдигнах глава от пода и се отпуснах на пети. Лицето ми пламтеше. Усетих, че в края на краищата мъжът ме е изиграл. Той не каза нищо, само ме изучаваше безмълвно.

Владетелят Шигеру заговори пръв:

— Това е Муто Кенджи, мой стар приятел.

— Господарю Муто — рекох учтиво, но хладно, твърдо решен да не давам израз на чувствата си.

— Не е нужно да ме наричаш „господарю“ — каза Кенджи. — Аз не съм владетел, макар че сред приятелите ми има няколко — той се наклони към мен. — Покажи ми ръцете си — хвана ръцете ми една след друга и внимателно ги огледа — първо опакото и след това дланите.

— Според нас той много прилича на Такеши — каза господарят Шигеру.

— Ъ-хъм. Във външността му има нещо от клана Отори — Кенджи се върна на мястото си и се взря навън. Погледът му се плъзна

над градината. И последните цветове в нея вече бяха угаснали. Единствено кленовете все още червенееха. — Вестта за загубата ти ме изпълни със скръб — каза той.

— Мислех, че не искам да живея повече — отвърна владетелят Шигеру. — Но седмиците се търкалят и установявам, че не е така. Явно не съм създаден за отчаяние.

— Така е — съгласи се Кенджи с обич. Двамата отново се възряха навън през отворените прозорци. Въздухът бе изпълнен с есенен хлад. Внезапен порив на вятъра разклати кленовете и върху потока се посипаха листа, които във водата станаха тъмночервени, преди да бъдат отнесени в реката.

Помислих си с копнеж за топлата вана и потръпнах.

Кенджи наруши мълчанието.

— Защо този момък, който прилича на Такеши, но очевидно е от Племето, живее в къщата ти, Шигеру?

— А ти защо си изминал целия този път, за да ме попиташ? — отвърна Шигеру с лека усмивка.

— Нямам нищо против да ти кажа. Вятърът доведе вестта, че някой чул как в къщата ти се покатерил натрапник. В резултат на което един от най-опасните наемни убийци в Трите провинции е мъртъв.

— Опитвахме се да го запазим в тайна — каза владетелят Шигеру.

— А нашата работа е да разкриваме подобни тайни. Какво е дирил Шинтаро в дома ти?

— Предполагам, че е искал да ме убие — отвърна господарят Шигеру. — Значи е бил Шинтаро. Имах подозрения, но не разполагахме с никакви доказателства — млъкна за момент и после добави: — Някой трябва сериозно да желае смъртта ми. Кой го е наел? Ийда ли?

— Наистина Шинтаро известно време е работил за клана Тохан. Според мен обаче Ийда не би поръчал да те убият тайно. Без съмнение по-скоро би искал да види този акт със собствените си очи. Кой друг желае смъртта ти?

— Мога да се сетя за още един-двама — отвърна господарят.

— Направо не беше за вярване, че Шинтаро се е провалил — продължи Кенджи. — Трябваше да установим кое е момчето. Къде го намери?

— А на теб какво ти е довеял вятърът? — отвърна на въпроса му с въпрос Шигеру, все така с усмивка.

— Официалната версия, разбира се — че е твой далечен роднина по майчина линия; от суеверните — че ти си загубил разсъдък си и вярваш, че брат ти се е върнал при теб чрез него; от скептичните — че е твой син от някоя селянка от Източната провинция.

Владетелят Шигеру се разсмя.

— Не съм и два пъти по-голям от него. Излиза, че съм го създал, когато съм бил дванайсетгодишен. Не, не е мой син.

— Очевидно не и въпреки външността му не вярвам, че ти е роднина или възплъщение на брат ти. Най-вероятно да е от Племето. Къде го намери?

Харука, една от прислужниците, влезе и запали лампите. Тутакси в стаята влетя огромна синьо-зелена нощна пеперуда и закръжи около пламъка. Аз станах, улових я в ръка, почувствах как покритите с нежен пращец крилца пърхат в дланта ми, и я пуснах навън в нощта, затваряйки преградата, преди да се върна на мястото си.

Владетелят Шигеру не отговори на Кенджи; Харука се върна с поднос с чай. Кенджи нямаше вид на ядосан или разочарован. Взря се с възхищение в купичките — типична местна изработка с розов оттенък — и отпи, без да проговори повече, но и без да отмества поглед от мен. Накрая ме попита направо:

— Каж ми, Такео, когато си бил дете, смъквал ли си черупките на живи охлюви, късал ли си щипките на раци?

Аз не разбрах въпроса.

— Може би — отвърнах, преструвайки се, че отпивам, макар че купичката ми бе празна.

— Правил ли си го?

— Не.

— Защо?

— Мама ми казваше, че е жестоко.

— Така си и мислех — гласът му бе добил скръбна нотка, сякаш изпитваше съжаление към мен. — Нищо чудно, че се опитваш да ме заблудиш, Шигеру. Почувствах някаква мекота в момчето, отвращение към жестокостта. Бил е отгледан сред Скритите.

— Толкова ли е очевидно? — попита владетелят Шигеру.

— Само за мен — Кенджи седеше с кръстосани крака и присвити очи, отпуснал ръка върху коляното си. — Мисля, че знам кой е той.

Владетелят Шигеру въздъхна; лицето му застина в мрачна предпазливост.

— Тогава по-добре ни кажи.

— Притежава всички характерни белези на фамилията Кикута — дългите пръсти, правата линия, пресичаща дланта, острия слух. Появява се внезапно, някъде около половата зрелост, понякога съпроводен със загуба на говор, обикновено временна, понякога окончателна...

— Измисляте си всичко това! — възкликнах, неспособен повече да мълча. Всъщност усещах, че върху мен плъзват пипалата на неизпитван досега ужас. Не знаех нищо за Племето, освен че убиецът бе един от тях, но се чувствах така, сякаш Муто Кенджи отваряше пред мен тъмна врата, през която се ужасявах да мина.

Владетелят Шигеру поклати глава.

— Остави го да говори. Това е от изключителна важност.

Кенджи се надвеси напред, втренчи се в мен и заяви:

— Ще ти кажа за баща ти.

Господарят Шигеру отбеляза сухо:

— По-добре започни с Племето. Такео не знае какво имаш предвид, когато казваш, че очевидно е един от тях.

— Така ли? — Кенджи вдигна вежди. — Е, предполагам, че ако е отгледан и възпитан сред Скритите, не бих се изненадал. Ще започна от самото начало. Петте фамилии от Племето са съществували винаги, още преди владетелите и клановете, във времето, когато магията е превъзхождала по мощ оръжията, а божествата още са ходели по земята. Когато са се появили клановете и хората са изградили съюзи, основани на силата, Племето не се е присъединило към нито един от тях. За да съхранят дарбите си, те са поели по пътищата и са станали скитници, актьори и акробати, търговци и вълшебници.

— Може и да е било така в началото — намеси се владетелят Шигеру. — Само че мнозина от тях са станали търговци, натрупвайки значително богатство и влияние. — Той се обърна към мен: — Самият Кенджи развива много успешен бизнес със соеви продукти и парични заеми.

— Времената станаха безчестни — заяви Кенджи. — Както ни казват свещениците, свидетели сме на последните дни на законността. Аз говорех за една по-ранна епоха. В днешно време, да, истина е, занимаваме се с търговия. От време на време служим на някой и друг клан и носим герба му или работим за тези, които са ни станали приятели, като владетеля Отори Шигеру. Но каквито и промени да са настъпили с нас, ние сме съхранили някогашните си дарби, които в миналото са били достойние на всички, но вече са забравени.

— Озовали сте се едновременно на две места — заявих аз. — Стражите са ви видели отвън на улицата, а в същото време аз ви зърнах в градината.

Кенджи ми се поклони иронично:

— Ние можем да се раздвояваме и да оставяме второто си аз, където пожелаем. Можем да ставаме невидими и да се движим с неуловима за окото бързина. Остротата на зрението и на слуха е друга характерна черта. Племето е запазило тези способности посредством самоотверженост и усилено обучение. А това са умения, които останалите в тази воюваща страна намират за полезни и за които плащат скъпо и прескъпо. Повечето членове на Племето на някакъв етап от живота си стават шпиони или наемни убийци.

Съсредоточих волята си в усилието да не треперя. Кръвта ми сякаш бе изтекла от тялото ми. Спомних си как ми се стори, че съм се раздвоил под меча на Ййда. А всички звуци в къщата, в градината и града отвъд отекваха в ушите ми с все по-голяма сила.

— Кикута Исаму, който според мен е твоят баща, не правеше изключение. Родителите му бяха мои братовчеди, а той самият бе съчетание на най-мощните дарби на фамилията Кикута. На трийсетгодишна възраст вече бе безупречен наемен убиец. Никой не знае броя на жертвите му; в повечето случаи причинената смърт изглеждаше естествена и не му е били приписвана. Дори и по изискванията на фамилията Кикута той бе потаен. Нямаше равен в подготвянето на отровни извлеци, особено от някои планински растения, които са смъртоносни, при това без да оставят и най-малка следа. Замина в планините на изток — знаеш провинцията, за която говоря, — за да дири нови растения. Хората в селото, в което отседнал, били от Скритите. Изглежда, са му разказали за тайното божество, за заповедта да не се убива, за неизбежния съд, който те очаква в

отвъдното... Знаеш всичко това, излишно е да го повтарям. В онези затънтени планини далеч от враждите на клановете Исаму преосмислил живота си. Вероятно е бил обзет от угризения. Може мъртвите да са го призовали. Както и да е, той отказа да живее повече с Племето и стана един от Скритите.

— И е бил екзекутиран? — обади се владетелят Шигеру от мрака.

— Той наруши основните правила на Племето. Ние не допускаме да ни отхвърлят по такъв начин, особено човек с подобни дарби. В наши дни хора с неговите умения са голяма рядкост. Но да ви кажа честно, не знам какво точно се е случило с него. Изобщо нямах представа, че е имал дете. Такео, или там както му е истинското име, вероятно е бил роден след смъртта на баща му.

— Кой го е убил? — попитах с пресъхнали уста.

— Кой знае? Мнозина бяха желаещите да го сторят и един от тях явно е успял. Разбира се, никой не би могъл дори да го приближи, ако не бе дал клетва повече да не отнема живот.

Настъпи продължително мълчание. Освен малкото светло петно, което хвърляше мъждукащата лампа, в стаята вече бе почти тъмно. Аз не виждах лицата им, макар че без съмнение Кенджи виждаше моето.

— Майка ти никога ли не ти е разказвала за това? — попита той накрая.

Аз поклатих глава. Има толкова неща, за които Скритите никога не говорят, толкова тайни, които пазят дори един от друг. Каквото не се знае, не може да бъде изтръгнато с изтезания. Ако не знаеш тайните на брат си, не можеш да го предадеш.

Кенджи се засмя.

— Признай, Шигеру, изобщо не си подозирал кого си довел в къщата си. Дори Племето не знаеше за съществуването му — момче с все още неизявения талант на Кикута! — владетелят Шигеру не отвърна, но когато се приведе напред към светлината на лампата, видях, че се усмихва радостно и сърдечно. Помислих си за контраста между двамата мъже — господарят бе тъй открит и искрен, а Кенджи — тъй хитър и подмолен. — Искам да знам как се е случило. Не си говоря празни приказки с теб, Шигеру. Трябва да знам.

Чух Чийо припряно да се качва по стълбите. Господарят каза:

— Трябва да си вземем вана и да похапнем. След вечеря ще говорим отново.

„Той вече няма да ме иска в къщата си, след като знае, че съм син на наемен убиец.“ Това бе първата мисъл, която ме връхлетя, докато седях в горещата вода, след като по-възрастните мъже вече се бяха изкъпали. Чувах гласовете им от стаята на горния етаж. Те пиеха вино, отдадени на приятни спомени от миналото. После се замислих за баща си, когото изобщо не познавах, и изпитах дълбока тъга, че не бе успял да избегне участта, предопределена от произхода му. Бе пожелал завинаги да се откаже от убиването, но то не бе пожелало да се откаже от него. Бе протегнало дългите си ръце и го бе открило чак в Мино точно както години по-късно Ийда бе намерил там Скритите. Вперих поглед в собствените си дълги пръсти. За това ли бяха предназначени? Да убиват?

Каквото и да бях наследил от него, аз бях дете и на майка си. В същността ми се преплитаха две нишки, които едва ли можеха да си приличат по-малко, и двете ме призоваваха чрез собствената ми кръв и плът. Спомних си и гнева, който бях изпитал към пазачите. Знаех, че в този момент се бях държал като техен господар. Щеше ли това да бъде третата нишка в моя живот, или щях да бъда отпратен, след като владетелят Шигеру вече знаеше кой съм?

Мислите станаха твърде мъчителни, твърде трудни за разплитане, а и бездруго Чийо ме викаше да отида да вечерям. Най-накрая горещата вода ме бе стоплила и вече изпитвах глад.

Ичиро се бе присъединил към владетеля Шигеру и Кенджи и пред тримата вече бяха сервирани подноси. Когато пристигнах, те обсъждаха банални неща — времето, подредбата на градината, скромните ми способности да усвоявам и като цяло незадоволителното ми поведение. Ичиро все още ми бе ядосан, задето му бях изчезнал същия следобед. Сякаш бях минали седмици, откакто бях плувал в студената есенна река заедно с Фумио.

Храната бе даже по-вкусна от обикновено, но само Ичиро й се наслади подобаващо. Кенджи се нахрани бързо, а господарят не докосна почти нищо. Аз ту изпитвах глад, ту ми приляваше — бях обзет от ужас и в същото време от неистово желание краят на вечерята да настъпи колкото се може по-скоро. Ичиро яде толкова много и тъй бавно, че вече бях загубил надежда, че някога ще свърши. На два пъти

изглеждаше, че сме приключили, когато той добавяше: „Една последна хапчица.“ Накрая се потупа по корема и се оригна леко. Явно се канеше да се впусне в поредна безкрайна дискусия относно градината, но владетелят Шигеру му направи знак. С няколко последни реплики и още една-две шегички към Кенджи по мой адрес той се оттегли. Харука и Чийо дойдоха да приберат съдовете. Щом си тръгнаха, а стъпките и гласовете им заглъхнаха към кухнята, Кенджи вдигна глава, изпъна рамене и протегна към владетеля Шигеру ръка с отворена длан.

— Е? — попита той.

Прииска ми се да можех да последвам жените. Не желаех да седя тук, докато тези мъже решаваха съдбата ми. Защото неизбежно щеше да се стигне дотам, бях сигурен. По всяка вероятност Кенджи бе дошъл, за да ме изиска по някакъв начин за Племето. А владетелят Шигеру очевидно не възнамеряваше да ме спира, даже напротив.

— Не знам защо тази информация за теб е толкова важна, Кенджи — подхвана господарят Шигеру. — Трудно ми е да повярвам, че не си знаел всичко. Да ти кажа, мисля, че повече няма да се разпространява. Дори в тази къща за нея знаят единствено Ичиро и Чийо. Прав беше, като каза, че не съм знаел кого съм довел в дома си. Стана съвсем случайно. Беше късно следобед, бях се отклонил от пътя си и се надявах да си намеря подслон за през нощта в селото, което, както разбрах по-късно, се казвало Мино. След смъртта на Такеши бях пътувал няколко седмици в пълна самота.

— Дирел си отмъщение ли? — попита тихо Кенджи.

— Знаеш как стоят нещата между мен и Ийда, какви са ни отношенията след битката при Ягахара. При все това трудно бих могъл да се надявам да го срещна в онова затънтено място. Получи се невероятно съвпадение — ние двамата, най-непримиримите врагове, да се озовем там в един и същ ден. Несъмнено, ако бях срещнал Ийда, щях да потърся начин да го убия. Но вместо него на пътеката върху мен врълхлетя този момък — той разказа накратко за клането, за падането на Ийда от коня и за мъжете, които ме бяха погнали. — Случи се за част от секундата. Мъжете ме заплашиха. Бяха въоръжени. Аз се защитих.

— Те знаеха ли кой си?

— Едва ли. Бях облечен в одежди на пътник, без всякакви отличителни знаци, денят вече преваляше, а и валеше.

— Ти обаче си разбрал, че двамата са Тохан?

— Те ми казаха, че Ийда искал момчето. Това ми стигаше, за да изпитам желание да го защитя.

Привидно сменяйки темата, Кенджи отбеляза:

— Чувам, че Ийда търси официален съюз с клана Отори.

— Истина е. Чичовците ми подкрепят възможността за сключване на примирие, макар че членовете на клана не са единомисленици.

— Ако Ийда научи, че момчето е при теб, съюзът няма да бъде сключен.

— Не е нужно да ми казваш неща, които вече знам — заяви владетелят и за първи път в гласа му прозвуча нотка на гняв.

— Владетелю Отори — заяви Кенджи по своя ироничен начин и се поклони. Следващите няколко минути никой не каза нито дума. После Кенджи въздъхна: — Е, животът ни е в ръцете на съдбата независимо от нашите мисли и намерения. Който и да е изпратил Шинтаро срещу теб, резултатът е един и същ. Само седмица по-късно Племето вече знаеше за съществуването на Такео. Трябва да ти кажа, че ние проявяваме интерес към това момче и няма да се откажем от него.

С глас, който дори в собствените ми уши прозвуча изтънчал, аз заявих:

— Господарят Отори спаси живота ми и аз няма да го изоставя.

Той протегна ръка и ме потупа бащински по рамото.

— Няма да се откажа от него — заяви той на Кенджи.

— Нашето желание е преди всичко да го опазим жив — отвърна Кенджи. — Докато е в безопасност, може да остане тук. Но има и друго. Онези Тохан, които си срещнал в планината... вероятно си ги убил?

— Поне единия — отвърна господарят Отори, — а може би и двамата.

— Единия — уточни Кенджи.

Владетелят Шигеру повдигна вежди.

— Ти вече знаеш всички отговори. Защо си правиш труда да питаш?

— Трябва да попълня известни празноти и да разбера какво знаеш ти.

— Един или двама... какво значение има?

— Мъжът, чиято ръка си отсякъл, е оцелял. Казва се Андо и от дълго време е сред най-приближените на Ийда.

Спомних си мъжа с вълче лице, който ме бе преследвал нагоре по пътеката, и неволно потръпнах.

— Той не знаеше кой си, и все още не е научил къде е Такео. Но издирва и двама ви. С позволението на Ийда се е посветил на диренето с цел отмъщение.

— Очаквам с нетърпение следващата ни среща — отвърна владетелят Шигеру.

Кенджи стана и закрачи из стаята. Когато седна отново, лицето му бе открито и засмяно, все едно цяла вечер си бяхме разказвали забавни истории и си бяхме говорили за градини.

— Добре — каза той. — Сега, след като знам в каква опасност се намира Такео, мога да се заема със закрилата му и да го обуча как да се защитава — после стори нещо, което ме учуди — поклони се до пода пред мен и заяви: — Докато съм жив, ти ще бъдеш в безопасност. Кълна ти се — помислих си, че го казва с ирония, но сякаш някаква маска бе паднала от лицето му и за миг под нея зърнах истинския човек. Все едно бях видял Джато оживял. После маската се върна на мястото си и Кенджи отново се пошегува: — Но ще трябва да изпълняваш точно каквото ти казвам! — и ми се усмихна. — Доколкото разбирам, на Ичиро му идваш твърде много. На неговата възраст вече не бива да се мори с палета като теб. Аз ще поема образованието ти. Ще бъда твоят учител — той придирчиво загърна робата си и сви устни, превръщайки се на момента в благия старец, когото бях оставил пред портата. — Стига владетелят Отори да даде любезното си съгласие.

— Май нямам друг избор — отбеляза господарят Отори и наля още вино, като се усмихваше добродушно. За пореден път бях поразен от контраста помежду им. Стори ми се, че в очите на Кенджи долових поглед, който не изразяваше точно презрение, но нещо сходно. Сега, когато вече познавам достатъчно задълбочено нравите на Племето, си давам ясна сметка, че тяхната слабост е високомерието. Те са очаровани от собствените си удивителни умения и подценяват уменията на своите противници. Но в онзи момент погледът на Кенджи просто ме изпълни с гняв.

Скоро след това прислужниците дойдоха да опънат постелите и да угасят лампите. Дълго време лежах буден, заслушан в звуците на нощта. Прозренията от вечерта преминаваха бавно през съзнанието ми, разпръсваха се и после отново се подреждаха в стройни редици. Собственият ми живот вече не ми принадлежеше. Ако не беше владетелят Шигеру, досега щях да съм мъртъв. Както той самият отбеляза, ако там, на планинската пътека, не се бе натъкнал на мен по случайност...

А дали всъщност бе случайност? Всички, дори Кенджи, бяха приели версията му — случилото се бе под въздействието на мига — бягащото момче, зловеците преследвачи, битката...

Успях да възстановя събитията в съзнанието си. Припомних си един момент, когато пътеката пред мен все още бе чиста. Там имаше огромно дърво, един клонест кедър. Някой пристъпи иззад ствола му и ме сграбчи — неслучайно, а съвсем нарочно. Замислих се за владетеля Шигеру и за това, колко малко знаех за него. Всички го възприемаха по онова, което си личеше на повърхността — той бе импулсивен, добросърдечен, щедър. Аз вярвах, че притежава всички тези качества, но не можех да не се запитам какво се криеше под тях. „Няма да го предам“, бе казал той. Само че защо му е да осиновява някого от Племето, при това син на наемен убиец? Помислих си за чаплата и за това, колко търпеливо изчакваше, преди да нанесе решителния си удар.

Когато потънах в сън, навън небето просветляваше и вече пееха първи петли.

Пазачите доста се забавляваха за моя сметка, когато Муто Кенджи бе назначен за мой учител.

— Пази се от онзи старец, Такео! Много е опасен. Може да те наръга с четката!

Тази шега така и не им омръзна. Аз обаче си наложих да си мълча. По-добре бе да ме смятат за идиот, отколкото да научат и да разнесат истината за действителната самоличност на мнимия старец. Това бе един от първите ми уроци. Колкото по-ниско стоиш в очите на хората, толкова повече биха ти казали или биха разкрили в твое присъствие. Взех да се питам колко ли от прислужниците и васалите с безизразни и глуповати лица, но иначе доверени и надеждни, всъщност са членове на Племето, които си вършат работата, плетейки своята мрежа от интриги, подмолни хитрости и внезапна смърт.

Кенджи ме въвеждаше в изкуствата на Племето, но аз продължавах да вземам уроци и при Ичиро, който ме обучаваше в нравите на клановете. Класата на воините бе пълна противоположност на Племето. Те държаха много на възхищението и уважението на света, както и на собствената си репутация и положение в него. Трябваше да науча тяхната история и етикет, обноски и език. Изучих архивите на Отори, връщайки се векове назад, чак до полумитичния им произход в семейството на императора, докато накрая главата ми вече се маеше от имена и родословия.

Дните ставаха все по-къси, а нощите — по-мразовити. В градината паднаха първите слани. Скоро снегът щеше да затрупа планинските проходи, зимните бури щяха да затворят пристанището и Хаги щеше да бъде изолиран до настъпването на пролетта. Сега къщата припяваше различна песен — приглушена, мека и приспивна.

Нещо бе отключило в мен неутолим апетит за знания. Кенджи ми обясни, че това било типична черта на Племето, която се проявявала в мен едва сега, след години на занемареност. Тази ненаситна потребност поглъщаше всичко — от най-трудните за писане йероглифи до сложните изпълнения при боравенето с меч. Изучавах всичко това с охота, но към уроците на Кенджи имах противоречиво отношение. Не ги намирах за трудни — възприемах ги с лекота, — но в тях имаше нещо, което ме отвращаваше, изпитвах някаква вътрешна съпротива към онова, което искаше да направи от мен.

— Това е игра — казваше ми той за кой ли път. — Подхождай като към игра — само че краят на тази игра бе смъртта. Кенджи бе разтълкувал характера ми много правилно. Бях отгледан и възпитан в отвращение към убийството и изпитвах силна съпротива да отнемам нечий живот.

Той изучаваше тази моя страна. Тя го караше да се чувства неловко. Двамата с владетеля Шигеру често обсъждаха разни начини да ме направят по-твърд.

— Такео притежава всички таланти освен този — заяви една вечер потиснат Кенджи. — Само че, липсва ли той, останалите му дарби се превръщат в заплахата за самия него.

— Човек никога не знае — отвърна Шигеру. — Когато възникне потребност, удивително е как мечът скача в ръката, все едно има своя собствена воля.

— Ти си се родил такъв, Шигеру, и цялото ти обучение е засилило тази твоя способност. В подобен момент Такео ще изпита колебание, убеден съм.

— Хм — изсумтя владетелят, примъкна се по-близо до мангала и се загърна плътно във връхната си дреха.

От сутринта валеше сняг. Бе обвил с бяла пелена градината и отрупал клоните на дърветата, а всеки фенер се бе сдобил с пухкав бял калпак. Небето се бе прояснило, а заскреженият сняг искреше. Докато говорехме, дъхът ни оставаше бяла диря във въздуха.

Никой друг не беше буден освен нас тримата. Сгушени около мангала, топлехме ръце върху чаши с греяно вино. От него придобих смелост да попитам:

— Вероятно владетелят Отори е убил много хора?

— Не съм ги броил — отвърна той. — Но ако не се смята Яегахара, май не са толкова много. Никога не съм убивал невъоръжен човек, нито съм отнемал живот за удоволствие за разлика от някои морално покварени. По-добре си остани какъвто си, отколкото да стигаш дотам.

Искаше ми се да попитам: „А бихте ли използвали наемен убиец, за да постигнете отмъщение?“, но не посмях. Истина бе, че ненавиждах жестокостта и идеята да убивам ме отвращаваше. Но с всеки изминал ден научавах все повече за жаждата на Шигеру за отмъщение. Тя сякаш се предаваше и на мен, засилвайки собственото ми желание. Същата нощ плъзнах встрани преградите преди зазоряване и погледнах навън над градината. Избледняващата луна и до нея една-единствена звезда бяха увиснали в небето тъй ниско, че сякаш подслушвах за спалия град. Въздухът бе студен като стомана.

„Мога да убия“, помислих си аз. „Мога да убия Ийда.“ И после: „Ще го сторя. Ще се науча как.“

Няколко дни по-късно изненадах както Кенджи, така и себе си. Умението му да се намира на две места едновременно все още ме объркваше. Виждах как старецът в избелялата си роба седи и ме гледа, докато упражнявах разни фалшиви движения с ръка или задно претъркулване, а после изведнъж гласът му прозвучаваше някъде извън постройката. Но този път почувствах или долових дъха му, скочих към него, сграбчих го за шията и го тръшнах на земята, преди дори да си помисля: „Къде е?“ За моя изненада ръцете ми сякаш по

собствена воля се устремиха към онова място върху артерията на врата, където натискът причиняваше смърт. Стиснах само за миг, после го пуснах и двамата се втренчихме един в друг.

— Е — каза той, — така по-бива!

Сведох поглед към своите дългопръсти умни ръце, сякаш принадлежаха на непознат. Те правеха и други неща, които, дори без да подозирам, умееха. Когато упражнявах писане с Ичиро, дясната ми ръка внезапно нанасяше няколко бързи щриха и върху листа се появяваше някоя от моите планински птички, готова всеки миг да отлети, или нечие лице, което не подозирах, че си спомням. Ичиро ме пляскаше по главата за тези мои изпълнения, но рисунките му харесваха и той ги показваше на владетеля Шигеру.

Господарят оставаше доволен, както и Кенджи.

— Това е черта на Кикута — хвалеше се Кенджи, тъй горд, все едно заслугата бе негова. — Много е полезна. Предоставя на Такео възможност да влезе в роля — идеалното прикритие. Той е художник — може да прави скици на всякакви места и никой няма да се запита какво чува.

Владетелят Шигеру бе не по-малко практичен.

— Нарисувай едноръкия — нареди ми той. Вълчето лице сякаш само изскочи иззад храстите. Владетелят Шигеру се втренчи в него. — Бих го познал на мига — измърмори той.

Уредиха ми учител по рисуване и през зимните месеци тази моя нова черта взе да се развива. Докато снегът се разтопи, Томасу, полудивото момче, което скиташе из планината и разпознаваше само нейните животни и растения, вече бе изчезнало завинаги. Аз бях станал Такео — тих, външно благ художник, малко вгълбен — маскировка, прикриваща ушите и очите, които не изпускаха нищо, и сърцето, овладяващо уроците на отмъщението.

Не знаех дали този Такео бе истински, или просто бе създаден, за да обслужва целите на Племето и на клана Отори.

[1] Пазителят на душите в ада. Едно от най-обичаните японски божества, което помага за съкращаване страданията на грешниците, покровител на пътниците, бременните и пр. Статуи на Джизо се срещат най-често по гробища и планински проходи. — Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стръковете на бамбуковите треви бяха побелели по краищата, а кленовете се бяха пременили в брокатени роби. Джунко донесе на Каеде вехти дрехи от господарката Ногучи, които внимателно бе разпорила и ушила наново, обръщайки навътре избелелите им части. Тъй като дните ставаха все по-студени, Каеде бе благодарна, че вече не е в замъка, търчейки из дворове или нагоре-надолу по стълбите, докато снегът се сипе върху вече замръзналата снежна покривка. Работата ѝ бе станала по-спокойна — сега прекарваше времето си с жените Ногучи, заета с шев и домакински дейности, слушаше разкази и участваше в измислянето на стихове, като в същото време овладяваше женското четмо и писмо. Но далеч не беше щастлива.

Каквото и да вършеше, винаги имаше нещо, което предизвикваше недоволството на господарката Ногучи, която ту се дразнеше, че Каеде си служи с лявата ръка, ту я сравняваше по външност с дъщерите си, при това съвсем не в нейна полза, ту пък негодуваше, че момичето е тъй високо. Заяви изумлението си от това, че Каеде е необразована, без нито за миг да си признава, че това би могло да е по нейна вина.

Когато обаче оставаха насаме, Джунко не спираше да хвали бледата кожа на Каеде, деликатните ѝ крайници и гъстите ѝ коси и вирайки се в огледалото, когато ѝ бе възможно, Каеде взе да си мисли, че може би наистина е красива. Знаеше, че мъжете я гледат с желание дори тук, в дома на господаря, но всички те я изпълваха със страх. Откакто пазачът ѝ бе налетял, от близостта им я побиваха тръпки. Мисълта за брак я ужасяваше. Пристигнаше ли гост в къщата, тя се смразяваше, че той можеше да се окаже бъдещият ѝ съпруг. Ако ѝ наредяха да влезе в негово присъствие, за да поднесе чай или вино, сърцето ѝ започваше да блъска в гърдите, а ръцете ѝ трепереха неудържимо. Накрая господарката Ногучи реши, че е твърде непохватна да прислужва на гостите и трябва да си остане в женското отделение.

С всеки изминал ден я обземаха все по-голямо отегчение и тревога. Караше се с дъщерите на господарката Ногучи, хокаше прислужниците за дреболии и не скриваше раздражението си дори към Джунко.

— Момичето трябва да се омъжи — обяви господарката Ногучи и за ужас на Каеде бързо ѝ уреди брак с един от васалите на владетеля Ногучи. Последва размяна на годещи дарове и тя разпозна бъдещия жених по време на посещението си при владетеля. Той не само бе стар — три пъти по-възрастен от нея, с два предишни брака и с външност, която би предизвикала отвращение дори у слепец, — но и разбра собствената си стойност. Бракът бе оскърбление за Каеде и семейството ѝ. Захвърляха я на боклука. Плака горчиво няколко ноци подред и не бе способна да хапне и залък.

Седмица преди венчавката през нощта пристигнаха пратеници и разбудиха цялата къща. Обладана от гняв, господарката Ногучи извика Каеде при себе си:

— Имаш зла участ, госпожице Ширакава. Сигурно си прокълната. Бъдещият ти съпруг е мъртъв!

Женихът празнувал близкия край на своето вдовство и както пийвал с другари, изведнъж получил удар и се строполил бездиханен върху чашите с вино. Каеде почувства вълна на облекчение, но в същото време си даде сметка, че щеше да ѝ бъде приписана още една смърт. Вече двама мъже бяха умрели заради нея. Плъзна слух, че който я пожелае, е обречен.

Обзе я надежда, че това би могло да отблъсне завинаги евентуални следващи кандидати, но една вечер, когато приближаваше краят на третия месец и дърветата се окичваха с ярки свежи листа, Джунко ѝ прошепна:

— Има нов кандидат за съпруг на моята господарка! Един мъж от клана Отори.

Двете седяха заедно и бродираха. Каеде тутакси изгуби плавния ритъм на шиенето и се убоде с иглата тъй силно, че върху пръста ѝ изби капка кръв. Джунко бързо дръпна коприната, да не би да я изцапа.

— Кой е той? — попита девойката, лапна убодения си пръст и усети солта на собствената си кръв.

— Не знам точно. Но самият господар Ийда подкрепя този брак, а кланът Тохан са решени да скрепят с него съюза с клана Отори. И

тогава ще държат под контрол цялата Средна провинция.

— На каква възраст е? — наложи си да попита Каеде.

— Още не е ясно, но годините на един съпруг са без значение.

Каеде отново подхвана ръкоделието — бели жерави и сини костенурки върху тъмнорозов фон — нейната сватбена одежда.

— Ще ми се никога да не я завършим!

— Радвай се, Каеде. Ще се махнеш от тук. Отори живеят в Хаги, до морето. Това е достоен брак за теб.

— Женитбата ме плаши — призна Каеде.

— Всички се страхуват от онова, което не познават! Но жените почват да му се наслаждават, сама ще видиш — изкиска се на себе си Джунко.

Каеде си спомни ръцете на пазача, силата му, желанието му и усети, че я изпълва отвращение. Собствените ѝ ръце, обикновено пъргави и сръчни, сега натезаха. Джунко я сгълча, но мило и през останалата част от деня се държа към нея много нежно.

Няколко дни по-късно Каеде бе извикана при господаря Ногучи. Бе чула тропот на конски копита и викове на непознати мъже. Явно бяха пристигнали гости, но както обикновено тя гледаше да стои настрана. Влезе с чувство на безпокойство в приемната, но за нейна изненада и радост на почетното място до владетеля Ногучи седеше баща ѝ.

Докато се покланяше доземи, тя видя радостта, която мигом озари лицето му. Испита гордост, че този път я вижда в по-достойно положение. Мислено се закле, че никога няма да стори нещо, което би могло да му причини мъка или да го накара да се срамува.

Когато ѝ позволиха да седне, тя се опита скришом да го огледа. Косите му бяха оредели и посивели, бръчките по лицето му се бяха умножили. Каеде копнееше да чуе новини за майка си и сестрите си; надяваше се, че ще ѝ разрешат да остане известно време насаме с него.

— Госпожице Ширакава — започна владетелят Ногучи. — Получихме предложение от кандидат, който иска да се ожени за теб, и баща ти е тук, за да заяви съгласието си.

Каеде отново се поклони ниско и изрече едва чуто:

— Господарю Ногучи.

— Оказва ти се голяма чест. Този брак ще скрепи съюза между клановете Тохан и Отори и ще обедини три древни фамилии. На

венчавката ти ще присъства и самият владетел Ийда. Той иска церемонията да се състои в Инуяма. Тъй като майка ти не е добре, вашата близка роднина, господарката Маруяма, ще те съпроводи до Цувано. Твой съпруг ще стане Отори Шигеру — племенник на владетелите Отори. Той и васалите му ще те посрещнат в Цувано. Мисля, че няма нужда от други уточнения. Условието за нас са повече от удовлетворителни.

Когато чу, че майка ѝ не била добре, Каеде тутакси отмести поглед към баща си. Не разбра почти нищо от последвалите думи на владетеля Ногучи. По-късно си даде сметка, че цялата работа е била уредена с оглед на най-малко неудобства и разходи за него — няколко роби за път и за венчавката и вероятно една прислужница, която да я съпровожда. Наистина добра равносметка за една такава размяна. Сега той шеговито припомняше случката с мъртвия пазач. Лицето на Каеде пламна. Баща ѝ бе свел поглед.

„Радвам се, че е загубил човек заради мен“, помисли си гневно Каеде. „Дано загуби още сто!“

Баща ѝ трябваше да си тръгне на другия ден, тъй като болестта на съпругата му не му позволяваше по-дълъг престой. Господарят Ногучи бе в приповдигнато настроение и го прикани да прекара известно време с дъщеря си. Каеде го отведе в малката стаичка с изглед към градината. Въздухът бе топъл и наситен с уханията на пролетта. Откъм бора се обади коприварче. Джунко им поднесе чай. Нейното внимание и грижовност подобриха настроението на баща ѝ.

— Радвам се, че имаш поне една приятелка тук, Каеде — рече той тихо.

— Какви са вестите за мама? — попита тя с тревога.

— Ще ми се да бяха по-добри. Опасявам се, че дъждовният сезон ще влоши още повече здравето ѝ. Но този брак повдигна духа ѝ. Отори са велика фамилия, а владетелят Шигеру, изглежда, е свестен човек. Ползва се с добро име. Харесван и уважаван. На какво повече бихме могли да се надяваме за теб?

— Тогава и аз съм щастлива от този избор — излъга тя, за да му угоди.

Той се взря навън към цъфналите вишневи дръвчета, всяко от тях сякаш обаяно от собствената си красота.

— Каеде, въпросът с мъртвия пазач...

— Не беше по моя вина — отвърна тя припряно. — Капитан Араи постъпи така, за да ме защити. Грешката си беше на убития.

Баща ѝ въздъхна.

— Говорят, че си опасна за мъжете... че владетелят Отори трябва да се пази. Нищо не бива да попречи на тази сватба. Разбираш ли ме, Каеде? Ако отново бъде осуетена... и вината за това ти бъде вменена... всички ние ще бъдем все едно мъртви — Каеде се поклонил с натезало сърце. Чувстваше баща си като чужд. — През всичките тези години — продължи той — ти носиш бремето на сигурността на нашата фамилия. Майка ти и сестрите ти тъгуват за теб. Аз самият бих постъпил другояче, ако имах възможност за избор. Може би ако бях взел участие в битката при Яегахара, ако не бях чакал да видя кой ще бъде победител, а се бях присъединил към Ийда от самото начало... но всичко вече е минало и не може да се върне. По свой начин владетелят Ногучи спазва своята част от уговорката. Ти си жива, сега ще сключиш добър брак. Знам, че няма да ни предадеш точно сега.

— Да, татко — каза тя и в този момент лек ветреца премина през градината и розовите и белите цветчета се посипаха като снежинки по земята.

На следващия ден баща ѝ си замина. Каеде го проследи с поглед как пое навън, яхнал коня си. Съпровождаха го неговите васали. Тези хора бяха със семейството ѝ още отпреди раждането ѝ, някои от тях дори си спомняше по име — най-близкия приятел на баща ѝ Соджи, младия Аmano, който бе само няколко години по-голям от нея. След като преминаха през портата на замъка, мачкайки с копитата на конете си вишневите цветчета, застлали ниските каменни стъпала, тя хукна към външния двор, за да гледа как се отдалечават покрай брега на реката. Накрая прахът се слегна, градските кучета се усмириха и те изчезнаха от погледа ѝ.

Следващия път, когато видеше баща си, щеше да бъде омъжена и вече в качеството си на съпруга щеше да се завърне официално в дома на своите родители.

Каеде се прибра в къщата, опитвайки се с отчаяни гримаси да сдържи сълзите си. Долови непознат глас, което ни най-малко не подобри настроението ѝ. Някой бърбореше с Джунко. Правеше го по начин, който тя ненавиждаше — с глас на малко момиченце, който от време на време преминаваше в звънък кикот. Даже си представи

притежателката му — дребничка, с кръгли като на кукла бузки, със ситна като на птичка походка и с глава, която непрестанно кима и се кланя.

Когато влезе припряно в стаята, Джунко и непознатото момиче се трудеха върху одеждите ѝ, за последно подшиваха, подгъваха и набираха. Семейство Ногучи не си губеха времето, за да се отърват от нея колкото се може по-бързо. Бамбуковите кошници и кутии от пауловния^[1] бяха вече подредени, готови да поберат вещите ѝ. При вида им Каеде се разстрои още повече.

— Какво прави тази тук? — попита тя раздражено.

Момичето се сви и се приведе досами пода, преигравайки точно както Каеде бе очаквала.

— Това е Шизука — отвърна Джунко. — Тя ще пътува с господарката Каеде до Инуяма.

— Не я искам — отсече Каеде. — Искам ти да дойдеш с мене.

— Не ми е възможно да тръгна. Господарката Ногучи никога не би го позволила.

— Тогава ѝ кажи да прати някой друг.

Все още със сведено към пода лице, Шизука издаде звук, подобен на ридание. Сигурна, че е преструвка, Каеде изобщо не се трогна.

— Вие сте разстроена, господарке. Вестта за брака, заминаването на баща ви... — Джунко се опитваше да я успокои. — Тя е добро момиче, много хубаво и много умно. Вдигни глава, Шизука, нека господарката те види.

Момичето се подчини, но без да отправя поглед към Каеде. От сведените ѝ очи се стичаха сълзи. Тя подсмръкна един-два пъти.

— Моля ви, господарке, не ме отпращайте. Ще сторя всичко за вас. Кълна се, никой няма да се грижи по-добре за вас от мен. Ще ви нося в дъжда, ще ви оставям да си топлите краката в мен, когато е студено — сълзите ѝ, изглежда, бяха пресъхнали и тя се усмихваше отново. — Ти не ме предупреди колко красива е господарката Ширакава — обърна се тя към Джунко. — Нищо чудно, че заради нея мъже се погубват!

— Млъкни! — изкрещя Каеде и гневно се устреми към вратата. Двама градинари почистваха нападалите по мъха листа, като ги събираха едно по едно. — До гуша ми дойде да го слушам!

— Хората няма да престанат да говорят — отбеляза Джунко. — Това вече е част от живота на господарката.

— Ще ми се и за мен да умираха мъже — засмя се Шизука. — Но те просто се влюбват и после ме разлюбват също тъй лесно, както и аз тях!

Каеде не се обърна. Момичето се примъкна на колене до кутиите и отново се зае да сгъва одеждите, като си припяваше тихичко. Гласът ѝ бе чист и искрен. Песента ѝ бе стара балада за малко селце в борова гора, за една девойка и един момък. Каеде имаше чувството, че си я спомня от детството. А това ѝ припомни недвусмислено, че детските ѝ години са отминали безвъзвратно, че скоро ще се омъжи за непознат и че никога няма да познае любовта. Може би хората по селата можеха да си позволят да се влюбват, но за жена в нейното положение това беше изключено. Тя прекоси стаята, коленичи до Шизука и дръпна дрехата от ръцете ѝ.

— Ако ще го правиш, прави го, както трябва!

— Да, господарке — Шизука отново се приведе до пода, смачквайки роклите пред себе си. — Благодаря, нито за миг няма да съжالياвате! — седна отново и промърмори: — Хората разправят, че владетелят Араи проявявал голям интерес към господарката Ширакава. Много я почитал, тъй викат.

— Ти познаваш ли Араи? — попита Каеде рязко.

— От неговия град съм, господарке, от Кумамото.

Джунко се усмихваше широко.

— Мога с леко сърце да ви кажа сбогом, като знам, че Шизука ще се грижи за вас.

И така Шизука стана част от живота на Каеде, като я дразнеше и забавляваше поравно. Момичето обичаше клюките, разпространяваше слухове без ни най-малко неудобство, вечно се губеше някъде по кухните, конюшните, из замъка, след което се връщаше заредена с нови истории. Всички я познаваха, а мъжете не я плашеха. Каеде имаше чувството, че по-скоро те се страхуват от нея, от закачливите ѝ слова и острия ѝ език. Външно изглеждаше небрежна, но грижите ѝ към Каеде бяха безупречни. Прогонваше с масаж главоболието ѝ, носеше ѝ мазила от билки и пчелен восък, за да направи кожата ѝ мека като коприна, скубеше ѝ веждите, придавайки им по-изящна форма. Каеде започна да разчита на нея и накрая момичето спечели доверието

й. Въпреки проявената неохота Шизука все по-често я разсмиваше и за първи път благодарение на нея Каеде влезе в съприкосновение с външния свят, от който доскоро бе напълно изолирана.

Тъй че скоро тя вече знаеше за сложните отношения между клановете, за многото завист и недоволство, останали след битката при Ягахара, за съюзите, които Ийда се опитваше да склучи с родовете Отори и Сейшуу, за постоянното движение на мъже, които си съперничеха за постове и за пореден път се готвеха за война. За първи път научи и за Скритите, за гоненията, на които ги подлагаше Ийда, и за изискванията му неговите съюзници да правят същото.

Никога дотогава не бе чувала за такива хора и първоначално предположи, че Шизука си ги измисля. После, необичайно смирена, една вечер тя й разказа шепнешком как мъже и жени били заловени в някакво селце и докарани на Ногучи в раkitови клетки. Провесили ги от стените на крепостта и ги държали там, докато издъхнали от глад и жажда. А докато били още живи, гарвани кълвели плътта им.

— Защо? Какво престъпление са извършили? — попита Каеде.

— Те твърдят, че има тайно божество, което вижда всичко и което те не могат да охулят или да отрекат. Предпочитат смъртта.

Каеде потръпна.

— Защо владетелят Ийда ги мрази толкова?

Шизука се озърна през рамо, макар че двете бяха съвсем сами в стаята.

— Тези хора казват, че тайното божество ще накаже Ийда в отвъдното.

— Но Ийда е най-могъщият владетел в Трите провинции. Може да прави каквото си поиска. Те нямат право да го съдят — идеята, че действията на един такъв владетел могат да бъдат осъждани от обикновени селски люде, се струваше на Каеде нелепа.

— Скритите вярват, че тяхното божество смята всички за равни. В очите на тяхното божество няма господари. Само такива, които вярват в него и които го отричат.

Каеде се смръщи. Нищо чудно, че Ийда искаше да ги смаже. Щеше да попита още нещо, но Шизука смени темата.

— Господарката Маруяма се очаква да пристигне утре или вдругиден. И тогава поемаме на път.

— Хубаво ще бъде да напусна това място на смъртта — изрече Каеде замислено.

— Смъртта е навсякъде — Шизука взе гребена и с уверени ритмични движения захвана да сресва косите ѝ. — Господарката Маруяма е ваша близка роднина. Среждали ли сте я в детството си?

— И да е така, не си спомням. Тя е братовчедка на майка ми, но не знам почти нищо за нея. Ти познаваш ли я?

— Виждала съм я — отвърна Шизука със смях. — Хора като мен всъщност не се запознават с хора като нея.

— Разкажи ми за Маруяма — подкани я Каеде.

— Както знаете, тя притежава голямо имение в югозападната част. Съпругът и синът ѝ са починали, а дъщеря ѝ, която ще я наследи, е заложница в Инуяма. Знае се, че господарката не е приятелски настроена към клана Тохан, макар че съпругът ѝ е бил един от тях. Доведената ѝ дъщеря е омъжена за братовчед на Ийда. Носеха се слухове, че след смъртта на съпруга ѝ неговото семейство отровило сина ѝ. Първо Ийда ѝ предложил да се омъжи за брат му, но тя му отказала. Сега говорят, че той самият я искал за жена.

— Но нали е вече женен и си има син — прекъсна я Каеде.

— Всички деца на господарката Ийда са починали още като малки, а и тя самата е много болнава. Може да си иде всеки момент...

„С други думи, той може да я убие“, помисли си Каеде, но не посмя да го изрече на глас.

— Както и да е — продължи Шизука, — господарката Маруяма никога няма да се омъжи за него, така се говори, нито пък ще позволи на дъщеря си да го стори.

— Тя сама решава за кого би се омъжила, така ли? Изглежда, е много властна жена.

— Маруяма е последното от големите владения, които се наследяват по женска линия — поясни Шизука. — Това ѝ дава повече власт, отколкото притежават останалите жени. Освен това има и други способности, които изглеждат почти магьоснически. Така въздейства на хората, че ги кара да постъпват, както тя иска.

— Ти вярваш ли в такива неща?

— Как иначе бихте обяснили оцеляването ѝ? Семейството на покойния ѝ съпруг, владетелят Ийда и повечето от клана Тохан биха я

унищожили, но тя е жива, въпреки че те са погубили сина ѝ и държат дъщеря ѝ за заложница.

Каеде усети как сърцето ѝ се свива от съчувствие.

— Защо жените трябва да страдат по такъв начин? Защо нямаме свободата, която притежават мъжете?

— Така е устроен светът — отвърна Шизука. — Мъжете са по-силни и не робуват на чувства като нежност или милост. Жените се влюбват в тях, но те не им отвърщат със същото.

— Аз никога няма да се влюбя — обяви Каеде.

— И по-добре — съгласи се Шизука през смях.

Тя приготви постелите и двете легнаха да спят. Каеде дълго си мисли за владетелката, притежаваща власт подобно на мъж, за жената, която вече бе загубила сина си и бе на път да изгуби и дъщеря си. Представи си и момичето, което бе заложница в крепостта на Ийда в Инуяма, и изпита към нея искрена жалост.

Приемната на господарката Ногучи бе украсена в характерния за главния остров стил, с врати и прегради, изрисувани с планински пейзажи и борови дървета. Каеде не харесваше картините — намираше ги за твърде тежки, а варака им — за твърде пищен и претрупан. Изключение правеше само най-далечната отляво. На нея имаше два фазана, изобразени тъй правдоподобно, сякаш всеки миг щяха да отлетят. Вирнали глава с блестящи очи, те слушаха разговора в стаята по-одухотворено от повечето жени, коленичили пред господарката Ногучи.

От дясната ѝ страна седеше гостенката — владетелката Маруяма. Господарката Ногучи направи знак на Каеде да се приближи. Тя коленичи на пода и се заслуша в двуличните слова, които се изричаха над главата ѝ.

— Разбира се, ние тъгуваме, че трябва да се разделим с госпожица Каеде, тя ни бе като дъщеря. Не се решаваме и да обременяваме владетелката Маруяма. Молим само за позволение Каеде да ви придружи до Цувано. Там ще я посрещнат владетелите Отори.

— Госпожица Ширакава ще се омъжва във фамилията Отори ли? — попита гостенката и Каеде хареса niskия нежен глас, който чу. Вдигна глава съвсем леко и видя малките ръце на дамата, сбрани в скута ѝ.

— Да, за владетеля Отори Шигеру — измърка доволно господарката Ногучи. — Това е голяма чест. Разбира се, съпругът ми е много близък с владетеля Ийда, който лично държи на този брак.

Каеде видя как ръцете се вкопчиха една в друга, докато кръвта се оттегли от тях. След пауза, тъй дълга, че почти надхвърли границите на вежливостта, господарката Маруяма каза:

— За владетеля Отори Шигеру? Госпожица Ширакава наистина е щастливка.

— Вие го познавате? Аз не съм имала това удоволствие.

— Съвсем бегло — отвърна господарката Маруяма. — Вдигнете глава, госпожице Ширакава. Нека видя лицето ви — Каеде се подчини. — Толкова сте млада! — възкликна по-възрастната жена.

— На петнайсет съм, господарке.

— Малко по-голяма от дъщеря ми — гласът на владетелката Маруяма бе изтънял и глух. Каеде дръзна да се взре в тъмните очи с безупречна форма. Зениците бяха разширени като при шок, а лицето на жената бе преbledняло повече, отколкото можеше да се постигне с белилото. После тя сякаш успя в известна степен да възвърне самообладанието си. Устните ѝ се разтегнаха в усмивка, която не достигна очите ѝ.

„Какво съм ѝ направила?“, помисли си Каеде озадачена. Тя бе почувствала инстинктивно привличане към гостенката. Помисли си, че Шизука е права. Владетелката Маруяма можеше да накара всеки да се подчини на желанията ѝ. Хубостта ѝ бе позавехнала, наистина, но по някакъв начин леките бръчки около очите и устата просто добавяха към характера и силата, която излъчваше лицето ѝ. Сега студенината на изражението ѝ нарани дълбоко Каеде. „Тя не ме харесва“, помисли си момичето, изпитвайки горчиво разочарование.

[1] Вид дърво с китайски произход, разпространено предимно в Източна Азия, високо ценено заради меката и леснообработваема дървесина. — Бел.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Снегът се стопи и къщата и градината отново запяха с потоците. Живеех в Хаги от шест месеца. Бях се научил да чета, да пиша и да рисувам. Бях овладял уменията да се убива по множество различни начини, макар че тепърва ми предстоеше да го прилагам. Имах чувството, че мога да чуя намеренията в сърцата на хората, бях овладял и други полезни умения, които обаче не ми бяха преподадени от Кенджи, а по-скоро сякаш се бяха таили в мен и сега се проявяваха. Можех да се озова на две места едновременно и да стана невидим, можех да накарам кучетата да замлъкнат с един-единствен поглед, от който те тутакси потъваха в сън. Този номер го бях открил сам и го пазех в тайна от Кенджи, тъй като наред с всичко останало той ме учеше и на неискреност.

Използвах тези умения, когато ми омръзваше от ограниченията в къщата и от безпощадния и неизменен ред на учене, упражнение и покорство пред двамата ми безмилостни учители. Беше ми като игра да отклоня вниманието на стражите, да приспя кучетата и да се измъкна незабелязано през портата. Дори Ичиро и Кенджи неведнъж бяха убедени, че си седя някъде кротко в къщата с мастило и четка в ръка, а в това време аз бях навън с Фумио. Двамата изследвахме задните улички около пристанището, плувахме в реката, слушахме разговорите на моряците и на рибарите, вдишвайки замайващата смесица от миризми на солена въздух, конопени възжета и мрежи, както и на морска храна във всичките ѝ форми — сурова, задушена, печена, в кнедли или на яхния, от които стомасите ни почваха да куркат от глад. Хващах различните диалекти — от Западната провинция, от островите и дори от главния остров, слушах разговори, за които никой не предполагаше, че може да бъдат чути, като неизменно научавах нещо ново за живота на хората, за техните страхове и желания.

Понякога излизах навън сам, прекосях реката или край рибния яз, или плувайки. Изследвах земите от другата страна, навлизах навътре в планината, където земеделците притежаваха тайни ниви,

скрити между дърветата и по тази причина необлагани с данъци. Виждах новите листа, раззеленили шубраците, чувах как кестеновите горички оживяват от жуженето на насекоми, които търсеха полени по златистите им реси. Чувах как стопаните жужаха като насекоми, вечно недоволстващи срещу владетелите Отори и постоянно растящото бреме на данъците. От време на време се споменаваше името на владетеля Шигеру и аз научих от стаената горчивина на по-голямата част от населението, че в замъка са неговите чичовци, но той самият — не. Това бе предателство, за което се говореше само през нощта или навътре в гората, когато освен мен не можеше да чуе никой, а аз пазех това в пълна тайна.

Пролетта настъпи и заля пейзажа с ярки багри; въздухът бе топъл, цялата земя се изпълни с живителна сила. Бях обзет от безпокойство, което не проумявах. Кенджи ме заведе в квартала на удоволствията и там спях с момичета, без да му казвам, че вече съм посещавал тези места с Фумио, намирайки само кратко успокоение за необяснимия си копнеж. Момичетата ме изпълваха колкото със страстно желание, толкова и с жалост. Напомнях ми за онези, с които бях израсъл в Мино. По всяка вероятност произхождаха от подобни семейства и гладуващите им родители ги бяха продали за проститутки. Някои от тях току-що се бяха разделили с детството и аз оглеждах лицата им в опит да открия чертите на сестрите си. Често ме заливаше срам, но не оставах безучастен.

Настъпиха пролетните празненства и изпълниха с тълпи от хора улици и храмове. Всяка нощ кънтяха барабани; на светлината на фенерите лицата и ръцете на биещите ги, които не знаеха умора, лъщяха от пот. Не бях способен да устоя на треската на тържествата, на необуздания екстаз на тълпите. Една нощ бях навън с Фумио сред тълпа вилнеещи екзалтирани мъже. Току-що се бях сбогувал с него, когато се блъснах в някого и почти го прегазих. Той се обърна към мен и аз го познах — беше странникът, който бе отседнал в нашата къща и се бе опитал да ни предупреди за гоненията, организирани от Ййда. Нисък набит мъж с лукаво грозно лице, той бе нещо като търговец и понякога идваше в Мино. Преди да успее да се обърна, видях по очите му, че ме е познал. Съзрях в погледа му и съжаление. Той изкрещя, за да извиси глас над шума на тълпата:

— Томасу!

Аз поклатих глава с непроницаемо изражение и празен поглед, но той бе настоятелен. Опита се да ме издърпа във внавалицата в един проход.

— Томасу, ти си момчето от Мино, нали?

— Греша — отвърнах. — Не познавам никакъв Томасу...

— Всички те смятаха за мъртъв!

— Не знам за какво говориш — изсмях се аз, все едно бях чул страхотна шега, след което се опитах да си проправа път обратно през тълпата. Той ме сграбчи за ръката, за да ме задържи, и когато отвори уста, вече знаех какво ще каже.

— Майка ти е мъртва. Убиха я. Убиха всички! Ти си единственият оцелял! Как успя да се измъкнеш? — дръпна ме към себе си и лицето му се озова досами моето. Усетих тежкия му дъх и миризмата на потта му.

— Пиян си, старче! — рекох. — Майка ми си е жива и здрава в Хофу, както чух последно — отблъснах го и се пресегнах за ножа си. — Аз съм от клана Отори — този път смехът ми преднамерено отстъпи място на нарастващ гняв.

Той се отдръпна.

— Простете, господарю. Грешка. Сега виждам, че не сте този, за когото ви мислех, — беше леко пиян, но страхът бързо го отрезвяваше.

В съзнанието ми проблеснаха няколко мисли едновременно, като най-настоятелната бе, че сега ще ми се наложи да убия този човек, този безобиден уличен търговец, който се бе опитал да предупреди семейството ми. Видях съвсем точно как щеше да стане — щях да го заведа по-навътре в пасажа, да го бутна така, че да загуби равновесие, да забия ножа в артерията във врата му, да дръпна острието нагоре, после да оставя нещастника да се свлече на земята, да си лежи, все едно е пиян, и кръвта му да изтича, докато умре. Дори и някой да ме видеше, нямаше да посмее да ме задържи.

Тълпата се вълнуваше покрай нас, ножът бе в ръката ми. Той се свлече на земята, заби глава в праха и взе да се моли несвързано да му пощадя живота.

„Не мога да го убия“, помислих си. „Няма нужда да го убивам. Той вече е решил, че не съм Томасу, а и дори все още да има своите съмнения, никога няма да посмее да ги сподели с друг. Все пак нали и той е един от Скритите.“

Отстъпих назад и се оставих тълпата да ме отнесе към портите на светилището. После се промъкнах през навалищата до пътеката покрай речния бряг. Тук бе тъмно и пусто, но все още чувах крясъците на празнуващите, припяването на свещениците и глухия звън на храмовата камбана. Реката тихо се плискаше край лодките, кейовете, тръстиките. Спомних си първата нощ, която бях прекарал в дома на владетеля Шигеру. „Реката винаги е тук, край прага. А светът — неизменно там, отвън. И ние трябва да живеем в него.“

Кучетата, сънени и хрисими, ме проследиха с поглед, когато минах през портата, но пазачите изобщо не ме видяха. Понякога в такива случаи се промъквах в стражницата и ги стрясках, но тази вечер нямах никакво желание за шеги. Мислех си колко са мудни и лишени от бдителност, колко лесно би било за друг член на Племето да проникне тук, както го бе сторил и наемният убиец. После ме обзе погнуса към този свят на прикритост, двуличие и интриги, в които толкова се бях усъвършенствал. Испитах копнеж да стана отново Томасу, тичащ надолу по планинския склон към майчиния дом.

Тъгълчетата на очите ми пламтяха. Градината бе изпълнена с ароматите и звуците на пролетта. На лунната светлина ранните цветове проблясваха с крехка белота. Чистотата им прониза сърцето ми. Как бе възможно светът да е тъй красив и в същото време тъй жесток?

Фенерите на верандата примигваха и се поклащаха на топлия ветрец. В сянката седеше Кенджи, който викна към мен:

— Владетелят Шигеру скастри Ичиро, че те е изпуснал. А аз му казах: *Човек може да примами една лисица, но не може да я превърне в дворно куче!*

Когато се появих на светлото, той видя лицето ми и попита:

— Какво се е случило?

— Майка ми е мъртва — а наум си припомних: „Само децата плачат. Мъжете и жените понасят.“ В сърцето ми детето Томасу ридаеше, но очите на Такео бяха сухи.

Кенджи ме придърпа към себе си и прошепна:

— Кой ти каза?

— Един човек, когото познавам от Мино, беше в светилището...

— И той те позна?

— Така си помисли. Успях да го убедя, че греши. Но докато все още смяташе, че съм Томасу, ми каза за смъртта на мама.

— Съжалявам — рече Кенджи дежурно. — Убил си го, надявам се.

Не отвърнах нищо. Нямах защо. Още докато ми задаваше въпроса, Кенджи вече знаеше отговора. Удари ме гневно по гърба, както правеше Ичиро, когато пропусках някоя чертичка в йероглифа, който упражнявах.

— Ти си глупак, Такео!

— Той беше без оръжие, съвсем безобиден. Познаваше семейството ми.

— Точно от това се страхувах. Оставяш жалостта да спре ръката ти. Нима не знаеш, че човекът, чийто живот си пощадил, ще те ненавижда вечно? По този начин само си го убедил, че наистина си Томасу.

— Защо той трябва да умира заради моята съдба? Каква полза би принесла смъртта му? Никаква!

— Тревожи ме онова, което животът му и оцелелият му език може да причинят — отвърна Кенджи и влезе вътре, за да съобщи на владетеля Шигеру.

Изпаднах в немилост в къщата и ми бе забранено да скитам сам из града. Кенджи гледаше да не ме изпуска от поглед и за мен бе почти невъзможно да му избягам. Това обаче не ме възпираше да опитвам. Както винаги, достатъчно бе да бъда изправен пред някакво препятствие — и тутакси започвах да търся начини да го преодоля. Вбесявах Кенджи със своята непокорност, но уменията ми ставаха все по-изкусни и доверието ми в тях нарастваше.

Владетелят Шигеру разговаря с мен за смъртта на мама, след като Кенджи му бе разказал за моя провал като убиец.

— Ти плака за нея първата вечер, когато пристигнахме тук. Сега не бива да даваш никакъв израз на скръб. Не знаеш кой те наблюдава.

Така че скръбта ми остана неизразена, скрита дълбоко в сърцето ми. През нощта безмълвно редях молитвите на Скритите за душите на мама и на сестрите ми. Но не изрекох молитвите за прошка, на които ме бе научила. Нямах никакво намерение да обичам враговете си. Оставих мъката да подхранва желанието ми за отмъщение.

Това бе нощта, в която за последен път видях Фумио. Когато успях да се измъкна от надзора на Кенджи и да се добера за пореден път до пристанището, лодките бяха изчезнали. Научих от другите

рибари, че една нощ отплавали, най-накрая тласнати към изгнаничество от високите данъци и несправедливите разпоредби. Според слуховете били избягали в Ошима, откъдето бил коренът на фамилията. На този отдалечен остров бе почти сигурно, че ще се отдадат на пиратство.

Горе-долу по същото време, преди да почнат проливните дъждове, владетелят Шигеру взе да проявява силен интерес към строителство и се зае с плановете си да изгради помещение за чаена церемония в единия край на къщата. Аз отидох с него да избере дървения материал, кедровите стволове, които щяха да поддържат пода и покрива, както и кипарисовите дъски за стените. Мирисът на прясно избичено дърво ми напомни за планината, а дърводелците притежаваха чертите на мъжете от моето село — през повечето време мълчаливи, но винаги готови внезапно да избухнат в гръмък смях, предизвикан от някоя от безкрайните им шеги. Улових се, че неволно съм започнал да говоря постарому, използвайки думи от село, които не бях изричал от месеци. На моменти диалектът ми дори ги размиваше.

Владетелят Шигеру проявяваше жив интерес към всички етапи на строителството — от сеченето на дървета в гората до подготовката на дъските и различните начини за изработване на подова настилка. Посетихме многократно склада за дървен материал, придружавани от главния дърводелец Широ — човек, направен сякаш от същия материал като дървото, което обичаше толкова много, брат на кедъра и кипариса. Той говореше за характера и духа на всяко дърво и какво внася то от гората в дома.

— Всяко дърво има свой собствен звук — обясняваше той. — Всяка къща има своя собствена песен...

Мислех си, че само аз знам как може да пее една къща. От месеци слушах песента на дома на владетеля Шигеру, бях чувал как мелодията стихва и преминава в зимна музика, бях слушал тоновете на гредите и стените, когато къщата се притискаше по-силно към земята под тежестта на снега, замръзваше и се топеше, свиваше се и се разширяваше. Сега тя отново пееше с гласа на водата.

Широ ме гледаше така, сякаш знаеше за какво си мисля.

— Чувал съм, че владетелят Ййда е поръчал под, който да пее като славей — рече той. — Но защо някой трябва да кара един под да пее като птица, когато той вече си има собствена песен?

— Каква е целта на един такъв под? — попита владетелят Шигеру уж между другото.

— Страхува се, че може да бъде убит. Това е още едно средство за защита. Никой не може да прекоси този под, без той или васалите му да го чуят, защото подът мигом започва да чурулика.

— И как се прави такъв под?

Възрастният мъж взе едно парче полуготова настилка и обясни как се поставят напречните греди така, че дъските да скърцат.

— Казаха ми, че имали такива в столицата. Повечето хора искат безшумни подове. Няма да харесат такъв, дето издава шумове, веднага ще те накарат да го пренаредиш. Но Ийда не може да спи нощем. Страхува се, че някой ще пропълзи вътре и ще скочи върху него... и сега лежи буден от страх, че подът му ще запее! — той се изкиска на себе си.

— Можеш ли да изработиш такъв под? — попита владетелят Шигеру.

Широ се усмихна към мен.

— Мога да направя под, тъй тих, че дори Такео да не може да го чуе. Значи мога да направя и пеещ под.

— Такео ще ти помогне — обяви господарят. — Той трябва да научи как точно се сглобява.

Не посмях да попитам защо. Вече имах някаква смътна идея, но не исках да я формулирам на глас. Обсъждането се насочи към помещението за чаена церемония и докато ръководеше изработването му, Широ направи и малък пеещ под — дъсчена пътека, която замени верандите на къщата, а аз внимателно наблюдавах поставянето на всяка греда, на всяка дъска и клин.

Известно време Чийо се оплакваше, че писукането ѝ причинява главоболие и че наподобява повече църкане на мишка, отколкото птичи трели. Но накрая домочадието свикна с него и шумовете се превърнаха в част от ежедневната песен на къщата.

Подът се стори на Кенджи много забавен — той смяташе, че ще ме принуди да стоя вътре. Владетелят Шигеру не каза нищо повече относно причината, поради която трябваше да науча как се прави този под, но си мисля, че е знаел отлично по какъв начин ще ми въздейства. Слушах го по цял ден. Знаех кой точно върви по него, разпознавах го по стъпките. Можех да подскажа следващия тон от песента на пода.

Опитвах се да ходя по него, без да събуждам птиците. Беше трудно — Широ си бе свършил добре работата, — но не невъзможно. Бях наблюдавал как го правят. Знаех, че в него няма нищо загадъчно. Беше просто въпрос на време, докато се усъвършенствам. С почти фанатично търпение, което знаех, че е черта на Племето, неуморно се упражнявах да вървя по него.

Дъждовете започнаха. Една нощ въздухът бе тъй горещ и влажен, че не можех да заспя. Отидох да пийна вода от водохранилището и после застанах на прага, вперил поглед в пода пред себе си. Знаех, че ще мина по него, без да събудя никого. Движех се бързо, нозете ми знаеха точно откъде да минат и с каква сила да стъпят. Птичките останаха безгласни. Без да се възгордявам, изпитах дълбоката наслада, която носи овладяването на уменията на Племето. Внезапно долових звука от нечие дихание, обърнах се и видях владетеля Шигеру, който ме наблюдаваше.

— Чули сте ме — отбелязах аз с разочарование.

— Не, вече бях буден. Можеш ли да го направиш отново?

За момент останах приклепнал на мястото си, оттегляйки се отново в себе си по начина на Племето, оставяйки всичко да изтече от мен, съхранявайки единствено съзнанието за шумовете в нощта. После се втурнах обратно по славеевия под. Птичките продължаваха своя сън.

Помислих си за Ийда, лежащ буден в Инуяма, напрегнат да чуе птичата песен. Представих си как пълзя по пода към него, без да издавам нито звук, напълно безшумно.

И да си мислеше същото, владетелят Шигеру не го изрази. Единственото, което каза, бе:

— Разочарован съм от Широ. Мислех си, че неговият под ще те надхитри.

Никой от нас не каза: „А дали този на Ийда ще успее?“ При все това въпросът увисна помежду ни в тежкия нощен въздух на шестия месец.

Помещението за чаена церемония също бе завършено и привечер често пиехме там чай, което ми напомняше за първия път, когато бях опитал тази драгоценна зелена напитка, приготвена от владетелката Маруяма. Чувствах, че владетелят Шигеру е изградил стаята с мисълта за нея, макар че нито веднъж не я спомена. На прага на помещението

за чаена церемония растеше двустъбла камелия; може би този символ на брачната любов подтикна всички да говорят за това, колко желан е един нов брак. Самият Ичиро караше господаря да започне да си търси нова съпруга.

— Смъртта на майка ви и на Такеши известно време ви служеха за извинение. Но живеете без съпруга вече близо десет години, нямате и деца. Това е нечувано!

Слугите сплетничеха по въпроса, забравяйки, че ги чувам съвсем ясно от всички краища на къщата. Общото мнение помежду им всъщност бе близко до истината, макар че те самите не го вярваха. Решиха, че владетелят Шигеру най-вероятно е влюбен в някоя неподходяща или недостъпна жена. „Сигурно са си дали клетва един на друг“, въздишаха момичетата, тъй като за тяхно съжаление той не бе поканил нито една от тях да сподели ложето му. По-възрастните жени, вече здраво стъпили на земята, изтъкваха, че тези неща може и да се случват в песните, но нямат нищо общо с ежедневието на класата на воините.

— Може пък да предпочита момчета — предположи Харука, най-дръзката от девойките, добавяйки с кикот: — Попитайте Такео! — при което Чийо заяви, че предпочитанието към момчета е едно, а бракът — съвсем друго. Двете нямали нищо общо помежду си.

Владетелят Шигеру избягваше всички тези въпроси за брак с оправданието, че е по-загрижен за процедурата по моето осиновяване. Вече месеци наред нямаше никакви вести от клана, единствено се знаеше, че въпросът все още се разисква. Членовете на клана Отори имаха по-неотложни грижи. Ийда бе започнал своите летни набези на Изток и феодалните имения в тази провинция едно след друго или се присъединяваха към Тохан, или биваха завземани и унищожавани. Скоро той отново щеше да насочи вниманието си към Средната провинция. Отори бяха свикнали с мира. Чичовците на владетеля Шигеру не бяха склонни да се противопоставят на Ийда и отново да въвлечат имението във война. При все това идеята да се подчинят на Тохан не даваше мира на по-голямата част от клана.

Хаги гъмжеше от слухове, напрежението растеше непрестанно. Кеңджи бе неспокоен. Наблюдаваше ме непрестанно, а това ме изнервяше.

— С всяка изминала седмица шпионите на Тохан в града стават все повече — каза той. — Рано или късно някой ще разпознае Такео. Позволи ми да го отведа.

— Щом веднъж бъде законно осиновен и под закрилата на клана, Ийда добре ще си помисли, преди да го докосне — отвърна господарят Шигеру.

— Мисля, че го подценяваш. Той не би се спрял пред нищо!

— На Изток може би, но не и в Средната провинция.

Двамата често спореха по този въпрос. Кенджи настояваше господарят да ме пусне да замина с него, а владетелят Шигеру го отклоняваше, отказвайки да приеме сериозно опасността, с твърдението, че след като ме осинови, аз ще бъда в по-голяма безопасност в Хаги, отколкото където и да било другаде.

Разбирах притесненията на Кенджи. Бях нащрек през цялото време, винаги бдителен, винаги на пост. Намирах покой единствено когато се отдавах на усвояването на нови умения. Бях се вманиачил относно усъвършенстването на дарбите си.

Най-после в края на седмия месец съобщението пристигна — на другия ден господарят Шигеру трябваше да ме отведе в крепостта, където чичовците му щяха да ме приемат и да обявят решението си.

Чийо ме изтърка, изми и среса косите ми, след което ми донесе дрехи, които бяха нови, но в убит цвят. За кой ли път Ичиро повтори изискваните от етикета любезности, наблегна на езика, който трябваше да използвам, и на начина, по който трябваше да се кланям.

— Внимавай да не ни изложиш — изсъска ми той на тръгване. — След всичко, което господарят Шигеру направи за теб, гледай да не го разочароваш!

Кенджи не дойде с нас, но каза, че ще ни изпрати до портите на крепостта.

— Просто си дръж очите и ушите отворени — предупреди ме той. Сякаш бе възможно да правя нещо друго.

Яздех Раку — бледосивия жребец с черна грива и опашка. Господарят Шигеру се движеше пред мен на своя черен кон Кю, съпроводен от петима-шестима свои васали. Щом наближихме, усетих, че ме връхлита паника. Замъкът се извисяваше пред нас и мощта му, пълното му господство над града ме изпълниха със смут. Какво правех аз, представях се за господар, за воин? Владетелите от

клана Отори само с един поглед щяха да установят онова, което всъщност бях — син на обикновена селска жена и наемен убиец. И още по-лошо — чувствах се ужасно, изложен на показ, яздейки през гъмжащите улици. Имах чувството, че всички ме гледат.

Раку усети паниката ми и се напрегна. Внезапно движение откъм тълпата го накара леко да отскочи назад. Без да мисля, забавих дишането си и отпуснах тяло. Раку веднага се успокои. Но в резултат на постъпката му се бяхме завъртели и докато го връщах в първоначалното му положение, откриох сред множеството на улицата един мъж. Зърнах лицето му само за миг, но го разпознах незабавно. Видях празния ръкав от дясната му страна. Бях го описал на господаря Шигеру и Кенджи. Това бе мъжът, който ме бе преследвал нагоре по планинската пътека и чиято ръка Джато бе отсякъл.

На пръв поглед той не ме наблюдаваше и аз нямаше как да разбера дали също ме е разпознал. Обърнах коня и продължих да яздя напред. Струваше ми се, че по никакъв начин не се съм издал, че съм го забелязал. Целият епизод продължи не повече от минута. Колкото и да е странно, това ме успокои. „Всичко е действителност“, помислих си. Не е игра. „Може и да се преструвам на нещо, което не съм, но проваля ли се, това означава смърт.“ И после добавих мислено: „Аз съм Кикута. Принадлежа към Племето. Мога да си съпернича с всеки.“

Докато прекосявахме рова, зърнах сред множеството Кенджи — невзрачен старец в извехтяла роба. После главните порти се отвориха пред нас и ние влязохме в първия обширен вътрешен двор. Тук слязохме от седлата. Мъжете останаха при конете, а господарят Шигеру и аз бяхме посрещнати от възрастен мъж, иконома, който ни поведе към резиденцията.

Тя представляваше внушителна елегантна сграда в разположената към морето част на крепостта и защитена с по-малка външна стена. Отвсякъде, чак до крайбрежната дига, я заобикаляше ров, а отвъд него следваше просторна, красиво подредена градина. Зад замъка се издигаше малък, гъсто залесен хълм; над дърветата се открояваше извитият покрив на светилище.

Слънцето се бе показало за кратко, но настана жега и от камъните взе да се издига пара. Усетих как по челото и под мишниците ми избива пот. Чувах как морето се плиска там долу в скалите под стената. Испитах желание да се гмурна в прохладните му води.

Свалихме сандалите си и прислужници донесоха вода да измият нозете ни. Икономът ни въведе в къщата. Стори ми се огромна — стая след стая, просторни и пищно обзаведени със скъпа мебелировка. Накрая стигнахме до едно преддверие, където икономът ни помоли да изчакаме. Седнахме на пода и останахме там дълго, както ми се стори, най-малко час. В началото се вбесих — заради оскърблението към господаря Шигеру, заради екстравагантния разкош на къщата, който знаех, че идва от наложените на земеделците данъци. Искях да кажа на господаря Шигеру за човека на Ййда, когото бях зърнал в Хаги, но не посмях да заговоря. Той изглеждаше вгълбен в рисунката върху вратите — сива чапла, застанала в синьо-сива река и устремила поглед към планина в розово и златисто.

Накрая си спомних съвета на Кенджи и прекарах остатъка от времето, заслушан в шумовете на къщата. Тя не пееше за реката както домът на господаря Шигеру, а звучеше с по-дълбок и тържествен тон, усилян от постоянния прибой на морските вълни. Преброих различните стъпки, които успях да доловя, и реших, че вътре има петдесет и трима души. Чух три деца в градината, които си играеха с две кученца. Подслушах дамите да си говорят за излет с лодка, който се надяваха да направят, ако времето остане хубаво.

После във вътрешността на къщата долових тихия разговор на двама мъже. Чух да споменават името на Шигеру. Осъзнах, че слушам чичовците му да си разменят думи, които не биха позволили никой друг да чуе.

— Главното е да накараме Шигеру да се съгласи на този брак — каза единият. Гласът му ми звучеше по-възрастен, по-силен и по-самоуверен. Смръщих се недоумяващ какво ли имаха предвид. Не бяхме ли дошли да обсъждаме осиновяването ми?

— Той винаги е отказвал да се ожени повторно — рече другият с известна почителност. Най-вероятно бе по-млад. — А да сключи брак, за да скрепи съюза с клана Тохан, след като винаги е бил против него... Не ми се вярва да има такива намерения...

— Времената са много опасни — поде отново по-възрастният. — Вчера пристигнаха вести за положението в Западната провинция. Изглежда, кланът Сейшуу се готви да се опълчи срещу Ййда. Араи, владетелят на Кумамото, се смята за засегнат от фамилията Ногучи и събира армия, за да воюва с тях и с Тохан преди зимата.

— Шигеру поддържа ли връзка с него? Това би могло да му предостави възможността, от която се нуждае...

— Няма защо да го изричаш гласно — отвърна брат му. — Знам отлично колко популярен е Шигеру в клана. Ако се съюзи с Араи, двамата могат да победят Ийда.

— Освен ако ние... да речем, го обезоръжим.

— Този брак ще свърши отлична работа. Ще отведе Шигеру в Инуяма, където известно време Ийда ще го държи под око. А момчето, за което става дума, Ширакава Каеде, има репутация, която със сигурност ще ни бъде от полза.

— За какво намекваш?

— Заради нея вече са умрели двама мъже. Би било жалко, ако Шигеру се окаже третият, но това едва ли ще е по наша вина.

По-младият се засмя тихо по начин, който ме изпълни с желание да го убия. Поех дълбоко въздух, опитвайки се да овладее гнева си.

— Ами ако пак откаже да се ожени? — попита той.

— Ще го поставим като условие за тази негова прищявка по осиновяването. Не виждам как би могло да ни навреди.

— От известно време се опитвам да установя произхода на момчето — изрече по-младият с глас, в който прозвуча педантичната нотка на архивар. — Не виждам как може да е роднина на майката на Шигеру. За него няма нито дума в родословието.

— Предполагам, че е незаконен — каза по-възрастният.

— Чух, че приличал на Такеши.

— Да, външността му затруднява възраженията относно кръвната му връзка с Отори, но ако трябваше да осиновяваме всичките си незаконни деца...

— При нормални обстоятелства не би могло да става и дума. Но в този момент...

— Съгласен съм.

Чух как подът леко изскърца, когато двамата се изправиха.

— Един последен въпрос — добави по-възрастният брат. — Ти ме уверяваше, че Шинтаро няма да се провали. Какво се обърка?

— Точно това се опитвах да разбера. Явно онова момче го е чуло и е събудило Шигеру. И Шинтаро е погълнал отрова.

— Чул го е? Че как? И той ли е от Племето?

— Възможно е. Миналата година в къщата на Шигеру се е появил някакъв си Муто Кенджи. Официалната версия е, че му е личен учител, но според мен обучението му е далеч от обичайното — по-младият брат отново се изсмя, което ме накара да настръхна. В същото време изпитах към тях дълбоко презрение. Бяха уведомени за моя остър слух, но въпреки това не можеха да си представят, че са уязвими тук, в собствения си дом.

Лекото треперене от стъпките им се премести към помещението зад изрисуваните врати. След малко отново се появи възрастният мъж, плъзна внимателно вратите встрани и ни даде знак, че можем да влезем в приемната. Двамата владетели седяха един до друг на ниски столове. От всяка страна на помещението бяха коленичили няколко души. Господарят Шигеру тутакси се поклони доземи и аз сторих същото, но след като хвърлих бърз поглед към тези двама братя, които вече бяха преизпълнили сърцето ми с ненавист.

По-възрастният — владетелят Отори Шоичи — бе висок, но не особено мускулест. Лицето му бе мършаво и мрачно; имаше малки мустачки и брада, а косите му вече сивееха. По-младият — Масахирос — бе по-нисък и набит. Държеше тялото си много изправено, както правят повечето ниски мъже. Нямаше брада; лицето му бе жълтеникаво и осеяно с големи черни бенки. Косите му бяха все още черни, но редки. Отличителните черти на Отори — изпъкналите скули и орловият нос — и при двамата бяха деформирани от слабости в характера им, вследствие на което братята излъчваха безволие и жестокост.

— Владетелю Шигеру... племеннико... бъди добре дошъл — заяви Шоичи галантно.

Господарят Шигеру се изправи, но аз останах с опряно в пода чело.

— Често спохождаш мислите ни — обади се и Масахирос. — Много се притесняваме за теб. Брат ти се спомина тъй скоро след смъртта на майка ти, а после и това твое заболяване... Струпа ти се твърде много.

Думите звучаха вежливо, но аз знаех, че са изречени лицемерно.

— Благодаря ви за загрижеността — отвърна Шигеру, — но с ваше позволение ще ви поправа за едно. Брат ми не се спомина. Той беше убит.

Изрече го без емоция, все едно просто съобщаваше факт. Никой в помещението не реагира. Последва тежко мълчание. Наруши го владетелят Шоичи, който заяви с престорена веселост:

— А това е младият ти питомец? И той е добре дошъл. Как се казва?

— Наричаме го Такео — отвърна Шигеру.

— Чуваме, че имал много остър слух, вярно ли е? — попита Масахиро, привеждайки се леко напред.

— Нищо по-различно от обичайното — отбеляза Шигеру. — Всички имаме остър слух, когато сме млади.

— Вдигни глава, момко — обърна се към мен Масахиро. Щом се подчиних, той огледа изпитателно лицето ми и после попита: — Кой е в градината?

Аз сбърчих чело, все едно идеята да ги преброя ми бе хрумнала току-що.

— Две деца и едно куче — осмелих се да отвърна. — И един градинар? До зида?

— А колко души според теб наброява домакинството ни?

Свих леко рамене, после реших, че е твърде нелюбезно, и се опитах да го изкарам като поклон.

— Четирийсет и пет... или може би повече? Простете, владетелю Отори, но не се отличавам с големи заложиби.

— Колко са, братко? — попита владетелят Шоичи.

— Петдесет и трима, струва ми се.

— Впечатляващо — отбеляза по-възрастният брат, но аз чух как въздъхна с облекчение.

Отново опрях чело в пода и застинах така, чувствайки се в по-голяма безопасност.

— Закъсняхме толкова с разрешаването на проблема по осиновяването, Шигеру, защото не бяхме сигурни в окончателността на решението ти. Скръбта, изглежда, те е направила доста неустойчив.

— Не изпитвам никакво колебание — отвърна Шигеру. — Нямам деца, а сега, когато Такеши е мъртъв, нямам и наследник. Имам задължения към това момче, както и той към мен, и те трябва да бъдат изпълнени. Вече е приет в моя дом и се чувства добре сред нас. Моля това положение да бъде узаконено и той да бъде приет за член на клана Отори.

— Какво казва момчето?

— Говори, Такео — подкани ме господарят Шигеру.

Аз вдигнах глава и преглътнах с мъка, внезапно обзет от дълбоко вълнение. Помислих си за коня, който подскочи така, както сърцето ми подскочи сега.

— Дължа живота си на владетеля Отори. Той не ми дължи нищо. Честта, с която ме удостоява, е твърде висока за мен, но ако това е неговото желание... и желанието на ваше благородие... ще го приема с цялото си сърце. Ще служа вярно на клана Отори до края на дните си.

— Тогава нека бъде така — обяви владетелят Шоичи.

— Документите са готови — добави владетелят Масахиро. — Ще ги подпишем незабавно.

— Моите чичовци са много милостиви и любезни — каза Шигеру. — Благодаря ви.

— Има още един въпрос, Шигеру, във връзка с който се нуждаем от твоето съдействие.

Аз отново опрях чело в пода. Сърцето ми бе заседнало в гърлото. Исках да го предупредя по някакъв начин, но, разбира се, не можех да говоря.

— Ти си наясно с нашите преговори с клана Тохан. Чувстваме, че съюзът е за предпочитане пред войната. Знаем мнението ти. Все още си достатъчно млад, за да си безразсъден...

— Вече съм почти на трийсет — възраст, в която не мога да бъда наричан млад. — Шигеру отново отбеляза факта съвсем спокойно, сякаш всякакви противоречия бяха изключени. — Аз също не желая война заради самата война. Не срещу съюза възразявам. Имам предвид настоящия характер и поведение на клана Тохан.

Чичовците му не реагираха на тази забележка, но атмосферата в стаята охладня чувствително. И Шигеру не добави нищо повече. Той бе изразил становището си достатъчно ясно... даже прекалено ясно, за да се хареса на чичовците му. Владетелят Масахиро даде знак на иконома, който плесна тихо с ръце, и почти веднага се появи прислужница с чай, която може би е била невидима. Тримата владетели Отори отпиха. На мен не ми бе предложено.

— Е, съюзът трябва да се развива — отбеляза накрая господарят Шоичи. — Владетелят Ийда предлага той да бъде скрепен с брак

между двата клана. Най-близкият му съюзник — владетелят Ногучи, има повереница. Казва се Ширакава Каеде.

Хванал пред себе си чашката чай, Шигеру я разглеждаше с наслада. После я остави внимателно на постелката пред себе си и остана неподвижен. По лицето му не трепваше нито мускулче.

— Нашето желание е госпожица Ширакава да стане твоя съпруга — обяви владетелят Масахиро.

— Простете, чичо, но аз нямам желание да се женя отново. Не съм мислил за нов брак.

— За щастие имаш родственици, които ще помислят за това вместо теб. Този брак е особено желан от владетеля Ийда. Всъщност съюзът на двата клана зависи от него.

Владетелят Шигеру се поклони. Отново се възцари тежко мълчание. Чух нечий стъпки, идващи отдалеч — бавната тежка походка на двама души, единият от които носеше нещо. Вратата зад нас се плъзна встрани, покрай мен пристъпи някакъв мъж и падна на колене. След него влезе слуга, който носеше писалище от лаково дърво с мастилница, четка и яркочервен восък за печатите.

— А, документите за осиновяването! — възкликна одобрително владетелят Шоичи. — Донеси ги тук.

Все така на колене секретарят се придвижи напред, а писалището бе сложено пред владетелите. Тогава секретарят прочете на глас споразумението. Макар и формулирано с пищен език, съдържанието бе достатъчно просто — аз получавах правото да нося името Отори и да бъда удостоен с всички привилегии на син на фамилията. В случай че от последващ брак бъдеха родени деца, моите права щяха да бъдат равни с техните, без обаче да ги надвишават. В замяна аз давах съгласието си да действам като син на владетеля Шигеру, да приема неговия авторитет и власт и да се закълна във вярност към клана Отори. В случай че той починеше без друг законен наследник, аз щях да наследя цялата му собственост.

Владетелите хванаха печатите.

— Сватбата ще се състои в деветия месец — каза Масахиро — веднага след края на празника на мъртвите. Владетелят Ийда държи венчавката да стане в самата Инуяма. Фамилията Ногучи изпраща госпожица Ширакава в Цувано. Ти ще я посрещнеш там и ще я съпроводиш до столицата.

Имах чувството, че печатите са увиснали във въздуха, поддържани там от свръхестествена сила. Все още имаше време да се обадя, да откажа да бъда осиновен при такива условия, да предупредя владетеля Шигеру за капана, който му се готвеше. Но не казах нищо. Събитията се развиваха неподвластни на човешки контрол. Сега се намирахме в ръцете на съдбата.

— Да сложим ли печатите, Шигеру? — попита Масахиро с безкрайна вежливост.

Владетелят Шигеру не се поколеба нито за миг.

— Моля, сторете го — отвърна. — Приемам брака и съм щастлив, че мога да ви угодя.

И така, печатите бяха поставени върху документите и аз станах член на клана Отори, осиновен от владетеля Шигеру. Но в този миг и двамата вече знаехме, че те запечатват завинаги собствената му съдба.

Докато се върнем в къщата, новината за осиновяването ми, понесена от вятъра, вече ни бе изпреварила и когато пристигнахме, всичко бе подготвено за празненството. Двамата с владетеля Шигеру имахме своите основания за безпокойство, но каквито и лоши предчувствия да бъде предстоящият брак, господарят вероятно бе успял да ги потисне и изглеждаше искрено въодушевен. Както и всички в къщата. Дадох си сметка, че през месеците, прекарани в този дом, действително бях станал един от тях. Бях засипан с ласки, прегръдки и внимание, поднесоха ми червен ориз и специалния чай на Чийо, приготвен за късмет от солени сливи и водорасли; накрая вече лицето ме болеше от усмивки, а радостта изпълваше очите ми със сълзи, които не бях проливал от скръб.

Сега владетелят Шигеру бе още по-достоеен за любовта и верността ми. Предателството на чичовците му ме изпълваше с негодувание, изпитвах възмущение заради проявената към него подлост и в същото време бях ужасен от заговора, който бяха организирали срещу него. Оставаше и проблемът с едноръкия. През цялата вечер чувствах погледа на Кенджи върху себе си — знаех, че очаква да чуе какво съм научил, аз самият изпитвах неистово желание да разкажа всичко както на него, така и на господаря Шигеру. Но когато постелите бяха приготвени и слугите вече си бяха отишли, минаваше полунощ и аз изпитах неохота да разваля празничното настроение с лоши новини. Щях да си легна, без да отроня и дума, но

Кенджи, единственият напълно трезвен сред нас, ме спря, докато отивах да угася лампите.

— Първо трябва да ни разкажеш какво си чул и видял.

— Нека да изчакаме до сутринта — опитах се да възразя.

Видях спусналия се зад погледа на Шигеру мрак да се сгъстява. Усетих, че ме залива неимоверна мъка, която тутакси ме отрезви.

— Предполагам, че трябва да научим най-лошото — рече той.

— Какво накара коня да отскочи назад? — попита Кенджи.

— Собственото ми безпокойство. Но когато се завъртя, видях едноръкия.

— Андо. И аз го видях. Не знаех дали си го забелязал в тълпата, не ти пролича.

— Той позна ли Такео? — попита незабавно владетелят Шигеру.

— Огледа и двамата ви много внимателно, но в следващия миг се престори, че изобщо не го интересувате. Но самият факт, че е тук, вече предполага, че е чул нещо — отмести поглед към мен и довърши: — Твоят търговец вероятно се е разприказвал!

— Радвам се, че осиновяването вече е законно — рече Шигеру. — Това ти предоставя известна закрила.

Знаех, че трябва да му кажа за разговора, който бях подслушал, но ми бе трудно дори да заговоря за тяхната низост.

— Простете, господарю Отори — започнах, — чух чичовците ви да разговарят насаме...

— Докато броеше... или нарочно бъркаше броя на домочадието, предполагам — отбеляза той сухо. — Брака ли обсъждаха?

— Кой ще се жени? — попита Кенджи.

— Аз вече съм обвързан със споразумение за брак, който да запечата съюза с клана Тохан — отвърна Шигеру. — Въпросната дама е повереница на владетеля Ногучи. Казва се Ширакава — Кенджи повдигна вежди, но остана безмълвен. Шигеру продължи: — Чичовците ми дадоха ясно да се разбере, че осиновяването на Такео зависи от този брак — втренчи се в мрака и добави тихо: — Хванат съм в капан между две задължения. Не мога да изпълня и двете, но не мога и да отхвърля което и да е от тях.

— Такео трябва да ни разкаже какво са обсъждали владетелите Отори — измърмори Кенджи.

Беше ми по-лесно да говоря на него.

— Бракът е капан. Целта му е да прати господаря Шигеру далеч от Хаги, където популярността му и съпротивата му към съюза с Тохан може да доведат до разцепление в клана. Някой си на име Араи се е опълчил срещу Ийда на Запад. Ако Отори се присъединят към него, Ийда ще бъде притиснат между двамата — гласът ми заглъхна и аз се обърнах към Шигеру. — Господарят знае ли всичко това?

— Поддържам връзка с Араи — отвърна той. — Продължавай!

— Госпожица Ширакава има репутацията на жена, която носи смърт на мъжете. Чичовците ви замислят да...

— Ме убият? — гласът му бе делови и безстрастен.

— Не биваше да ви докладвам нещо толкова срамно — рекох едва чуто с пламнало лице. — Те са платили на Шинтаро.

Отвън се разнесе пронизително цвърчене на цикади. Усетих как челото ми се ороси от пот, нощта бе тъй надвиснала и неподвижна, черен мрак без луна и звезди. Откъм реката се носеше миризма на гнилоч и тиня — извечен мирис, дъвен като предателството.

— Знаех, че не съм им любимец — каза Шигеру. — Но да пратят Шинтаро срещу мен! Трябва наистина да ме смятат за опасен — той ме тупна по рамото. — Имам много неща, за които да благодаря на Такео. Радвам се, че ще бъде с мен в Инуяма.

— Шегуваш се! — възкликна Кенджи. — Не можеш да отведеш Такео там!

— Както изглежда, трябва да отида, а се чувствам в по-голяма безопасност, ако Такео е с мен. Както и да е, сега той е мой син. Трябва да ме придружава.

— Само се опитайте да ме оставите тук! — намесих се аз.

— Значи възнамеряваш да се ожениш за Ширакава Каеде? — попита Кенджи.

— Ти познаваш ли я?

— Чувал съм за нея. Че кой не е? Едва на петнайсет е, а както говорят, е истинска красавица.

— В такъв случай съжалявам, че не мога да се ожения за нея — гласът на Шигеру бе ведър и почти шеговит. — Но няма лошо, ако всички смятат, че ще го сторя, поне за известно време. Това ще отклони вниманието на Ийда и ще ни предостави още няколко седмици отсрочка.

— А какво ти пречи да се ожениш за нея? — попита Кенджи. — Току-що спомена за двете задължения, в които си впримчен. След като си дал съгласието си за брака, за да се осъществи осиновяването, значи за теб Такео е на първо място. Не си се оженил тайно, нали?

— Нещо подобно — призна Шигеру след кратко мълчание. — Замесен е и друг човек.

— Ще ми кажеш ли кой?

— Пазя го в тайна от толкова време, че вече не съм сигурен, че мога — отвърна Шигеру. — Такео да ти каже, ако знае.

Кенджи се обърна към мен. Аз преглътнах с мъка и прошепнах:

— Владетелката Маруяма...

Шигеру се усмихна.

— От колко време знаеш?

— От нощта, в която срещнахме господарката в онази странноприемница в Чигава.

Откакто го познавах, Кенджи за първи път изглеждаше наистина слисан.

— Жената, за която Ийда копнее неистово и за която иска да се ожени? От колко време продължава това между вас?

— Няма да ми повярваш... — отвърна Шигеру.

— Година? Две?

— Бях двапетгодишен.

— Това прави близо десет години! — Кенджи изглеждаше впечатлен както от факта, че не е знаел нищо за връзката, така и от самата новина. — Още една причина да ненавиждаш Ийда — той поклати глава удивен.

— И не е само любовта... — тихо добави Шигеру. — Ние сме и съюзници. Двамата с Араи държат под контрол Сейшуу и югозападната част. Ако Отори се присъединят към тях, можем да победим Ийда — той млъкна за момент и после продължи: — Ако Тохан постигнат господство над владенията на Отори, ще станем свидетели на същата жестокост и гонения, от които спасих Такео в Мино. Не мога просто да стоя отстрани и да наблюдавам как Ийда налага волята си на хората ми, как опустошава земите ми и опожарява селата. Чичовците ми... и самият Ийда... знаят, че никога не бих търпял това. Затова възнамеряват да ме отстранят от сцената. Ийда ме кани в неговата бърлога, където най-вероятно възнамерява да

организира убийството ми. Смятам да използвам това като свое предимство. Какъв по-добър начин в края на краищата да вляза в Инуяма?

Кенджи се втренчи в него навъсен. Виждах откритата усмивка на Шигеру, проблясваща на светлината на лампите. В него имаше нещо неустойимо. Дръзновението му разпали огън в собственото ми сърце. Разбрах отлично защо хората го обичаха.

— Това са въпроси, които не засягат Племето — заяви накрая Кенджи.

— Бях откровен с теб; вярвам, че това ще си остане между нас. Дъщерята на владетелката Маруяма е заложница при Ийда. Освен това не само че разчитам на дискретността ти, а и ще ти бъда искрено признателен, ако ми помогнеш.

— Никога няма да те предам, Шигеру, но в определени мигове, както ти сам отбеляза, си даваме сметка, че дължим вярност на различни страни. Не мога да се правя пред теб, че не съм един от Племето. Такео е Кикута. Рано или късно те ще си го изискат. Нищо не мога да сторя, за да го предотвратя.

— От Такео зависи да направи своя избор, когато му дойде времето — каза Шигеру.

— Аз съм дал клетва за вярност към клана Отори — заявих. — Никога няма да ви изоставя и ще сторя всичко, което поискате от мен — вече се виждах в Инуяма, където владетелят Ийда Садаму се спотайваше зад своя славеев под.

ШЕСТА ГЛАВА

Каеде напусна замъка на Ногучи без съжаление и с оскъдни надежди за бъдещето, но тъй като почти никога не се бе озовавала отвъд стените му в осемте години, които бе прекарала като заложница на Ногучи, и тъй като бе само на петнайсет, тя не можеше да устои на обаянието на всичко, което виждаше. Първите няколко километра тя и владетелката Маруяма изминаха в паланкини, чиито носачи се сменяха периодично, но от полюляването ѝ призля и щом спряха за почивка, Каеде настоя да слезе и да продължи пеша, съпроводвана от Шизука. Лятото беше в разгара си; слънцето прежуряше. Шизука ѝ сложи широкопола шапка и разпъна над главата ѝ слънчобран.

— Господарката Ширакава не може да се появи пред съпруга си загоряла като мен — изкиска се тя.

Пътуваха до пладне, отдъхнаха в една странноприемница и продължиха още седем-осем километра до вечерта. Когато спряха, на Каеде вече ѝ се виеше свят от всичко, което бе видяла — искрящата зеленина на оризовите ниви, гладки и тучни като козина на животно; пенливите реки, които течаха покрай пътя, планините, които се издигаха пред тях, хребет след хребет, пременени в зелените си летни одежди, окичени с ярките червени багри на дивите азалии. Както и от хората, които срещаха по пътя, тъй разнообразни по вид и описание — воители в доспехи, препасали мечове и яхнали буйни коне, земеделци, понесли какви ли не неща, които тя изобщо не бе виждала, волски коли и катъри, просяци и улични търговци.

Не беше редно Каеде да се втренчва в тях, а те пък трябваше да останат с опряно в земята чело, докато шествието отминеше, но истината бе, че, неспособна да устои на изкушението, тя често им хвърляше скришни погледи, както и те на нея.

Съпровождаха ги васалите на владетелката Маруяма. Главният сред тях — Сугита, се държеше към господарката със сърдечната непринуденост на роднина. Каеде установи, че го харесва.

— Когато бях на твоята възраст, обичах да ходя — каза владетелката Маруяма, докато вечеряха заедно. — И все още го предпочитам, честно казано, но ме е страх от слънцето.

Тя се взря в гладката кожа на Каеде. През целия ден беше мила с нея, но девойката не можеше да забрави първото си впечатление, че по-възрастната жена не я хареса и че по някакъв начин се бе почувствала засегната.

— Не яздите ли? — попита Каеде. Испитваше искрена завист, като гледаше мъжете, яхнали своите коне — изглеждаха ѝ тъй силни и волни.

— Понякога — отвърна владетелката Маруяма. — Но когато съм просто една бедна и беззащитна жена, която прекосява земите на Тохан, мога да пътувам само в паланкин.

Каеде я погледна въпросително.

— Но за господарката Маруяма се говори, че е много силна — възрази тя тихо.

— Само че в обкръжението на мъже съм принудена да крия силата си — отвърна тя, — в противен случай те няма да се поколебаят да ме смажат.

— Не съм се качвала на кон от дете — призна Каеде.

— Но всички дъщери на воители трябва да бъдат обучени да яздят! — възкликна владетелката Маруяма. — Ногучи не го ли е сторил?

— Те изобщо не са ме обучавали — каза Каеде с горчивина.

— А на бой с меч, с нож? На стрелба с лък?

— Дори не знам, че жените усвояват такива неща.

— В Западната провинция го правят — настъпи кратко мълчание. За първи път истински гладна, Каеде си взе още малко ориз.

— Ногучи държаха ли се добре с теб? — попита господарката.

— В началото не — Каеде се почувства раздвоена между обичайната си сдържаност към всички, които ѝ задаваха въпроси, и силното желание да се довери на тази жена, която принадлежеше към същата класа като нея и която ѝ бе равна. Двете бяха сами в стаята, ако не се смятаха Шизука и Сачие, доверената прислужница на владетелката Маруяма. Ала двете слугини седяха тъй тихо, че Каеде почти не усещаше присъствието им. — След произшествието с пазача бях преместена в личната им резиденция.

— А преди това?

— Живеех при прислугата в кухнята.

— Безобразие! — възкликна владетелката Маруяма; този път в гласа ѝ прозвуча горчивина. — Как смеят тези Ногучи? Та ти си Ширакава... — после сведе поглед и добави: — Много се страхувам за дъщеря си, която е заложница при Ййда.

— Докато бях дете, не беше толкова зле — каза Каеде. — Слугините ме съжالياха. Но с настъпването на пролетта вече не бях нито дете, нито жена и тогава никой не ме закриляше. Докато не се наложи един мъж да умре... — за учудване на самата нея гласът ѝ секна. Внезапен прилив на емоции изпълни очите ѝ със сълзи. Споменът я връхлетя отново — ръцете на онзи мъж, набъбналият му член, притиснат в нея, ножът в ръката ѝ, кръвта, смъртта му пред собствените ѝ очи. — Простете — прошепна тя.

Владетелката Маруяма се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Бедното дете! — промълви и погали пръстите ѝ. — Горките деца, горките дъщери, само ако можех да освободя всички ви!

Каеде изпита неистово желание да се разридае сърцераздирателно. Помъчи се да се овладее.

— После ме преместиха в тяхната къща. Дадох ми собствена прислужница. Първо Джунко, а после Шизука. Там животът ми доста се подобри. Трябваше да ме омъжат за някакъв старец, но той умря и аз бях щастлива. Само че после хората взеха да говорят, че, който се сближи с мен, който ме пожелае, е обречен на смърт... — тя чу как другата жена си пое рязко дъх. И двете, млъкнаха за момент. — Не искам да причинявам смъртта на никой мъж — добави Каеде, снишила глас. — Страхувам се от брака. Не искам владетелят Отори да умре заради мен.

Когато владетелката Маруяма реагира, гласът ѝ бе изтънял.

— Не бива да говориш така, не бива дори да си го мислиш! — Каеде я погледна. Върху лицето ѝ, съвсем бледо на оскъдната светлина, внезапно се изписа тревога. — Много съм уморена — продължи господарката. — Прости ми, ако не съм особено разговорлива тази вечер. Предстоят ни още много дни на път заедно... — тя извика Сачие. Подносителите с храна бяха отнесени, а постелите — приготвени за лягане.

Шизука придружи Каеде до тоалетната, след което изми ръцете ѝ.

— Какво казах, че я обидих? — прошепна Каеде. — Не я разбирам — в един момент е тъй дружелюбна, а после изведнъж така се втрещва в мен, все едно съм ѝ отрова.

— Въобразявате си — възрази Шизука безгрижно. — Владетелката Маруяма много ви харесва. Освен всичко друго след дъщеря ѝ вие сте ѝ най-близката родственица.

— Така ли? — възкликна Каеде в отговор и когато Шизука закима енергично, попита: — А това толкова ли е важно?

— Ако нещо се случи с тях, единствената наследница на Маруяма сте вие. Никой не ви го е казал, защото Тохан все още се надяват да се сдобият с нейните земи. Това е една от причините, поради която Ийда е настоявал да станете заложница на Ногучи — тъй като Каеде не каза нищо, Шизука продължи: — Моята господарка е много по-важна, отколкото изобщо е предполагала!

— Не ме дразни! Чувствам се загубена в този свят. Все едно не знам абсолютно нищо!

Каеде си легна със замаяна от мисли глава. През нощта усети колко неспокойна е владетелката Маруяма, а на сутринта красивото лице на владетелката изглеждаше уморено и изпито. Въпреки това с Каеде разговаряше мило и когато трябваше отново да поемат на път, нареди да ѝ дадат един спокоен кафяв кон. Сугита я повдигна и ѝ помогна да се настани на седлото. Първоначално един от мъжете го водеше за юздите. Каеде си спомни понитата, които бе яздила като дете, и уменията ѝ почнаха да се възвръщат. Шизука не искаше да я остави да язди цял ден, убеждавайки я, че мускулите ще я заболят и че ще се измори твърде много, но на нея ужасно ѝ хареса и нямаше търпение отново да се озове на седлото. Ритъмът, с който се движеше конят, я поуспокои и ѝ помогна да си събере мислите. Чувстваше се отвратително, че няма никакво образование и че е невежа за света, в който навлизаше. Бе само жалка пионка върху дъската на владетелите воители, които участваха в тази грандиозна игра, но изгаряше от желание да стане нещо повече, да разбира ходовете ѝ и да се научи да я играе.

Случиха се две неща, които засилиха безпокойството ѝ. Следобед точно бяха спрели за почивка в необичайно време при един кръстопът, когато към тях се присъединиха малка група конници, които идваха от югозапад, все едно срещата бе уговорена предварително. Шизука се

втурна да ги поздрави по обичайния си начин, нетърпелива да узнае откъде са и какви клюки биха могли да ѝ разкажат. Докато ги наблюдаваше с безразличие, Каеде я видя да разговаря с единия от мъжете. Както седеше на седлото, той се приведе и каза нещо на слугинята, а тя кимна много сериозно и после тупна коня по хълбока. Той се хвърли напред. Останалите мъже избухнаха в смях, последван от пронизителния кикот на Шизука, но в този момент Каеде имаше чувството, че е забелязала нещо ново в прислужницата — някаква скрита сила, която я озадачи.

През останалата част от деня Шизука се държеше по обичайния си начин — възклищаваше на красивия пейзаж, береше букети дивни цветя, разменяше поздрави с всички срещнати, но на мястото, където щяха да пренощуват, Каеде влезе в помещението и я завари да разговаря сериозно с владетелката Маруяма — не като прислужница, а седнала до нея, коляно до коляно, като равна.

Разговорът им веднага премина към времето и ангажиментите им за следващия ден, но Каеде доби усещането, че е предадена. Шизука ѝ бе казала: „Хора като мен всъщност не се запознават с хора като нея.“ Но очевидно между тях съществуваха отношения, за които Каеде не знаеше нищо. Това я изпълни с подозрение и с известна ревност. Вече бе свикнала да разчита на Шизука и не искаше да я дели с други.

Жегата се засилваше и пътуването взе да става все по-тежко. Един ден земята се разтърси няколко пъти, увеличавайки тревогата на Каеде. Тя спеше лошо, обезпокоена колкото от подозренията си, толкова и от бълхи и разни други насекоми. Вече нямаше търпение пътуването да свърши, но в същото време се ужасяваше от пристигането. Всеки ден вземаше решение, че ще попита Шизука, но всяка вечер нещо ѝ попречваше да го стори. Владетелката Маруяма продължаваше да се държи с нея мило и внимателно, но Каеде вече ѝ нямаше доверие и отговаряше предпазливо и сдържано. После пък решаваше, че поведението ѝ е нелюбезно и детинско. Отново загуби всякакъв апетит.

Вечер Шизука ѝ се караше в банята.

— Всичките ви кости стърчат, господарке. Трябва да се храните! Какво ще си помисли съпругът ви?

— Не започвай пак да говориш за съпруга ми! — побърза да я прекъсне Каеде. — Не ме е грижа какво ще си помисли. Може би

изобщо няма да ме хареса и ще ме остави на мира!

В следващия миг изпита срам заради детинските си приказки.

Най-накрая стигнаха до планинския градец Цувано, яздейки през тесния проход. В края на деня хребетите вече тъмнееха на фона на залязващото слънце. Вятърът преминаваше над разположените върху тераси оризови ниви подобно на вълна по водна повърхност, лотосите издигаха своите нефритенозелени листа, а около нивята бяха избуяли диви цветя във всевъзможни багри. Последните слънчеви лъчи обливаха белите стени на градчето в розово и златисто.

— Изглежда ми като честито място! — не се сдържа да възкликне Каеде.

Както яздеше пред нея, владетелката Маруяма се обърна на седлото.

— Вече не сме в земите на Тохан. Това е началото на владенията на клана Отори — поясни тя. — Тук ще чакаме владетеля Шигеру.

На следното утро вместо обичайните роби Шизука донесе на Каеде странни одежди.

— Започвате да се обучавате на бой с меч — обяви тя, показвайки на Каеде как да се облече. Огледа я одобрително. — Ако не беше косата, господарката Каеде спокойно можеше да мине за момче — каза тя, повдигайки тежките ѝ коси в опит да ги завърже с кожена връв.

Каеде прокара ръце по тялото си. Дрехите бяха от груб, боядисан в тъмно коноп и ѝ стояха свободно. Не приличаха на нищо, което бе носила до момента. Скриваха формите ѝ и я караха да се чувства удобно.

— Кой казва, че трябва да уча?

— Господарката Маруяма. Ще останем тук няколко дни, може би цяла седмица, докато пристигнат Отори. Искат да сте заета и да не се ядосвате.

— Много е мила — отвърна Каеде. — Кой ще ме обучава?

Шизука се изкиска и не отговори. Отведе Каеде в една дълга ниска постройка с дървен под от другата страна на улицата. Там двете си събуха сандалите и си сложиха специални обувки. Шизука подаде на Каеде маска, за да си предпазва лицето, и от един рафт на стената взе две дълги дървени тояги.

— Господарката някога учила ли се е да се бие с такива?

— Като дете, разбира се — отвърна Каеде. — Едва бях проходила и започнах.

— Тогава сигурно си спомняте ето това — Шизука подаде едната тояга на Каеде и като стисна другата с две ръце, изпълни серия от неясни бързи движения, при които тоягата така разсичаше въздуха, че бе трудно да се проследи с поглед.

— Чак това не! — призна Каеде удивена. Тя по-скоро би се усъмнила, че Шизука ще може да вдигне тоягата, камо ли да допусне, че ще я върти с такава сила и вещина.

Шизука се изкиска отново и под удивения поглед на Каеде от съсредоточен в действията си воин отново се превърна в лекомислена прислужница.

— Господарката Каеде ще види, че наученото не се забравя! Хайде да започваме.

Въпреки топлото лятно утро Каеде почувства студ.

— Ти ли си учителят?

— О, аз знам съвсем малко, господарке. Сигурно и вие знаете толкова. Едва ли има на какво да ви науча.

Но макар Каеде да установи, че наистина си спомня движенията, както и че притежава известни природни дадености плюс преимуществото на ръста си, Шизука далеч превъзхождаше всичките ѝ умения. Към пладне вече беше грохнала, плувнала в пот и кипяща от емоции. Шизука, която в качеството си на прислужница се стараяше всячески да ѝ угоди, бе абсолютно безпощадна като учител. Всеки удар трябваше да бъде изпълнен безупречно — отново и отново — и когато Каеде най-накрая си мислеше, че вече схваща ритъма, Шизука я спираше и вежливо ѝ показваше, че тежестта е пренесена на неправилния крак или че се е оставила открита за внезапен смъртоносен удар, в случай че се бият с мечове.

Накрая ѝ даде знак, че свършват, остави тоягите обратно на рафта, махна маските от лицата на двете и попи с кърпа потта на Каеде.

— Добре. Господарката Каеде е много способна. Скоро ще наваксаме загубеното през годините.

Физическото натоварване, шокът от разкритите умения на Шизука, топлината на утрото, непривичните дрехи — всичко това

накуп срина самообладанието на Каеде. Тя сграбчи кърпата, зарови лице в нея и се разтресе в ридания.

— Господарке — прошепна Шизука, — не плачете. Няма от какво да се страхувате!

— Коя си ти всъщност? — изплака Каеде. — Защо се преструваш на такава, каквато не си? Разправяше, че не познаваш владетелката Маруяма!

— Ще ми се да можех да ви кажа всичко, само че още не бива. Но ролята ми е да ви закрилям. Араи ме изпрати с тази цел.

— Значи познаваш и Араи? А по-рано ми каза само, че си от неговия град...

— Така е, само че сме по-близки. Той ви уважава много, смята, че ви е задължен. Когато владетелят Ногучи го прати в изгнание, беше обезумял от гняв. Чувстваше се оскърбен и от недоверието на Ногучи, и от начина, по който владетелят се е отнасял с вас. Когато научи, че ви пращат в Инуяма, за да ви омъжат, уреди да ви придружавам.

— Защо? Там грози ли ме опасност?

— Инуяма е опасно място. Още повече сега, когато Трите провинции са на прага на войната. След като съюзът с Отори бъде уреден чрез вашия брак, Ийда ще нападне Сейшуу на Запад.

В празното помещение слънчевите лъчи падаха косо, пронизвайки вдигнатия от нозете им прах. Зад обезопасените с решетки прозорци Каеде долавяше звука от течащата в каналите вода, виковете на уличните продавачи, смеха на децата. Този свят изглеждаше тъй прост и открит, чужд на злоещите тайни, които се криеха в нейния собствен свят.

— Аз съм само една пионка на дъската — каза тя горчиво. — И вие бихте ме пожертвали със същата готовност както Тохан.

— Не, Араи и аз сме ваши слуги, господарке. Той е дал клетва да ви закриля и аз се подчинявам на неговите нареждания — тя се усмихна и лицето ѝ внезапно оживя от страст.

„Те са любовници“, помисли си Каеде и отново почувства болезнена ревност, че трябва да дели Шизука с някой друг. Искаше ѝ се да попита: „А владетелката Маруяма? Каква е нейната роля в тази игра? И кой е мъжът, избран за мой съпруг?“ Но се страхуваше от отговорите.

— Твърде горещо е, за да продължаваме днес — каза Шизука, взе кърпата от ръцете ѝ и избърса очите ѝ. — Утре ще ви науча как да използвате кинжала — както бяха застанали една до друга, тя добави: — И не си променяйте поведението към мен. Аз съм само ваша прислужница, нищо повече.

— Дълга ти извинение за времето, в което се държах лошо с теб — рече Каеде с неудобство.

— Няма такова нещо! — засмя се Шизука. — Даже сте прекалено милостива. Ногучи може да не са ви научили на нищо полезно, но поне не сте прихванали от жестокостта им.

— Научих се да бродирам — каза Каеде, — само че не можеш да убиеш човек с игла за шев...

— Напротив — възрази Шизука безцеремонно. — Някой ден ще ви покажа как.

Прекараха една седмица в планинския градец в очакване на Отори. Времето ставаше все по-тежко и знойно. Всяка нощ около върховете се събираха облаци, а в далечината просветваха светкавици, но така и не заваля. Всеки ден Каеде се обучаваше на бой с меч и кинжал, като започваше от зори преди жегата и тренираше три часа непрекъснато така, че от лицето и тялото ѝ се лееше пот. Накрая един ден към пладне, докато си плакнеха лицата със студена вода, над обичайните звуци на улицата се разнесоха тропот на конски копита и лай на кучета.

Шизука направи знак на Каеде да се приближи до прозореца.

— Виж! Те са тук! Отори са тук!

Каеде надникна през решетката. Групата конници се приближаваха в тръс. Повечето от тях носеха шлемове и брони, но отстрани яздеше гологлав младеж, немного по-голям от самата нея. Тя видя извивката на скулите му, копринения блясък на косите му.

— Това ли е владетелят Шигеру?

— Не — засмя се Шизука. — Владетелят Шигеру язди най-отпред. Младежът е неговият повереник, господарят Такео.

Тя иронично наблегна на думата *господарят*, което Каеде щеше да си спомни по-късно, но в този момент почти не обърна внимание на това, тъй като момъкът, чул името си, извърна глава и погледна към тях. Очите му говореха за дълбочина на емоцията, устата му — за чувственост, а чертите му според нея излъчваха жизненост и в същото

време тъга, от които в сърцето ѝ припламна нещо, някакво любопитство, примесено с копнеж — чувство, което не можеше да разпознае.

Мъжете отминаха. Когато младежът се скри от погледа ѝ, тя усети, че е изгубила част от себе си. Последва Шизука обратно към странноприемницата като в сън. Когато пристигнаха, вече трепереше като от треска. Неправилно изтъкувала поведението ѝ, Шизука се опита да я успокои.

— Владетелят Отори е добър човек, господарке. Не бива да се страхувате. Никой няма да ви причини зло — Каеде не каза нищо, дори не посмя да отвори уста, тъй като единствената дума, която искаше да изрече, бе „Такео“.

Шизука се опита да я накара да яде — първо супа, за да я сгрее, а после — студена юфка, за да я разхлади, но девойката не можеше да преглътне нито хапка. Шизука я накара да си легне. Каеде трепереше под завивката, очите ѝ блестяха трескаво, кожата ѝ бе суха, а тялото ѝ се извиваше като змия.

В планината трещяха гръмотевици, а въздухът бе наситен с влага.

Обезпокоена, Шизука прати да повикат владетелката Маруяма, която пристигна, следвана от някакъв старец.

— Чичо! — посрещна го Шизука с радостен възглас.

— Какво се е случило? — попита владетелката Маруяма, коленичи до Каеде и постави ръка на челото ѝ. — Тя гори, вероятно е настинала...

— Тази сутрин тренирахме — обясни Шизука. — Видяхме Отори да пристигат и сякаш тогава я връхлетя внезапна треска.

— Можеш ли да ѝ дадеш нещо, Кенджи? — попита владетелката Маруяма.

— Ужасява се от предстоящия брак — прошепна Шизука.

— Мога да лекувам треска, но точно такава — не — усмихна се възрастният човек. — Ще наредя да ѝ приготвят билкова отвара. Чаят ще я успокои.

Каеде лежеше неподвижно със затворени очи. Чуваше ги съвсем ясно, но сякаш говореха от друг свят — онзи, от който бе изтръгната в мига, в който очите ѝ срещнаха погледа на Такео. Тя се надигна, за да изпие чая, подкрепяна от Шизука, която ѝ придържаше главата като на

малко дете. След това потъна в неспокоен сън. Събуди се от отекваща в низината гръмотевица. Бурята най-накрая се бе разразила, дъждът се лееше, плющеше звънко по керемидите и миеше каменната настилка. Беше сънувала в ярки образи, но щом отвори очи, сънят мигом изчезна, оставяйки единствено ясното съзнание, че онова, което чувстваше, е любов.

Заля я удивление, после възторг, а накрая ужас. Първоначално си помисли, че ще умре, ако го види отново, а после, че смъртта ѝ е неизбежна, ако не го стори. Сгълча се гневно — как можа да се влюби в повереника на мъжа, за когото трябваше да се венчае? А после си помисли: „Каква венчавка!“ Не можеше да се омъжи за владетеля Отори. Единственият мъж, когото можеше да приеме за свой съпруг, бе Такео. После се улови, че се смее на собствената си глупост. Сякаш някой се женеше по любов. „Врълхлетя ме гибел“, хрумна ѝ в един момент, но в следващия си каза: „Как може това чувство да е гибел?“

Когато Шизука се върна, Каеде заяви настоятелно, че вече е добре. И наистина, треската бе отминала, отстъпвайки място на възбуда, от която очите ѝ искряха, а кожата ѝ сияеше.

— Ти си по-красива от всякога! — възкликна Шизука, докато я къпеше и обличаше в робите, пригответени за годежа ѝ, за първата среща с бъдещия ѝ съпруг.

Владетелката Маруяма я поздрави загрижено, поинтересува се за здравето ѝ и с облекчение установи, че се е възстановила. Но докато я следваше към най-хубавата стая в странноприемницата, пригответена за владетеля Отори, Каеде усещаше напрегнатостта на по-възрастната жена.

Чу вътре мъжете да си говорят, докато слугите отваряха вратите, но щом я зърнаха, всички млъкнаха. Тя се поклони, опирайки чело в пода, с ясното съзнание за втрепените в нея погледи, без да смее да вдигне очи към когото и да било от присъстващите. Сърцето ѝ заби неистово, пулсирайки във всяка фибра на тялото ѝ.

— Това е госпожица Ширакава Каеде — представи я владетелката Маруяма. „Гласът ѝ е тъй студен“, помисли си Каеде и за пореден път се запита какво ѝ бе сторила, та да се чувства толкова засегната. — Госпожице Каеде, представям ви владетеля Отори Шигеру — продължи господарката Маруяма, а гласът ѝ бе тъй немощен, че едва се чуваше.

Каеде вдигна глава и седна.

— Владетелю Отори — изрече тя глухо и вдигна поглед към лицето на мъжа, определен да стане неин съпруг.

— Госпожице Каеде — отвърна той галантно. — Разбрахме, че ви е било зле. Оправихте ли се вече?

— Благодаря ви, вече съм добре — тя хареса лицето му, съзирайки благост в погледа му. „Достоен е за репутацията си“, помисли си тя. „Но как да се омъжа за него?“ Почувства, че страните ѝ поруменяват.

— Тези билки винаги помагат — рече мъжът, седнал отляво на владетеля Шигеру. Тя разпозна гласа на възрастния човек, който бе наредил да ѝ приготвят отварата — същият, когото Шизука бе нарекла „чичо“. — Госпожица Ширакава е известна с хубостта си, но действителната ѝ красота далеч надминава очакванията.

Владетелката Маруяма се обади:

— Ласкаеш я, Кеңджи. Ако една девойка не е хубава, когато е на петнайсет, тя никога няма да стане красавица.

Каеде усети, че се изчервява още повече.

— Донесли сме дарове за вас — смени темата владетелят Отори. — Те бледнеят пред красотата ви, но, моля, приежете ги в знак на най-искрената ми почит и обичта на клана Отори. Такео!

Стори ѝ се, че той произнася тези думи с безразличие, дори със студенина, и си представи как винаги ще изпитва към нея подобни чувства.

Младежът се изправи. Държеше в ръце красив лакиран поднос, върху който имаше пакетчета, обвити в бледорозов копринен креп с герба на Отори. Коленичи пред Каеде и ѝ ги поднесе. Тя се поклони в израз на благодарност.

— Това е Отори Такео, повереник и осиновен син на владетеля Отори — представи го господарката Маруяма.

Каеде не посмя да го погледне в лицето. Позволи си само да се взре в ръцете му. Бяха с дълги пръсти, ловки и красиво оформени. Цветът на кожата бе нещо средно между мед и чай, а ноктите имаха лек лилав оттенък. Тя почувства напрегнатата му неподвижност, сякаш той непрестанно се вслушваше в нещо.

— Господарю Такео — прошепна тя.

Той все още не беше мъж като онези, които я изпълваха със страх и омраза. Беше неин връстник, косите и кожата му притежаваха същата свежест на младостта. Неудържимото любопитство, което бе изпитала по-рано, я заля отново. Изгаряше от желание да знае всичко за него. Защо го бе осиновил владетелят Отори? Кой бе той всъщност? Каква бе причината за тъгата, която излъчваше? И защо ѝ се струваше, че може да чуе най-съкровените ѝ мисли?

— Госпожице Ширакава — гласът му бе тих, с лек полъх от Изтока.

Налагаше се да го погледне. Вдигна очи и срещна погледа му. Той се взря в нея почти слисан и тя почувства как между тях прескочи нещо, сякаш по някакъв начин се бяха докоснали през пространството, което ги разделяше.

Малко по-рано дъждът бе утихнал, но сега заплююща отново и удави гласовете им в оглушителното си барабанене. Вятърът също се усили, от което пламъчетата на лампите затанцуваха, а по стените заиграха сенки. „Дано остана тук завинаги“, помисли си Каеде.

Господарката Маруяма се обади рязко:

— А това е Муто Кенджи, с него сте се виждали, но не си му представена официално. Той е стар приятел на владетеля Отори и учител на Такео. Ще помага на Шизука да те обучава.

— Господарю — засвидетелства тя уважението си, докато му отправяше поглед през сведените си ресници. Той се бе втренчил в нея с нескрито възхищение, поклащайки глава, сякаш не можеше да повярва на очите си. „Изглежда добър старец“, помисли си Каеде и после се поправи: „Но не е чак толкова стар в края на краищата!“ Чертите на лицето му някак се изпълзваха и се променяха пред очите ѝ.

Тя почувства как подът под нея помръдва и при най-лекото движение. Никой не каза нищо, но отвън някой извика изненадано. После вече се чуваха единствено вятърът и плющящият дъжд.

Прониза я студ. Не биваше да допуска външен израз на което и да е от чувствата си. Нищо не бе такова, каквото изглеждаше.

СЕДМА ГЛАВА

След формалното ми осиновяване от клана започнах да се виждам по-често с мои връстници от семейства на воители. Ичиро бе много търсен като преподавател и тъй като вече обучаваше мен по история, религия и класиците, се съгласи да приеме и други ученици. Сред тях бе Мийоши Гемба, който с по-големия си брат Кахей щеше да стане един от най-доверените ми съюзници и близки приятели. Гемба бе с една година по-голям от мен. Кахей бе минал двайсетте и бе твърде възрастен за занятията при Ичиро, но помагаше в обучението на по-младите в бойни умения.

С тази цел сега се присъединих към останалите мъже от клана в голямата зала срещу замъка, където се биехме с тояги и изучавахме други бойни изкуства. От закритата южна страна имаше просторен терен за езда и стрелба с лък. Не бях кой знае колко добър с лъка, но можех донякъде да се отсрамя с тоягата и меча. Всяка сутрин след два часа упражнения по писане с Ичиро яздех с още двама мъже по криволичещите улици на крепостния град и прекарвах още четири-пет часа в безмилостни тренировки.

Късно следобед се връщах при Ичиро и другите му ученици, където се мъчехме да си държим очите отворени, докато той се опитваше да ни преподава принципите на Конфуций и историята на Осемте острова. Лятното слънцестоене отмина, както и празникът Танабата^[1]; настанаха дните на голямата жегга. Проливните дъждове бяха престанали, но продължаваше да е много влажно и се усещаше, че надвисват страшни бури. Земяделците мрачно вещаеха необичайно тежък сезон на тайфуни.

Заниманията ми с Кенджи също продължаваха, но през нощта. Той гледаше да не се появява в залата на клана; беше ме предупредил да не се издавам, че владея умения на Племето.

— Воините смятат, че това е магьосничество — поясни той. — И ще те залееят с презрението си.

Излизахме ноци наред и аз се научих да се движа незабелязано през спящия град. Отношенията ни бяха странни. Денем не му се доверявах. Бях осиновен от Отори и им бях отдал сърцето си. Не исках да ми се напомня, че съм чужд за клана, че съм несретник и дори особняк. Но нощем беше различно. Кенджи нямаше равен на себе си по способности и умения. Искаше да ги сподели с мен, а аз изпитвах неистов глад да ги овладя — отчасти заради самите тях, тъй като утолявах някаква тъмна потребност, която се бе зародила в мен, и отчасти защото знаех колко много трябва да уча, в случай че се наложеше да осъществя онова, което господарят Шигеру очакваше от мен. Макар че все още не бяхме разговаряли за това, не можех да измисля друга причина, поради която ме бе спасил от Мино. Бях дете на наемен убиец, член на Племето, а сега и негов осиновен син. Той ме вземаше със себе си в Инуяма. За какво друго, ако не да убия Ййда?

Повечето момчета ме приеха най-вече заради Шигеру и аз си дадох сметка, колко го уважават — и те, и бащите им. Но синовете на Масахиро и Шоичи ми създаваха доста затруднения, особено Йошитоми — най-големият син на Масахиро. Започнах да ги мразя толкова, колкото мразех и бащите им; освен това ги презирах за високомерието и заслепеността им. Често се биехме с тояги. Знаех, че намеренията им бяха да ме убият. Веднъж даже Йошитоми замалко да успее — добре, че за миг използвах второто си аз, за да отвлека вниманието му. Така и не ми го прости и често ми шепнеше обиди: „Магьосник! Измамник!“ Всъщност не се страхувах толкова, че може да ме убие, колкото че в даден момент ще ми се наложи аз да го убия при самозащита или по случайност. Това без съмнение подобри уменията ми да боравя с меч, но изпитах искрено облекчение, когато дойде време да се разделим, без да е пролята кръв.

Времето не беше подходящо за пътуване, тъй като това бяха най-горещите дни на лятото, но трябваше да пристигнем в Инуяма преди началото на празника на мъртвите. Не се отправихме по прекия път към Ямагата, а поехме на юг към Цувано — понастоящем града, който бе преден пост в земите на Отори на запад. Там щяхме да се срещнем с бъдещата невеста и спътниците ѝ, там щеше да се състои и годежът. После щяхме да навлезем в територията на клана Тохан и да поемем по пощенския път при Ямагата.

Въпреки горещината пътуването ни до Цувано бе безметежно и приятно. Бях се отървал временно от уроците на Ичиро и от тежките тренировки. Беше като отдих да яздиш в компанията на Шигеру и Кенджи и за няколко дни всички ние сякаш бяхме сложили настрана съмненията и опасенията относно онова, което ни предстоеше. Дъждът спря, макар че цяла нощ над хребетите проблясваха светкавици, обагряйки облаците в синьо-виолетово. Горите наоколо ни обгръщаха с море от пищна лятна зеленина.

Навлязохме в Цувано по пладне, тъй като бяхме станали призори, за да изминем тази последна част от пътя. Съжалявах, че пристигаме, тъй като знаех, че това е краят на удоволствията в безгрижното ни пътуване. Цувано се огласяше от песен на вода, тъй като покрай улиците му минаваха канали, гъмжащи от охранени златисти и червени шарани. Намирахме се близо до странноприемницата, когато изведнъж над бълбукането на водата и глъчката на оживения град чух ясно името си, произнесено от женски глас. Идваше откъм дълга ниска постройка с бели стени и решетъчни прозорци, нещо като зала за бойни практики. Знаех, че вътре има жени, но не можех да ги видя и за момент се запитах какво ли правят там и защо ѝ бе на едната да споменава моето име.

Когато стигнахме до странноприемницата, чух същата жена да говори в двора. Разбрах, че това е личната прислужница на госпожица Ширакава, а от нея научихме, че бъдещата годеница не се чувства добре. Кенджи отиде да я види и се върна обзет от неутолимо желание да опише красотата ѝ с подробности, но се разрази буря и опасявайки се, че гръмотевиците ще уплашат конете, си спестих възторжените му излияния и побързах към конюшните. Не исках да слушам за красотата ѝ. Ако изобщо я допусках в мислите си, то бе с неприязън заради ролята, която ѝ бе отредена в заложения за Шигеру капан.

След известно време Кенджи дойде при мен в конюшните и доведе със себе си прислужницата. Тя имаше вид на симпатично, добродушно и лекомислено момиче, но още преди да ми се усмихне не особено почтително и да се обърне към мен с „братовчеде“, вече я бях разпознал като член на Племето.

Тя вдигна ръце и ги опря до моите.

— И аз съм Кикута по майчина линия, само че Муто по бащина. Кенджи ми е чичо.

Ръцете ни си приличаха по форма, с удължени пръсти и с една и съща права линия, пресичаща дланта.

— Това е единственият белег, който съм наследила — отбеляза тя печално. — Останалата част от мен е Муто.

Също като Кенджи тя притежаваше способността да променя външността си, тъй че човек никога да не е сигурен, че я е разпознал. Първоначално си помислих, че е много млада, но после разбрах, че е на трийсет и има двама синове.

— Господарката Каеде е по-добре — каза тя на Кенджи. — Чаят ти ѝ помогна да поспи и сега вече настоява да става.

— Претоварила си я — отбеляза Кенджи с усмивка. — И то при тази жегат!? — а на мен обясни: — Шизука обучава госпожица Ширакава на бой с меч. Може да се позанимава и с теб. Този дъжд ще ни задържи тук с дни — а към нея добави: — Току-виж си успяла да го научиш на малко безпощадност. Ето какво му липсва.

— Подобно качество не се възпитава — отвърна Шизука. — Или го имаш, или го нямаш.

— Тя го има — обърна се към мен Кенджи. — Стой ѝ от дясната страна!

Аз не реагирах. Подразних се, че Кенджи изтъква слабостите ми пред жена още при запознанството ни. Стояхме под стрехите на конюшните, дъждът барабанеше по каменната настилка пред нас, а зад гърба ни конете потропваха с копита.

— Често ли я втриса така?

— Съвсем не. Случва ѝ се за пръв път. Но тя няма сили. Почти не се храни, спи лошо. Притеснява се за предстоящата сватба и за семейството си. Майка ѝ е на смъртно легло, а тя не я е виждала от седемгодишна.

— Привързала си се към Каеде — отбеляза Кенджи с усмивка.

— Да, макар че съм с нея само защото Араи ме помоли.

— Не съм виждал по-красива девойка — призна Кенджи.

— Чичо! Ти наистина си очарован от нея!

— Сигурно остарявам — рече той. — Жал ми е за нея заради окаяното ѝ положение. Както и да се развият нещата, тя ще е губеща...

Над главите ни тресна оглушителна гръмотевица. Конете се изправиха на задните си крака и както бяха вързани, взеха да се мятат на всички страни. Аз се втурнах да ги усмиря. Шизука се върна в

странноприемницата, а Кенджи тръгна да търси банята. Видях ги отново едва привечер.

По-късно, изкъпан и пременен в официално кимоно, отидох при владетеля Шигеру, който се готвеше за първата среща с бъдещата си невеста. Бяхме купили дарове и сега ги извадихме от кутиите заедно с вещите от лаково дърво, които бяхме донесли. Един годеж трябва да е радостно събитие, предполагам, макар че самият аз никога не бях присъствал на такова тържество. Този обаче ми се струваше наситен с напрежение и изпълнен с лоши предзнаменования.

Владетелката Маруяма ни поздрави, все едно едва се познавахме, но очите ѝ почти не се откъсваха от лицето на Шигеру. Стори ми се остаряла, откакто я бях видял за първи път в Чигава. Не бе загубила от хубостта си, но страданието бе оставило тънки бразди по лицето ѝ. Двамата с Шигеру изглеждаха твърде сдържани както един към друг, така и към всички останали, особено към госпожица Ширакава.

Нейната красота ни накара да онемеем. Въпреки проявения от Кенджи ентузиазъм по-рано изобщо не бях подготвен за такава хубост. Тогава си помислих, че разбирам страданията на владетелката Маруяма — поне част от тях сигурно са били от ревност. Как би могъл някой мъж да откаже да притежава такава красота? Никой не би обвинил Шигеру, ако я приемеше — така би изпълнил дълга си към чичовците си и изискванията на съглашението. Но бракът щеше да лиши владетелката Маруяма не само от мъжа, когото обичаше от години, а и от най-силния ѝ съюзник.

Подводните течения в стаята ме караха да се чувствам неловко и нелепо. Видях болката, която студенината на владетелката Маруяма причини на Каеде, видях как поруменияха страните ѝ, от което кожата ѝ стана още по-красива. Чувах биенето на сърцето ѝ, ускореното ѝ дишане. Тя не поглеждаше никого от нас, беше свела очи към пода. И си помислих: „Толкова е млада и толкова ужасена.“ Тогава тя вдигна поглед и за миг очите ѝ срещнаха моите. Почувствах я като човек, който се дави в реката — протегнех ли ѝ ръка, можех да я спася.

— И така, Шигеру, сега ти се налага да избираш между най-могъщата жена в Трите провинции и най-красивата — каза Кенджи по-късно, докато седяхме и си приказвахме след много пресушени стъкленици вино. Тъй като, изглежда, дъждът щеше да ни задържи в

Цувано още няколко дни, нямаше защо да си лягаме рано, за да станем преди разсъмване. — Трябваше и аз да се родя господар...

— Ти си имаш жена, да беше останал при нея — отвърна Шигеру.

— Съпругата ми я бива в готвенето, само че има зъл език, дебела е и мрази да пътува — отбеляза с недоволство Кенджи.

Аз не казах нищо, но се засмях в себе си, тъй като вече знаех как той се възползваше от отсъствието на жена си — ходеше в квартала на удоволствията. Кенджи продължи да се шегува — според мен с една по-дълбока цел да предизвика Шигеру към откровение, но господарят продължи да отговаря в същия дух, все едно действително празнуваше своя годеж. Аз заспах, замаян от виното, под звуците на дъжда, който трополеше по покрива, стичаше се по водосточните улеи и плющеше по каменната настилка на двора. Каналите преливаха, а в далечината чувах песента на реката, която преминаваше във вик и се втурваше устремно надолу по планинския склон.

Събудих се посред нощ и тутакси разбрах, че Шигеру не е в стаята. Вслушах се и долових гласа му, който говореше нещо на владетелката Маруяма тъй тихо, че никой освен мен не би могъл да го чуе. Бях ги чул да разговарят по същия начин преди близо година в една друга странноприемница. Обзе ме ужас от риска, който поемаха, и бях удивен от силата на любовта им, която ги зареждаше чрез такива редки срещи.

„Той никога няма да се ожени за Ширакава Каеде“, помислих си, но не бях наясно дали това прозрение ме зарадва, или разтревожи.

Бях изпълнен със смут и останах да лежа буден до зазоряване. Утрото бе сиво и влажно, без каквито и да било признаци за оправяне на времето. Необичайно ранен тайфун, връхлетял западната част на провинцията, бе причинил порои и наводнения, бе отнесъл мостове и залял пътища. Всичко тънеше във влага и мирис на плесен. Оказа се, че два коня са с възпалени сухожилия и отекли колене, а един от конярите бе ритнат в гърдите. Наредих да приготвят лапи за конете и повиках лекар да прегледа коняря. Довършвах късната си закуска, когато Кенджи дойде да ми напомни за упражненията по бой с меч. Това бе последното нещо, което ми се правеше.

— Какво възнамеряваш да вършиш през целия ден — попита той настоятелно, — да си седиш тук и да пиеш чай? Шизука може да те

научи на много неща. Не е лошо да се възползваме от принудителния си престой в Цувано.

Тъй че покорно довърших закуската си и последвах своя учител, притичвайки в дъжда до школата по бойни умения. Още отвън долових глухото чаткане на тоягите. Вътре се биеха двама младежи. Миг покъсно си дадох сметка, че единият от тях всъщност не беше младеж, а Шизука — тя бе по-добра от съперника си, но той, по-висок и с по-голяма решимост, успяваше да ѝ се противопостави достойно. При появата ни обаче Шизука твърде лесно проби защитата му. Едва когато противникът ѝ си свали маската, слисан осъзнах, че това е Каеде.

— Ох! — възкликна тя ядно, избърсвайки лице в ръкава си. — Те ме разсеяха.

— Нищо не бива да ви отвлича вниманието, господарке — заяви Шизука. — Това е основната ви слабост. Не сте достатъчно съсредоточена. Не трябва да съществува нищо друго — само вие, вашият враг и мечът — после се обърна да ни поздрави: — Добро утро, чичо! Добро утро, братовчеде!

Ние отвърнахме на поздравите и се поклонихме на Каеде с подчертано уважение. Последва кратко мълчание. Чувствах се неловко — никога не бях виждал жени в зала за бойни практики, никога не бях виждал дами в тренировъчно облекло и присъствието им ме смущаваше. Помислих си, че вероятно в това има нещо непристойно. Не беше редно да бъда тук с бъдещата невеста на Шигеру.

— Ще дойдем друг път — рекох. — След като приключите.

— Не, искам да се биеш с Шизука — възпротиви се Кенджи. — Госпожица Ширакава едва ли може да се прибере в странноприемницата сама. Ще ѝ е от полза да погледа.

— За господарката ще е добре да се поупражнява с партньор мъж — предложи Шизука. — Защото, стигне ли се до истински бой, няма да може да избира противниците си.

Отправих поглед към Каеде и видях как очите ѝ леко се разшириха, но тя не каза нищо.

— Би трябвало да може да победи Такео — отбеляза Кенджи кисело.

Каеде седна на пода с кръстосани нозе като мъж. Развърза вървите, с които бяха прибрани назад косите ѝ и те се разпуснаха около нея, стигайки до пода. Опитвах се да не я гледам.

Шизука ми подаде една тояга и зае основна поза. Разменихме си няколко удара както при упражнение, без някой да взема надмощие. Никога не се бях бил срещу жена и не смеех да нападам, да не би да я нараня. После за моя изненада, когато направих лъжливо движение встрани, тя се оказа готова да ме парира и нанесе рязък въртелив удар нагоре, който изби тоягата от ръцете ми. Ако се биех със сина на Масахино, вече щях да съм мъртъв.

— Братовчеде — каза тя укорително. — Не ме обиждай, ако обичаш!

После вече се постарях повече, но тя бе много сърчна и удивително силна. Едва след втората схватка спечелих известно предимство, и то след нейни указания. Тя се отказа след четвъртата схватка с думите:

— Цяла сутрин се бих с господарката Каеде. Ти си свеж, братовчеде, а и си на половината на годините ми.

— По-малко от половината! — поправих я задъхано аз. Целият бях плувнал в пот. Взех кърпа от Кенджи и се избърсах.

Каеде попита:

— Защо наричаш господаря Такео „братовчеде“?

— Колкото и да не е за вярване, с него сме роднини по майчина линия — отвърна Шизука. — Господарят Такео не е Отори по рождение, осиновен е.

Каеде погледна сериозно трима ни.

— Приличате си. Трудно е да се определи точно по какво. Но има нещо загадъчно, сякаш никой от вас не е онова, което изглежда.

— Такъв какъвто е светът днес, това е мъдрост — заяви Кенджи.

„Доста благочестиво“, помислих си. Предположих, че той не иска Каеде да разбере действителния характер на нашите взаимоотношения и че всички сме от Племето. В интерес на истината и аз не го желаех. Предпочитах да ме смята за един от клана Отори.

Шизука завърза отново косите на Каеде.

— Сега трябва да се пробвате срещу Такео.

— Не — заявих незабавно. — Налага ми се да тръгна. Трябва да видя конете и да проверя дали господарят Отори няма нужда от мен.

Каеде се изправи. Почувствах, че трепери леко, и долових осезаемо мириса ѝ — аромат на цветя, примесен с потта ѝ.

— Само една схватка — настоя Кенджи. — Няма да ви навреди.

Шизука се приближи, за да ѝ сложи маската, но Каеде я отпрати с жест:

— Ако ще се бия с мъже, трябва да съм без маска.

Хванах тоягата с неохота. Дъждът се лееше още по-силно. Помещението бе сумрачно, а светлината вътре — със зеленикав оттенък. Сякаш бяхме в някакъв уединен свят, встрани от реалния, омагьосани.

Началото бе като обичайна тренировъчна схватка; всеки от двама ни се опитваше да пробие защитата на другия, но аз се страхувах да не я ударя в лицето, а нейните очи не се откъсваха от моите. И двамата бяхме предпазливи, впускайки се в нещо, което изобщо не познавахме и чиито правила не владеехме. После в някакъв момент почти неусетно боят премина в някакъв странен танц. Стъпка, удар, блок, стъпка. Дишането на Каеде стана по-шумно, моето също, а после изведнъж двамата задишахме като един, очите ѝ заискриха по-ярко, лицето ѝ засия по-силно, всеки удар стана по-моцнен, а ритъмът на стъпките ни — по-ожесточен. Известно време аз имах превес, после тя, но никой не надделя... дали изобщо някой от нас го желаше?

Накрая почти случайно успях да преодоля защитата ѝ и за да не я ударя в лицето, пуснах тоягата на земята. Каеде тутакси сведе своята и каза:

— Предавам се.

— Добре се справихте — каза Шизука, — но според мен Такео можеше да се постарее повече.

Стоях, втрещен в Каеде с полуотворена уста, като идиот. Помислих си: „Ако не я притисна в обятията си, ще умра!“

Кенджи ми подаде кърпа да се избърша и ме смушка в гърдите.

— Такео... — започна той.

— Какво? — попитах глупаво.

— Просто не усложнявай нещата!

Шизука възкликна рязко, сякаш да предупреди за надвиснала опасност:

— Господарке Каеде!

— Какво? — промълви Каеде, без да откъсва поглед от лицето ми.

— Мисля, че поработихме достатъчно за днес — добави Шизука.
— Да се връщаме в стаята ви.

Каеде ми се усмихна, внезапно загърбила всякаква предпазливост, и каза:

— Господарю Такео!

— Госпожице Ширакава! — поклоних ѝ се, опитвайки се да бъда официален, но съвършено неспособен да сдържа собствената си усмивка в отговор на нейната.

— Е, вече става твърде явно — промърмори Кенджи.

— Какво очакваш, нормално е за възрастта им — отвърна Шизука. — Ще го преодолеят.

Докато Шизука отвеждаше Каеде от тренировъчната зала, нареждайки на слугите, които чакаха навън, да донесат чадъри, на мен изведнъж ми просветна какво си казаха. Бяха прави за едно и грешаха за друго. Каеде и аз бяхме връхлетени от изгарящо желание един към друг, даже не просто от желание, а от любов. Грешаха обаче в едно — никога нямаше да я превъзмогнем.

Проливният дъжд ни задържа насилствено в планинския градец цяла седмица. Двамата с Каеде повече нито веднъж не тренирахме заедно. Щеше ми се изобщо да не го бяхме правили — това бе миг на лудост, който не бях пожелавал, и сега се измъчвах от последствията. Слушах я по цял ден, чувах гласа ѝ, стъпките ѝ и... през нощта, когато бяхме разделени от една-единствена тънка стена... дишането ѝ. Можех да определя как спи и кога се буди. Прекарвахме известно време заедно — бяхме принудени поради ограниченото пространство в странноприемницата, поради факта, че сме в една и съща пътуваща група и че от нас се очакваше да бъдем с господаря Шигеру и с владетелката Маруяма, — но нямаше възможност да си разменим нито дума. И двамата, струва ми се, бяхме еднакво ужасени от това, че бяхме разкрили чувствата си. Почти не смеехме да се погледнем, но понякога очите ни се срещаха и тогава огънят помежду ни лумваше отново.

От желанието, което не ми даваше покой, отслабнах, очите ми хлътнаха, а липсата на сън влоши нещата още повече, тъй като се върнах към старите си навици от Хаги да скитам през нощта и да изследвам околността. Шигеру не знаеше, тъй като обикновено тръгвах, докато бе с владетелката Маруяма; Кенджи или също не подозираше, или се правеше, че не забелязва нощните ми митарства. Усещах, че ставам безплътен като призрак. През деня учех и пишех,

през нощта изследвах живота на другите, движех се из малкия град като сянка. Често ме спохождаше мисълта, че никога няма да имам свой собствен живот, а винаги ще принадлежа на клана Отори или на Племето.

Гледах търговците, които изчисляваха причинените от пороите щети. Наблюдавах как жителите на града пият и играят хазарт по кръчмите и в един момент се оставят проститутките да ги отведат за ръка. Съзерцавах потънали в сън родители и спящите помежду им деца. Катерех се по зидове и водосточни тръби, вървах по покриви и дувари. Веднъж преплувах рова, изкачих се по крепостната стена и стигнах до самите порти, откъдето наблюдавах пазачите тъй отблизо, че долавях миризмата им. А за мое удивление те нито ме виждаха, нито ме чуваха. Слушах как хората говорят, будни или насън, чувах тяхното недоволство, ругатните и молитвите им.

Връщах се в странноприемницата преди зазоряване, мокър до кости, събличах подгизналите си дрехи и се шмугвах гол и треперещ под завивките. Дремех и слушах как около мен светът се събужда. Първо се разнасяше кукуригане на петли, после — грачене на гарвани. Слугите ставаха и отиваха за вода; по дъсчените мостове потропваха дървени подметки; Раку и останалите коне цвилеха от конюшнията. Очаквах момента, когато щях да чуя гласа на Каеде.

Дъждът валя като из ведро три дни подред, но после започна да отслабва. Много хора идваха в странноприемницата да се видят с Шигеру. Слушах предпазливите им разговори и се опитвах да различа кой му е верен и кой едва се сдържа да се присъедини към предателите. Отидохме в замъка да поднесем дарове на владетеля Китано и тогава на дневна светлина видях зидовете и портите, по които се бях катерил през нощта.

Той ни поздрави вежливо и изрази съболезнованията си относно смъртта на Такеши. Изглежда, случилото се терзаеше съвестта му, защото нееднократно се връщаше към темата. Беше на възрастта на владетелите Отори и имаше двама синове, горе-долу на годините на Шигеру. Те не присъстваха на срещата. Както ни бе съобщено, единият не бил в града, а другият се чувствал неразположен. Владетелят Китано поднесе своите извинения, които според мен бяха неискрени.

— Като момчета живееха в Хаги — обясни ми Шигеру по-късно. — Тренирахме и учехме заедно. Много пъти са гостували в дома на

родителите ми. Бяха ни станали като братя — и на мен, и на Такеши — млъкна за момент и после продължи: — Е, това беше преди много години. Времената се менят и ние трябва да се променяме с тях.

Но аз не можех да бъда тъй смирен. Изпитвах горчивина и яд, че колкото повече приближавахме териториите на Тохан, толкова повече хората се отдръпваха от Шигеру.

Беше привечер. Вече бяхме се изкъпали и очаквахме да ни поднесат храната. Кенджи беше предпочел обществената баня, по собствените му думи очарован от едно от тамошните момичета. Стаята имаше излаз към малка градина. Дъждът бе стихнал и сега само леко ръмеше, а вратите стояха широко отворени. Въздухът бе наситен с мирис на подгизнала земя и мокри листа.

— Утре ще се проясни — каза Шигеру. — Ще можем да продължим нататък, но няма да успеем да стигнем до Инуяма преди началото на празника. Май ще ни се наложи да поостанем в Ямагата — той се усмихна скръбно и добави: — Така ще мога да помена брат си на мястото, където е намерил смъртта си. Но не мога да допусна някой друг разбере за чувствата ми. Трябва да се преструвам, че съм загърбил всякакви мисли за отмъщение.

— Защо трябва да навлизаме в територията на Тохан? — попитах. — Още не е късно да се върнем. Ако онова, което ви налага този брак, е осиновяването ми, мога да замина с Кенджи. Той иска точно това.

— В никакъв случай! — отвърна Шигеру. — Дал съм дума за това споразумение и съм го скрепил с печата си. Вече съм се гмурнал в реката и трябва да се оставя на течението. По-скоро бих предпочел Ийда да ме убие, отколкото да си навлека презрението му — той се озърна заслушан. — Сами ли сме? Чуваш ли някого наоколо?

Аз регистрирах обичайните вечерни шумове, характерни за странноприемницата — тихите стъпки на прислужниците, носещи вода или храна; отривистия звук от ножа на готвача и шума от вряща вода в кухнята; приглушения разговор на пазачите в прохода и двора. Не долавях ничий друг дъх освен нашия собствен.

— Сами сме.

— Ела по-близо. Веднъж озовем ли се сред Тохан, няма да имаме възможност да говорим. Има много неща, които трябва да ти кажа, преди... — той ми се усмихна, този път истински — ... преди онова,

което ще се случи в Инуяма, каквото и да е то! Мислих дали да те пратя някъде далеч. Кенджи го иска с оглед на твоята безопасност и, разбира се, страховете му са основателни. Но аз трябва да отида в Инуяма, каквото и да ми струва. И понеже искам от теб почти невъзможна услуга, много по-голяма от всякакъв дълг, който може да имаш към мен, чувствам, че трябва да ти предоставя възможност за избор, преди да навлезем в територията на Тохан. След като чуеш онова, което държа да ти кажа, разполагаш със свободата да го сториш, ако решиш да тръгнеш с Кенджи и да се присъединиш към Племето.

Едва доловим звук откъм прохода ми спести отговора.

— Някой идва към вратата.

И двамата млъкнахме.

След малко прислужниците внесоха в стаята подноси с вечерята. Щом си тръгнаха, започнахме да ядем. Храната беш^[2] е оскъдна заради дъжда — малко маринована риба, ориз, дяволски език и туршия от краставички, — но не мисля, че някой от нас усети вкуса ѝ.

— Може би се питаш на какво се дължи омразата ми към Ийда — подхвана отново Шигеру. — Аз лично никога не съм го харесвал заради жестокостта и двуличието му. След Яегахара и смъртта на баща ми, когато чичовците ми оглавиха клана, много хора смятаха, че е трябвало да си отнема живота. Според тях това е бил единственият достоен изход за мен... А за тях — удобно разрешение на проблема с досадното ми присъствие. Но когато Тохан се настаниха в някогашните владения на Отори и видях с очите си какво опустошение и какви пагубни последствия за обикновените хора носи управлението им, заключих, че има повече смисъл в решението да живея и да подиря отмъщение. Смятам, че истинската проверка за едно управление е благоденствието на хората. Ако владетелят е справедлив, земята получава благословията на Небесата. В земите на Тохан хората гладуват, смазани от данъци и непрестанен тормоз от страна на чиновниците на Ийда. Скритите са изтезавани и убивани, разпъвани на кръст, провесвани надолу с главата над помийни ями, окачвани в кошове да ги кълват гарваните. Селяните са принудени да изоставят своите новородени и да продават дъщерите си, защото нямат с какво да ги изхранват — той взе късче риба и го задъвка с неохота, а лицето му остана безизразно. — Ийда стана най-могъщият владетел в Трите провинции. Властта налага свои собствени закони. Много хора смятат,

че господарят има право да постъпва според волята си в собствения си клан и владение. Аз също бях възпитан в това убеждение. Но той се превърна в заплаха за земята ми, за бащината ми земя и вече не можех просто да гледам безучастно, да му я отстъпя без бой. Мисля за това от години. Възприех самоличност за себе си, която само отчасти отговаря на истинската ми същност. Наричат ме Шигеру Земеделеца. Посветих се на подобряване на земята и не говорех за нищо друго освен за сезоните, за реколтата и за напояването. Тези въпроси ме интересуват и бездруго, но те ми предоставяха извинение за пътуванията ми надлъж и нашир из владението, тъй като по този начин можех да науча много важни неща, които иначе нямаше да знам.

— Избягвах земите на Тохан, ако не се смятат годишните ми посещения в Тераяма, където е погребан баща ми, както и много от предците ми. След Яегахара храмът бе отстъпен на Тохан заедно с град Ямагата. Но после жестокостта на Тохан ме засегна лично и търпението ми взе да се изчерпва.

— Миналата година точно след празника Танабата майка ми се разболя от треска. Болестта ѝ бе силно заразна и мама се спомина след седмица. Отидоха си още трима души от домакинството ни, в това число личната ѝ прислужница. Болестта повали и мен. Цял месец блуждаех между живота и смъртта, не бях на себе си, откъснат от действителността. Никой не очаквал, че ще оздравея, и когато все пак се оправих, съжалих, че не съм умрял, тъй като тогава разбрах, че брат ми е бил убит през първата седмица на болестта ми.

— Беше в разгара на лятото. Такеша вече беше погребан. Никой не можа да ми каже какво се е случило. Уж нямало свидетели. Малко преди това бе започнал нова връзка, но момичето също бе изчезнало. Чухме само, че някакъв търговец от Цувано разпознал тялото му на една улица в Ямагата и уредил да бъде погребан в Тераяма. В пристъп на отчаяние писах на Муто Кенджи, когото познавах от Яегахара, като си мислех, че може би Племето разполага с някаква информация. Две седмици по-късно посред нощ в къщата ми пристигна непознат, който ми донесе писмо с печата на Кенджи. Предположих, че е коняр или воин пешак; той сподели, че името му е Курода, което ми подсказа недвусмислено, че е член на Племето.

— Девойката, по която се бе увлякъл Такеша, била певица и двамата отишли заедно в Цувано за Танабата. Това вече го знаех, тъй

като още когато мама се разболя, му бях пратил вест да се върне в Хаги. Бях предположил, че ще остане в Цувано, но, изглежда, момичето е настоявало да продължат към Ямагата, където имала роднини, и Такеши е отишъл с нея. Курода ми каза, че в някаква странноприемница имало коментари и обиди към клана Отори и лично към мен. Избухнала свада. Такеши бе майстор в боя с меч. Убил двама души и ранил още неколцина, които избягали. После отишъл в къщата на роднините на момичето. Тохан се върнали в полунощ и подпалили къщата. Всички хора вътре изгорели или били намушкани, докато се опитвали да избягат от пламъците... — при тези думи за момент затворих очи; струваше ми се, че чувам писъците им. — Да, също като в Мино — отбеляза с горчивина Шигеру, сякаш разбрал мислите ми. — Тохан твърдели, че членовете на семейството били от Скритите, макар че най-вероятно това не отговаря на истината. Брат ми е бил в облекло за пътуване. Никой не е знаел истинската му самоличност. Тялото му останало на улицата цели два дни — той въздъхна дълбоко. — Би трябвало всичко това да предизвика бурно възмущение. И за по-малко кланове са вадели оръжия един срещу друг. Ийда е бил длъжен поне да се извини, да накаже хората си и да предложи някакво обезщетение. Но Курода ми съобщи, че когато той научил за станалото, думите му били: „Тези самонадеяни Отори вече са ми една грижа по-малко. Много жалко, че не е бил брат му.“ Дори самите извършители били слисани, каза ми Курода. Нямали представа, кой е Такеши. Когато разбрали, очаквали да се простят с живота. Ийда обаче не стори нищо, чичовците ми — също. Обясних им насаме какво ми е казал Курода. Те решиха да не ми повярват. Напомниха ми за безразсъдното поведение на Такеши в миналото, за битките, в които се е замесвал, за рисковете, които е поемал. Забраниха ми да говоря по въпроса пред други хора, напомниха ми, че все още съм зле, и ми предложиха да замина за известно време, да попътувам към Източните планини, да пробвам въздействието на горещите минерални извори, да се помоля в светилищата... И наистина реших да замина, но не по причините, които те ми изтъкваха.

— Дошли сте да ме намерите в Мино — прошепнах.

Той не ми отговори веднага. Навън вече беше тъмно, но небето все още излъчваше приглушено сияние. Облаците се разнасяха, а между тях просветляше луната, която ту се появяваше, ту се скриваше.

За първи път различих очертанията на планината и на боровите дървета — черни на фона на нощното небе.

— Кажи на слугите да донесат лампи — нареди Шигеру и аз отидох до вратата, за да повикам прислужниците. Те дойдоха, прибраха подносите, донесоха чай и запалиха лампите на стойките. Когато излязоха от стаята, известно време мълчаливо пихме чай. Светлината се отразяваше в тъмносинята гледжосана повърхност на купичките. След като изпи чая си, Шигеру завъртя купичката си в ръка и после я обърна, за да прочете името на грънчаря. — Не ми се нрави толкова, колкото цветовете на грънците в Хаги — рече, — но въпреки това е красива.

— Може ли да ви задам един въпрос? — попитах и после млъкнах отново, тъй като не бях сигурен дали искам да чуя отговора.

— Давай — подкани ме той.

— Вие оставихте хората да си мислят, че сме се срещнали случайно, но аз имах чувството, че сте знаели къде да ме намерите. Вие сте ме търсили.

Той кимна.

— Да, познах те още щом те видях на пътеката. Бях дошъл в Мино със спешната задача да те открия.

— Защото баща ми е бил наемен убиец?

— Това бе главната причина, но не и единствената.

Имах чувството, че в стаята няма достатъчно въздух, за да поема колкото ми бе нужно. Не си направих труда да се замислям какви други причини може да е имал Шигеру. Трябваше да се съсредоточа върху главната.

— Но откъде знаехте, след като аз самият не знаех... дори от Племето не са знаели?

Той заговори, снишавайки глас повече от всякога:

— След Яегахара имах време да науча много неща. Тогава бях още момче — типичният син на воин, чиито мисли са заети единствено с меча и честта на семейството. Там срещнах Муто Кенджи и през последвалите месеци той ми отвори очите за властта, която се крие зад управлението на класата на воините. Открих нещо за мрежата на Племето и видях как те контролират главнокомандващите армиите и клановете. Кенджи стана мой приятел и чрез него се запознах с много други членове на Племето. Те ме заинтригуваха. Вероятно знам повече

за тях, отколкото който и да е друг външен. Но запазих това познание за себе си, не го споделих с никого. Ичиро знае малко, а сега и ти.

Помислих си за чаплата, внезапно забиваща човка във водата.

— Кенджи не беше прав онази първа нощ, когато дойде в Хаги. Знаех отлично кого водя в дома си. Макар че не си бях дал сметка, че дарбите ти са тъй силни — той ми се усмихна с онази открита и сърдечна усмивка, която променяше лицето му. — Това бе неочаквано възнаграждение.

Сякаш за пореден път изгубих дар слово. Знаех, че трябва да обсъдим причината, накарала Шигеру да ме издири и да ми спаси живота, но не можех да се накарам да говоря тъй открито за подобни неща. Усетих как в мен се надига мракът на племенната ми природа. Останах безмълвен, застинал в очакване.

Шигеру каза:

— Знаех, че няма да намеря покой под Небесата, докато убийците на брат ми са живи. Смятах, че господарят им е пряко отговорен за действията им. А междувременно обстоятелствата се бяха променили. Скарването на Арай с Ногучи означаваше, че Сейшуу отново имат интерес да сключат съюз с Отори срещу Ййда. Всичко сочеше към едно-единствено заключение — че е дошло време да бъде убит!

Щом чух думите му, в мен бавно взе да се надига вълнение. Спомних си момента в моето село, когато реших, че няма да умра, а ще живея и ще диря отмъщение — онази нощ в Хаги под зимната луна, когато разбрах, че притежавам способността и волята да убия Ййда. Почувствах тръпки на истинска гордост, че владетелят Шигеру ме бе издирил за тази цел. Всички нишки на живота ми сякаш водеха натам.

— Моят живот е ваш — рекох. — Ще направя каквото пожелаете.

— Искам от теб да извършиш нещо изключително опасно, почти невъзможно. Ако избереш да не го сториш, можеш да тръгнеш с Кенджи още утре. Всички дългове помежду ни са уредени. Никой няма да си помисли лошо за теб.

— Моля ви, не ме обиждайте — рекох и го разсмях.

Чух стъпки в двора и нечий глас на верандата.

— Кенджи се върна.

След малко той влезе в стаята, следван от една прислужница, която носеше прясно приготвен чай. Той ни огледа, докато тя го сипваше в купичките, и щом си тръгна, отбеляза:

— Изглеждате като съзаклятници. Какво кроите двамата?

— Говорим за посещението в Инуяма — отвърна Шигеру. — Споделих с Такео намеренията си. Той идва с мен по своя собствена воля.

Изречението на Кенджи се промени.

— За да намери там смъртта си — промърмори.

— Може би не — отвърнах лекомислено. — Не се хваля, но ако някой може да се добере до Ийда, това съм аз.

— Ти си още момче — изсумтя учителят ми. — Вече го казах на Шигеру. Той знае възраженията ми по този безразсъден план. Ето какво ще ти кажа. Наистина ли смяташ, че ще успееш да убиеш Ийда? Той е преживял повече опити да бъде премахнат, отколкото проститутки съм посещавал. А ти дори още не си убивал! На това отгоре има голяма вероятност да бъдеш разпознат или в столицата, или някъде по пътя. Смятам, че твоят уличен търговец се е разприказвал. Не беше случайност, че Андо се появи в Хаги. Дошъл е да провери слуховете и те видя с Шигеру. Допускам, че Ийда вече знае кой си и къде си. Вероятно ще те арестуват веднага щом се озовете на територията на клана Тохан!

— Не и ако е с мен като законен Отори, който пристига да сключи приятелски съюз — обади се господарят. — Както и да е, аз му казах, че е свободен да тръгне с теб. Той сам избра да ме придружи.

Стори ми се, че долових в гласа му нотка на гордост. Обърнах се към Кенджи:

— И дума не може да става да замина. Трябва да отида в Инуяма. И бездруго имам собствени сметки за уреждане.

Той въздъхна силно.

— В такъв случай предполагам, че ще дойда с вас.

— Времето се оправи. Утре можем да продължим пътя си — отбеляза Шигеру.

— Има и още нещо, което трябва да ти кажа, Шигеру. Учуди ме, че толкова време си успял да запазиш в тайна връзката си с владетелката Маруяма. В банята обаче чух нещо... една шега, която ме кара да смятам, че вашата история вече не е тайна.

— Какво си чул?

— Момичето там триеше гърба на един мъж и той й каза, че владетелят Отори бил в града с бъдещата си невеста, а то отвърна: „И с настоящата“. Мнозина се засмяха, все едно бяха схванали намека й, след което продължиха да говорят за владетелката Маруяма и желанието, което Ийда изпитвал към нея. Разбира се, ние все още се намираме в земите на Отори. Хората изпитват към теб искрено възхищение и този слух им харесва. Той вдига репутацията на Отори и е като нож в ребрата за Тохан. Още една причина да се разпространява, докато накрая стигне до ушите на Ийда.

Виждах лицето на Шигеру на приглушената светлина на лампите. То придоби странно изражение. Стори ми се, че разчетох в него гордост и в същото време съжаление.

— Ийда може да ме убие — каза той, — но това няма да промени факта, че тя предпочита мен пред него!

— Ти си влюбен в смъртта както цялата ви каста — отбеляза Кенджи, а в гласа му прозвуча гняв, който не бях чувал никога до момента.

— Не ме е страх от смъртта — отвърна Шигеру. — Но не е вярно, че съм влюбен в нея. Точно обратното — мисля, че съм доказал колко обичам живота. Но по-добре да умра, отколкото да живея в позор, това е решението, до което съм стигнал.

Долових приближаващи се стъпки. Извъртях глава като куче, а двамата мъже млъкнаха. Последва тихо хлопане и вратата се плъзна встрани. На прага коленичи Сачие. Шигеру се изправи незабавно и отиде при нея. Тя му прошепна нещо и безшумно се оттегли. Той се обърна към нас и каза:

— Владетелката Маруяма желае да обсъдим подробностите по утрешното пътуване. Ще отида в стаята й за известно време.

Кенджи не каза нищо, само сведе леко глава в поклон.

— Може това да е последният път, в който сме заедно — добави едва чуто Шигеру и пристъпи в коридора, затваряйки вратата след себе си.

— Трябваше аз да те открия първи, Такео — изсумтя Кенджи. — Тогова нямаше да станеш господар и да бъдеш обвързан с Шигеру чрез задълженията, които ти налага лоялността. Щеше да си бъдеш изцяло

член на Племето. И сега нямаше да се колебаеш дали да тръгнеш с мен.

— Ако господарят Отори не ме беше открил първи, щях да съм мъртъв! — отвърнах гневно. — Къде беше Племето, когато Тохан убиваха роднините ми и опожаряваха дома ми? Тогава той ми спаси живота. Затова не мога да го изоставя. И никога няма да го сторя. Повече не смейте да ми го предлагате!

Очите на Кенджи станаха непроницаеми.

— Господарю Такео — каза той иронично.

Прислужниците дойдоха да приготвят постелите и това сложи край на разговора ни.

На следващата сутрин пътищата, извеждащи от Цувано, гъмжаха от хора. Многобройните пришълци се възползваха от хубавото време, за да възобновят пътуването си. Небето бе чисто и обагрено в тъмносиньо, а слънцето извличаше влагата от земята, докато от нея взе да се вдига пара. Каменният мост над реката бе невредим, но водите отдолу се носеха буйни и заплашително високи, влачеха клони, дъски, мъртви животни и може би други трупове и ги блъскаха в опорните колони. Аз си мислех мимоходом за първия път, когато бях прекосил моста в Хаги и видях една мъртва чапла. Водите я подмятаха, сивобелите ѝ пера бяха подгизнали, а цялата ѝ грациозност бе смазана и съсипана. Образът ѝ ме смрази. Възприех го като ужасна поличба.

Конете си бяха отпочинали и поеха на път бодри и нетърпеливи. Ако е изпитвал някакви съмнения или е споделял лошите ми предчувствия, Шигеру не го показва. Лицето му бе спокойно, очите — ясни. От него сякаш струяха енергия и жизненост. Всеки път, щом го погледнех, сърцето ми се свиваше — имах чувството, че животът и бъдещето му изцяло се намират в моите ръце на наемен убиец. Сведох поглед към тях, както ги бях отпуснал върху бледосивия врат и черната грива на Раку, и се запитах дали нямаше да ме подведат.

Видях Каеде за кратко, докато се качваше в паланкина пред странноприемницата. Тя не ме погледна. Владетелката Маруяма отбеляза появата ни с лек поклон, но не каза нищо. Лицето ѝ беше бледо, очите ѝ — очертани от тъмни кръгове, но самата тя бе ведра и спокойна.

Пътуването беше бавно и изнурително. Цувано бе защитен от най-тежките пристъпи на бурята от планинските хребети, но щом се

спуснахме в долината, пред нас се разкри пълната картина на нанесените щети. Имаше отнесени къщи и мостове, изтръгнати от корен дървета, наводнени нивя. Селяните ни гледаха навъсено или с нескрит гняв, докато яздехме наред страданието им и добавяхме още към него, отнемайки насила сеното им, за да нахраним конете си, както и лодките им, за да прекосим придошлите реки. Вече бяхме закъснели с няколко дни и на всяка цена трябваше да ускорим придвижването си.

Нужни ни бяха три дни да стигнем до границата на владението — два пъти повече, отколкото очаквахме. Посрещна ни специално изпратен за целта ескорт — Абе, един от главните васали на Ййда, придружен от трийсетина воители Тохан, които видимо превъзхождаха по брой дваисетимата, които съпровождаха господаря Шигеру. Сугита и другите хора на Маруяма се бяха върнали на собствената си територия след срещата ни в Цувано.

Абе и хората му чакаха от седмица и бяха нетърпеливи и раздражители. Нямаха никакво желание празникът на мъртвите да ги завари в Ямагата. Двата клана не питаеха особена любов един към друг; атмосферата стана тежка и напрегната. Тохан бяха високомерни и пренебрежителни. Караха ни нас, Отори, да се чувстваме по-нисши, все едно идвахме като просители, а не като равни. Кръвта ми кипна заради господаря Шигеру, но той изглеждаше невъзмутим, остана вежлив както обикновено, само ведростта му понамаля.

Аз бях мълчалив както в дните, когато не можех да говоря. Вслушвах се в откъслечните разговори, които подобно на сламки указваха посоката на вятъра. Но в земите на Тохан хората бяха съдржани и затворени. Те знаеха, че навсякъде гъмжи от шпиони, че и стените имат уши. Дори когато се напиваха през нощта, Тохан го правеха тихо за разлика от шумните веселби, които съпровождаха пиршествата на Отори.

Не се бях озовавал тъй близо до тройния дъбов лист от деня на клането в Мино. Стоях със сведен поглед и извърнато лице от страх, че ще видя някого или ще бъда разпознат от някого, който е участвал в опожаряването на моето село и в убийството на близките ми. Използвах прикритието на художник, често вадах четките и мастилницата. Отделих се от истинската си същност, станах мил, чувствителен и свенлив младеж, който почти не говореше и стоеше в сянка. Единственият, към когото се обръщах, бе моят учител. Кенджи

бе станал свит и свенлив също като мен, като съзнателно се стараяше да не се набива в очи. От време на време двамата разговаряхме тихо за калиграфия или за стила на рисуване на материка. Мъжете от клана Тохан ни удостоиха с презрението си и почти не ни забелязваха.

За мен престоят ни в Цувано наподобяваше смътен спомен за сън. Нима боят с мечове се бе състоял? Наистина ли двамата с Каеде бяхме връхлетени и обжарени от любов? През следващите няколко дни почти не я видях. Дамите бяха настанени в различни къщи и се хранеха отделно. Не ми беше трудно да се държа така, както смятах, че съм длъжен, все едно тя не съществуваше, но чуех ли гласа ѝ, сърцето ми забиваше лудо, а през нощта образът ѝ пламтеше зад спуснатите ми клепачи.

Първата вечер Абе не ми обърна внимание, но на втората, след като бе приключил с храната, а изпитото вино бе засилило войнствеността му, той се втренчи в мен продължително и после се обърна към Шигеру:

— Това момче... е ваш роднина, предполагам?

— Син на далечен братовчед на майка ми — отвърна Шигеру. — Вторият по възраст от неколцина, понастоящем всички сираци. Майка ми все искаше да го осинови и след смъртта ѝ аз осъществих намерението ѝ.

— И сте се сдобили с един мухльо — засмя се Абе.

— Може би, колкото и да ми е тъжно — съгласи се Шигеру. — Но той има други таланти, които са от полза. Бива го по смятане и писане, притежава и някои умения на художник — в тона му звучаха примирение и разочарование, все едно за него аз бях нежелано бреме, но знаех, че всеки подобен коментар целеше единствено да изгради новия ми образ. Стоях със сведен поглед и не отронвах нито дума.

Абе си наля още вино и отпи, като ме наблюдаваше над ръба на купичката. Очите му бяха малки и дълбоко разположени върху сипаничаво лице с груби черти.

— Без особена полза в тези времена!

— Несъмнено вече можем да очакваме мир, след като нашите два клана вървят към сключване на съюз — рече тихо Шигеру. — Възможно е да предстои нов разцвет на изкуствата.

— Мир с клана Отори може би. Те ще отстъпят без бой. Но сега кланът Сейшуу ни създава неприятности, подтикван от онзи предател

Араи.

— Араи ли? — попита Шигеру.

— Бивш васал на Ногучи, от Кумамото. Земите му са редом със земите на годеницата ви. Цяла година набира хора. Ще трябва да го смажем преди зимата — Абе отпи отново. Върху лицето му се прокрадна изражение на злобна насмешливост, от което устата му се изви още по-жестоко. — Араи убил мъжа, който според слуховете се опитал да насили госпожица Ширакава, а после се засегнал, когато владетелят Ногучи го пратил в изгнание — той извъртя глава към мен, подтикваан от интуицията на пияницата. — Обзалагам се, че никога не си убивал човек, нали, момче?

— Не, господарю Абе — отвърнах. Той се засмя. Усетих насилника в него, при това съвсем близо до повърхността. Не исках да го предизвиквам.

— А ти, старче? — обърна се той към Кеңджи, който в ролята си на невзрачен учител отпиваше с наслада от виното си. Изглеждаше позамаян, но всъщност бе много по-трезв от Абе.

— Макар и мъдреците да ни учат, че благородникът може... наистина трябва... да мъсти за смъртта — каза той, извисявайки глас в приповдигната благочестивост, — аз никога не съм имал причина да предприемам подобно крайно действие. От друга страна, Просветленият учи своите последователи да се въздържат от отнемане на живота на което и да е живо същество, поради което ям само зеленчуци — той отпи с признателност и напълни отново купичката си. — За щастие оризовото вино също се включва в тази категория.

— Нямате ли воители в Хаги, та пътувате с такива спътници? — изсмя се презрително Абе.

— Предполага се, че отивам на венчавката си — отвърна Шигеру миролюбиво. — Трябва ли да съм по-добре подготвен за битка?

— Един мъж винаги трябва да бъде подготвен за битка — изляя Абе, — особено когато бъдещата му невеста има репутацията на вашата. Наясно сте с нея, предполагам? — той поклати грамадната си глава. — Все едно да ядеш таралежова риба — една-единствена хапка може да те убие. Това не ви ли тревожи?

— А трябва ли? — Шигеру си наля още вино и отпи.

— Е, тя е възхитителна, признавам. Струва си!

— Госпожица Ширакава не представлява заплаха за мен — отбеляза Шигеру и остави Абе да разправя за подвизите си по време на походите на Ийда на Изток. Аз слушах хвалбите му и се опитвах да уловя слабостите му. Вече бях решил, че ще го убия.

На следващия ден пристигнахме в Ямагата. Градът бе тежко поразен от бурята, с много жертви и огромни загуби на реколта. Голям почти колкото Хаги, той бе някогашният втори град във владението на Отори, преди да бъде отстъпен на клана Тохан. Крепостта бе построена отново и предоставена на един от васалите на Ийда. Но повечето от жителите на града продължаваха да се смятат за Отори и присъствието на владетеля Шигеру бе още една причина за вълнения. Абе се беше надявал да е в Инуяма преди празника на мъртвите и беше бесен, че е принуден да остане в Ямагата. Смяташе се, че всяко пътуване преди края на празника освен до храмове и светилища носи нещастие.

Шигеру бе обзет от скръб, озовавайки се за първи път на мястото, където Такеши бе намерил смъртта си.

— Видя ли някой Тохан, всеки път си задавам въпроса, дали не е бил един от тях — призна ми той късно същата нощ. — И си представям как извършителите и досега се питат защо все още не са наказани, и ме презират, че съм ги оставил живи. Ще ми се да ги изколя до един!

Никога досега не го бях виждал да губи търпение.

— Тогава никога няма да се доберем до Ийда — отвърнах. — А само така ще постигнем възмездие за всички оскърбления, с които ни засипват Тохан.

— Твоето учено „аз“ трупа все повече мъдрост — каза той с леко разведрен глас. — Мъдрост и самообладание.

На следващия ден отиде с Абе в замъка, за да бъде официално посрещнат от местния владетел. Върна се още по-тъжен и по-обезпокоен от когато и да било.

— Тохан търсят начин да пренасочат вълненията, като обвинят Скритите за причинените от бурята бедствия — съобщи ми той накратко. — Шепа злочести търговци и земеделци са били изобличени и арестувани. Някои от тях са починали от изтезания. Четирима са провесени отвън на крепостната стена. Вече три дни са там.

— Живи ли са още? — прошепнах настръхнал.

— Може да издържат седмица, че и повече — отвърна Шигеру.
— А през това време гарваните кълват живата им плът.

Веднъж разбрал, че са там, нито за миг не преставах да ги чувам — на моменти тихи стенания, друг път немощни писъци, съпроводени през деня от постоянния грак на гарвани и плясък на крила. Чувах ги цялата нощ и на другия ден, а после настъпи първата нощ от празника на мъртвите.

Тохан наложиха вечерен час на градовете си, но фестивалът следваше по-стари традиции и ограничението бе отместено в полунощ. Щом падна мрак, напуснахме странноприемницата и се сляхме с тълпите от хора, които се стичаха първо към храмовете, а после — към реката. Всички каменни фенери покрай водещите към светилищата пътеки бяха запалени; върху надгробните камъни бяха сложени свещи, чиито мигащи светлилки хвърляха странни сенки, превръщащи телата в мършави силуети, а лицата — в черепи. Тълпата се движеше постоянно и мълчаливо, все едно самите покойници бяха излезли от земята. Беше лесно да се загубиш в нея, както и да се измъкнеш от зорките ни пазачи.

Нощта бе тиха и топла. Отидох с Шигеру до брега и двамата сложихме запалени свещи да се носят по реката върху крехки малки лодки, отрупани с приношения за мъртвите. Храмовите камбани биеха, над мудните кафяви води се носеха песни и монотонни слова. Наблюдавахме как светлинките се отдалечават надолу по течението с надеждата, че мъртвите ще бъдат утешени и ще напуснат в покой света на живите.

В моето сърце обаче нямаше покой. Мислех за мама, за пастрока си и за сестрите си, за своя отдавна починал баща, за неговия брат, за жителите на Мино. Без съмнение владетелят Шигеру мислеше за баща си, за брат си. Изглежда, духовете им нямаше да ни напуснат, преди да бъдат отмъстени. Навсякъде около нас хората слагаха своите лодчици със запалени свещи върху водната повърхност, плачеха и нареждаха, от което сърцето ми се свиваше от безполезна скръб, че светът е такъв, какъвто е. Учението на Скритите, доколкото изобщо си го спомнях, нахлу в съзнанието ми, но после изведнъж осъзнах, че всички, които ме бяха обучавали на него, бяха мъртви.

Пламъчетата на свещите горяха дълго, ставаха все по-малки и по-малки, докато накрая вече изглеждаха като светулки, после — като

искри и накрая — като призрачните светлинки, които се виждат при дълго взирание в пламъка. Имаше пълнолуние с оранжевия оттенък на късното лято. Ужасявах се, че трябва да се върна в странноприемницата, в онази душна стая, където щях да се мятам в леглото цяла нощ и да слушам стоновете на Скритите, умиращи върху крепостната стена.

По брега бяха запалени огньовете и хората започнаха да танцуват онзи обсебващ танц, който хем посреща мъртвите, хем им помага да си тръгнат, хем успокоява живите. Биеха барабани, звучеше музика. Тя повдигна малко духа ми и аз се изправих, за да погледам танцуващите. И там в сянката на върбите видях Каеде.

Стоеше с владетелката Маруяма, Сачие и Шизука. Шигеру стана и се отправи към тях. Владетелката Маруяма се приближи до него и двамата се поздравиха със сдържани официални слова, разменяйки си съболезнования за покойниците и коментари за пътуването. Обърнаха се, което беше съвсем естествено, за да застанат един до друг и да наблюдават танците. Но аз имах чувството, че долавям копнежа в тона им и го виждам в стойката им. Обзе ме страх за тях. Знаех, че могат да се прикриват... бяха го правили години наред... но сега навлизах в отчаяния краен етап на играта и се боях, че ще изоставят предпазливостта преди последния ход.

Каеде остана сама на брега, на известно разстояние от Шизука. Имах чувството, че се озовах до нея против волята си, сякаш духовете ме бяха поели и ме бяха спуснали там. Успях да я поздравя вежливо, но неуверено, с мисълта, че ако Абе ме зърнеше отнякъде, щеше просто да реши, че страдам от юношеско увлечение по годеницата на Шигеру. Казах нещо за горещината, но Каеде трепереше, сякаш ѝ беше студено. Останахме безмълвни няколко мига, след което тя ме попита с глух глас:

— Кого жалеете, господарю Такео?

— Майка си, баща си... — след известна пауза добавих: — Има толкова покойници.

— Моята майка умира — рече тя. — Надявах се да я видя още веднъж, но закъсняхме толкова много. Страх ме е, че ще пристигна твърде късно. Бях седемгодишна, когато ме пратиха заложица. Не съм виждала мама и сестрите си повече от половината си живот.

— А баща ви?

— Той също ми е като непознат.

— Ще присъства ли на вашата...? — за моя изненада гърлото ми пресъхна и установих, че не мога да произнеса думата.

— На сватбата ми ли? — попита тя с горчивина. — Не, няма — беше вперила поглед в осеяната със светлинки река. Сега отмести очи покрай мен към танцьорите и тълпата, която ги гледаше. — Те се обичат — каза, все едно говореше на себе си. — Затова тя ме мрази...

Знаех, че не е редно да съм там, да говоря с нея, но не можех да се насиля да се махна. Опитах се да задържа своя образ — мил, свенлив, с добри обноски.

— Браковете се сключват заради дълг и съюз. Това не означава, че женените са обречени на нещастие. Владетелят Отори е добър човек...

— Омръзна ми да слушам това. Зная, че е добър човек. Казвам само, че той никога няма да ме обича — знаех, че е вперила поглед в лицето ми. — Но освен това знам — продължи тя, — че любовта не е за нашата класа... — сега вече треперех аз. Вдигнах глава и погледът ми срещна нейния. — Тогава защо я изпитвам? — прошепна тя.

Не посмях да кажа нищо. Думите, които исках да изрека, набъбнаха в устата ми. Чувствах тяхната сладост и тяхната сила. Отново си помислих, че ще умра, ако не я притежавам.

Барабаните биеха. Огньовете искряха. Откъм мрака се разнесе гласът на Шизука:

— Става късно, госпожице Каеде.

— Идвам — отвърна тя. — Лека нощ, господарю Такео.

Позволих си само едно — да изрека името ѝ, така както тя бе изрекла моето:

— Госпожице Каеде.

Миг преди да се обърне, видях как лицето ѝ се озари, засия ярко от пламъците, от луната върху водната повърхност.

[1] Седмият ден от седмия месец по лунния календар; понастоящем на 7 юли; няколко дни преди тази дата хората пишат стихове или своите желания върху специална пъстроцветна хартия и ги окачват на кичести бамбукови клони, а в нощта на 7 юли ги изнасят в градината. — Бел.прев. ↑

[2] Азиатско растение, чиито корени се използват за ядене и за получаване на подобна на желатин хранителна добавка. — Бел.прев. ↑

ОСМА ГЛАВА

На връщане към града се движехме бавно, следвайки жените, и щом те се отправиха към квартирата си, ние поехме към нашата. Някъде по пътя пазачите на Тохан ни настигнаха и ни съпроводиха до самата врата на странноприемницата. Там останаха отвън, а един от нашите хора застана на пост при закрития коридор.

— Утре ще яздим до Тераяма — каза Шигеру, докато се приготвяхме за лягане. — Трябва да посетя гроба на Такеши и да засвидетелствам уважение на игумена, стар приятел на баща ми. Нося дарове за него... Дарове от Хаги.

Бяхме взели със себе си много подаръци. Товарните коне бяха отрупани с тях наред с нашия багаж, дрехите за сватбата и храната за из път. Не бях разсъждавал повече за дървените кутии, които щяхме да отнесем в Тераяма, нито за тяхното съдържание. Други копнежи, други тревоги не ми даваха мира.

Както се опасявах, вътре в помещението беше твърде задушно. Не можех да заспя. Чух храмовите камбани да бият полунощ, после заради полицейския час всички звуци стихнаха освен жалните стенания на умиращите откъм крепостната стена.

Накрая станах. Нямах никакъв план в главата си. Просто бях подтикнат към действие от безсънието. Кенджи и Шигеру спяха, а както долових, пазачът отвън дремеше. Взех непромокаемата кутия, в която Кенджи държеше капсули с отрова, и я завързах под долната си роба. Облякох се в тъмни дрехи за път, взех късия меч, тънки гароти, чифт куки и въже от скришното отделение в един от дървените сандъци. Това ми отне доста време, тъй като трябваше да върша всичко съвсем тихо, но времето за членовете на Племето е различно, забавя се или забързва според волята ни. Не бързах и бях сигурен, че двамата мъже в стаята няма да се събудят.

Докато се прокрадвах покрай пазача, той се размърда. Отидох до тоалетната да се облекча и изпратих второто си аз обратно покрай него в стаята. Изчаках в сенките да задреме отново, после станах невидим,

изкатерих се на покрива от вътрешния двор и скочих на улицата от другата страна.

Чувах стражите на Тохан при входа на странноприемницата и знаех, че на улицата ще има патрули. С една част от ума си осъзнавах, че онова, което правя, е опасно до степен на лудост, но не можех да се възпра. Отчасти ми се щеше да изпробвам уменията, на които ме бе обучил Кенджи, преди да стигнем в Инуяма, но най-вече исках стенанията откъм крепостната стена да престанат, за да мога да заспя.

Промъквах се предпазливо по тесните, виещи се към крепостта улички. Няколко къщи все още светеха зад капаците, но повечето вече тънеха в мрак. Докато минавах, долавях откъслечни разговори — мъж, който успокояваше плачеща жена, бълнуващо като в треска дете, приспивна песен, пианска свада. Излязох на главния път, който водеше направо към рова и моста. Успоредно с него течеше канал, зарибен с шарани срещу евентуална обсада. Сега спяха, а люспите им блестяха на лунната светлина. От време на време някой се събуждаше с внезапен плясък. Питях се дали сънуват.

Придвижвах се от врата на врата, наострил слух за нечии стъпки или звън на стомана. Не се тревожех особено за патрулите — знаех, че ще ги чуя много преди те да ме чуят, а освен това притежавах уменията да ставам невидим и да използвам свой фалшив образ. Когато стигнах края на улицата и видях водите на рова под лунната светлина, вече бях престанал да мисля и дълбоко в себе си изпитвах единствено удовлетворението, че съм Кикута и правя онова, за което съм роден. Само членовете на Племето познават това чувство.

До рова откъм страната на града имаше група върби, чиято гъста лятна зеленина стигаше досами водата. С оглед на сигурността би трябвало да са отсечени — нищо чудно някой обитател на замъка — майката или съпругата на владетеля — да са били заплени от красотата им. На лунната светлина клоните им изглеждаха като заскрежени. Вятърът бе спрял напълно. Промъкнах се между тях, клекнах и дълго време наблюдавах замъка.

Беше по-голям от замъците в Цувано или Хаги, но конструкцията му беше подобна. Виждах неясните очертания на кошовете на фона на белите стени на кулата зад втората южна порта. Трябваше да преплувам рова, да се изкатеря по каменния зид, да прехвърля първата

порта, да прекося южния двор, да прехвърля втората порта и кулата и да се спусна към кошовете.

Чух стъпки, свих се и се притиснах към земята. Към моста приближаваше отряд стражи. Друг патрул идваше откъм замъка и двете групи си размениха няколко думи.

— Някакви проблеми?

— Обичайните нарушители на полицейския час.

— Отвратителна воня!

— Утре ще е още по-зле. Още по-горещо.

Едната група се отправи към града; другата пое по моста и нагоре по стъпалата към портата. Чух как някой им извика да ги провери и как те му отвърнаха. Портата изскърца и се отвори. Чух я да се затръшва отново и стъпките зад нея постепенно заглъхнаха.

От мястото, където се намирах под върбите, усещах тежката миризма на застоялите води на рова, а под нея друго зловоние — на човешко разложение, на бавно гниеца жива плът.

При самия ръб на водата бе избуяла трева, а сред нея бяха цъфнали няколко закъснели перуники. Квакаха жаби, цвърчаха цикади. Топлият въздух на нощта галеше лицето ми. По лунната пътека се плъзнаха два лебеда, невероятно бели.

Напълних дробовете си с въздух и се потопих във водата, плувах близо до дъното и се насочих леко надолу по течението, за да изплувам под сянката на моста. Огромните камъни на рова предоставяха естествена опора за краката при катерене. Най-голямата ми грижа тук бе да не ме забележат на фона на светлия камък. Не можех да ставам невидим за повече от няколко минути на опит. Времето, което доскоро се точеше бавно, сега се ускори. Движех се бързо, пълзейки нагоре по стената като маймуна. При първата порта чух гласове — стражите се връщаха от поредния си обход. Притиснах се до стената при една водосточна тръба, станах невидим и се възползвах от стъпките им, за да замаскирам шума от куката, която прехвърлих над издадената масивна част в горния край на зида.

Залюлях се, стигнах горе досами керемидения покрив и заобиколих тичешком, за да се озова в южния двор. Кошовете с умиращите мъже се падаха почти отвесно над главата ми. Единият викаше непрестанно за вода, другият стенеше безмълвно, а третият повтаряше името на тайното божество в трескав монотон, от който

косите ми настръгнаха. Четвъртият мълчеше. Миризмата на кръв, урина и изпражнения бе непоносима. Опитах се да си запуша ноздрите за зловонието и ушите за ужасните звуци. Погледнах си ръцете на лунната светлина.

Трябваше да се прехвърля над стражницата. Чувах пазачите вътре, които си приготвяха чай и си бърбеха. Щом чайникът тракна, използвах куката да се изкатери по кулата до парапета, на който бяха завързани кошове.

Те висяха на въжета на около петнайсет метра над земята и всеки от тях бе голям колкото да побере човек на колене, със свита глава и завързани на гърба ръце. Въжетата изглеждаха достатъчно здрави да издържат тежестта ми, но когато изпробвах едното от тях от парапета, кошът се заклати и човекът вътре изкрещя от страх. Викът му сякаш разтърси нощта. Аз замръзнах. Той захлипа и след няколко минути прошепна отново:

— Вода! Вода!

Не последва никакъв звук в отговор, чу се само далечен лай на куче. Луната бе ниско над планината и всеки миг щеше да изчезне зад нея. Градът спеше, потънал в сън.

Щом месечината се скри, проверих захвата на куката за парапета, извадих капсулите с отрова и ги сложих в устата си. После се спуснах по стената, използвайки собственото си въже, като внимателно пробвах всяка издатина върху камъка, преди да стъпя върху нея.

При първия кош си свалих лентата за коса, все още мокра от водата, мушнах я през плетеницата от пръчки и я задържах пред лицето на мъжа. Чух го да смуче и да произнася нещо несвързано.

— Не мога да те спася — прошепнах, — но имам отрова, която ще ти донесе бърза смърт.

Той притисна лице до една дупка и отвори уста, за да я поеме.

Вторият не ме чу, но аз успях да стигна до сънната му артерия при мястото, където главата му бе притисната в стената на коша, и прекратих стенанията му, без да му причиня болка.

После се наложи да се изкача обратно до парапета, за да преместя въжето си, тъй като не можех да стигна до другия кош. Ръцете ме боляха, а плочите на двора под мен твърде силно привличаха погледа ми. Когато се добрах до третия — онзи, който се молеше, — той застана нащрек и се взря в мен с помръкнали очи.

Произнесох тихо една от молитвите на Скритите и му подадох капсулата с отрова. Той прошепна:

— Забранено е!

— Ако е грях, нека да е мой — прошепнах му в отговор. — Ти си невинен. Ще бъдеш опростен.

Когато мушнах капсулата в устата му, той изписа с език върху дланта ми знака на Скритите. Чух го да изрича последна молитва и после замлъкна завинаги.

Не почувствах пулс върху гърлото на четвъртия и си помислих, че вече е мъртъв, но за да съм сигурен, използвах гаротата, пристегнах я около врата му и я задържах така, докато броях минутите, притаил дъх.

Чух първия петел. Когато се изкатерих обратно при парапета, безмълвието на нощта бе съвършено. Бях прекратил стенанията и писъците. Смятах, че непривичната тишина със сигурност ще събуди стражите. Чувах собствения си пулс да бие като барабан.

Върнах се по пътя, по който бях дошъл, без да използвам куката, просто скачах на земята от зидовете, като се движех дори по-бързо от преди. Обади се втори петел, след него — трети. Градът скоро щеше да се събуди. Бях целият в пот, а водите на рова ми се сториха ледени. Дъхът ми едва стигна, докато плувах обратно, и ми се наложи да се покажа преди върбите, стряскайки лебедите. Поех въздух и се гмурнах отново.

Излязох на брега и се отправих към дърветата с намерението да седна там за малко и да си поема дъх. Небето просветляваше. Бях изтощен. Усещах, че губя концентрация, вече нямах сили да се съсредоточа. Онова, което бях сторил току-що, ми се струваше почти нереално.

За мой ужас чух, че под клоните вече има някой. „Не е войник, просто някой от простолюдието“, помислих си, вероятно щавач, ако съдех по миризмата на работилница за щавене на кожи, която се носеше от него. Преди да успея да възстановя силите си достатъчно, за да стана невидим, той ме видя и в същия миг си дадох сметка, че човекът знае какво съм сторил.

„Сега ще трябва да убия отново“, помислих си с отвращение, осъзнавайки, че този път няма да бъде освобождение, а убийство. Собствените ми ръце бяха пропити с миризма на кръв и смърт. Реших

да го пощадя, оставих второто си аз под дървото и след миг бях от другата страна на улицата.

Заслушах се за момент и чух мъжа да говори на образа ми, който още не беше изчезнал.

— Господине — рече неуверено, — от три дни слушам страданията на брат ми. Благодаря ви. Нека Просветленият бъде с вас и ви благослови.

В този миг второто ми аз се стопи и той извика стъписан и удивен.

— Ангел!

Чувах отривистото му дишане, почти хлипане, докато притичвах от врата на врата. Надявах се патрулите да не го хванат, надявах се да не се разприказва за случилото се, разчитах, че е един от Скритите, които отнасят своите тайни в гроба.

Зидът около странноприемницата бе достатъчно нисък, за да го прескоча. Отидох обратно до нужника и после до водохранилището, където изплюх останалите капсули и измих лицето и ръцете си, все едно бях станал току-що. Когато минах покрай пазача, той се бе поунесъл.

— Съмна ли вече?

— След час — отвърнах.

— Изглеждате ми блед, господарю Такео. Не ви ли е добре?

— Малко ме боли корем, нищо повече.

— Тази проклета храна на Тохан — измърмори той и двамата се засмяхме. — Искате ли чай? — попита пазачът. — Ще събудя прислужниците.

— По-късно. Ще се опитам да поспя още малко.

Плъзнах вратата встрани и влязох в стаята. Мракът тъкмо отстъпваше място на дрезгавината. По дишането на Кенджи познах, че е буден.

— Къде беше? — прошепна той.

— До нужника. Призля ми.

— И си там от полунощ? — попита той, без да може да повярва.

През това време свалих мокрите дрехи и скрих оръжията под дюшека.

— Не чак толкова. Вие спяхте.

Той се пресегна и пипна долната ми роба.

— Подгизнала е! В реката ли си бил?

— Казах ви, не ми беше добре. Може да не съм успял да стигна навреме до тоалетната.

Кенджи ме хласна по рамото и чух как Шигеру се събуди.

— Какво има? — прошепна той.

— Такео беше навън цяла нощ. Притесних се за него.

— Не можах да заспя — казах. — Просто излязох за малко. И друг път съм го правил... и в Хаги, и в Цувано.

— Знам — отсече Кенджи. — Но там бе владението на Отори. Тук е много по-опасно.

— Нали съм вече тук — вмъкнах се под завивката, дръпнах я над главата си и почти веднага потънах в сън, дълбок и черен като смъртта.

Събудих се от граченето на гарваните. Бях спал само около три часа, но се чувствах отпочинал и спокоен. Не мислех за предишната нощ. И бездруго споменът за нея не беше особено ясен, все едно бях действал в транс. Беше един от онези редки дни от късното лято, когато небето е лазурно, а въздухът — мек и топъл, без лепкавата влажност. В стаята влезе една от прислужниците и донесе поднос с храна и чай. Поклони се до пода, наля ми чай и рече тихо:

— Господарят Отори ви чака в конюшните. Моли да отидете при него колкото се може по-скоро. А учителят ви иска да си вземете материали за писане.

Кимнах с пълна уста.

Тя каза:

— Аз ще ви изсуша дрехите.

— Вземи ги по-късно — отпратих я аз, защото не исках да открие оръжията, и когато си тръгна, скочих, облякох се и скрих куките и гаротата в двойното дъно на единия от пътническите сандъци, където ги бе сложил Кенджи. Взех торбичката с четките и кутията от лаково дърво с мастилницата, увих ги в парче плат и направих вързоп. Окачих меча си на пояса, настроих се, че съм Такео прилежният художник, и се отпратих към конюшните.

Докато прекосявах кухнята, чух една от прислужниците да шепне:

— Всички издъхнали през нощта. Хората говорят, че се явил ангел на смъртта...

Продължих напред, свел поглед, пригаждайки стойката си така, че да изглеждам леко непохватен. Дамите вече бяха на седлата. Шигеру разговаряше с Абе, който явно щеше да ни придружава. До тях стоеше младеж от хората на Тохан и държеше два коня. Един от конярите държеше Кю — коня на Шигеру, и моя Раку.

— Хайде, побързай! — възкликна Абе, щом ме видя. — Не можем да чакаме цял ден, докато ти се излежаваш в леглото.

— Извини се на господаря Абе — нареди ми Шигеру с въздишка.

— Много съжалявам, няма извинение за постъпката ми — избърборих с нисък поклон към Абе и дамите, като се опитвах да не поглеждам към Каеде. — Снощи учих до късно — после се обърнах към Кенджи и рекох почтително: — Донесох нещата за писане, учителю.

— Да, добре — отвърна той. — В Тераяма ще видиш впечатляващи произведения на изкуството и ако разполагаме с достатъчно време, дори можеш да прерисуваш някои.

Шигеру и Абе се метнаха на седлата, а конярят ми докара Раку. Той бе доволен да ме види; сведе муцуна до рамото ми и ме подуши. Престорих се, че губя равновесие от движението му, и залитнах леко. Минах от дясната страна на Раку и си дадох вид, че качването на седлото малко ме притеснява.

— Да се надяваме, че уменията му на художник са подобри от тези на ездач — рече насмешливо Абе.

— За съжаление не представляват нищо особено — помислих си, че раздражението на Кенджи към мен бе искрено.

Не отговорих на никого от двамата, просто се задоволих да изследвам дебелия врат на Абе, който яздеше пред мен, като си представих какво би било да затегна гаротата около него или да забия нож в набитата му плът.

Тези черни мисли ме занимаваха, докато прекосихме моста и се озовахме извън града. После красотата на деня упражни магическото си въздействие върху мен. Земята се възстановяваше след нанесените ѝ от бурята опустошения. Петуниите бяха разцъфнали в яркосини багри дори там, където стъблата им бяха прекършени в калта. Над реката проблясваха рибарчета, а в плитчините стояха чапли с бяло и сиво оперение. Над нас се стрелкаха поне десетина различни морски кончета, а около конете кръжаха оранжево-кафеникави и златисти

пеперуди. По равнинната местност покрай реката яздехме сред зелени оризови поля, чиито стръкове бяха приведени от бурята, но вече почваха да се изправят. Навсякъде хората работеха усилено; дори те изглеждаха ведри въпреки опустошенията на бурята около тях. Напомниха ми за моите съселяни от Мино с техния непреклонен дух и в най-голямото нещастие, с непоклатимата им вяра, че каквото и да ги сполети, животът е хубав по своята същност и светът е благ. Запитах се колко ли още години управление на Тохан ще бъдат необходими, за да се сломи тази вяра в сърцата им.

Оризищата отстъпиха място на разположени терасовидно зеленчукови градини, а после, когато пътеката стана по-стръмна — на бамбукови горички, които ни обгърнаха със своята приглушена, сребристорзелена светлина. На свой ред те бяха заменени от боровите и кедровите дървета, чиито плътни иглички хрущяха тихо под копитата на конете.

Около нас се простираше непроходима гора. От време на време подминавахме поклонници, отпавили се на трудно пътешествие към свещената планина. Яздехме един зад друг, тъй че не бе удобно да разговаряме. Знаех, че Кеңджи изгаря от желание да ме разпита за предишната нощ, но аз не исках да говоря, нито дори да мисля за преживяното.

След близо три часа стигнахме до малка група постройки около външната порта на храма. Вътре имаше помещения за подслон на посетители. Конете бяха отведени, за да ги нахранят и напоят, а ние обядвахме обикновени зеленчукови гозби, приготвени от монасите.

— Малко съм уморена — каза владетелката Маруяма, когато приключихме с храната. — Владетелю Абе, бихте ли останали тук с госпожица Ширакава и мен, докато си отдъхнем малко?

Той не можеше да откаже, макар че явно не му се щеше да изпуска Шигеру от очи.

Шигеру ми даде дървената кутия и ме помоли да я отнеса горе на хълма. Взех със себе си и четките и мастилото. Младежът от хората на Тохан тръгна с нас леко навъсен, все едно виждаше нещо съмнително в цялата тази екскурзия, но явно бе решил, че е достатъчно безобидна дори и за придиричивите. Шигеру не можеше да мине тъй близо до Тераяма и да не посети гроба на брат си, особено година след смъртта му и точно по време на празника на мъртвите.

Поехме нагоре по стръмните каменни стъпала. Храмът бе построен в страничната част на планината до едно древно светилище. Дърветата в свещената гора сигурно бяха на по четири-петстотин години, огромните им стволове се извисяваха в небето, изкривените им коренища се бяха вкопчили в покритата с мъх земя подобно на горски духове. В далечината долавях припяването на монасите и еката на гонгове и камбани, а отвъд тези звуци — гласа на гората, плисъка на водопади, вятъра в клоните на кедрите, призивния зов на птиците. Въодушевлението от красотата на деня отстъпи място на друго, по-дълбоко чувство, някакво благоговение и очакване, сякаш предстоеше да ми се разкрие велико и прекрасно тайнство.

Накрая стигнахме до втората порта, която водеше до нова група постройки, където отсядаха поклонници и други посетители. Тук ни помолиха да изчакаме и ни поднесоха чай. След минути към нас се приближиха двама свещеници. Единият беше възрастен, доста нисък и сякаш изсушен от преклонната си възраст, но с искрящи очи и изражение на благост и покой. Другият беше много по-млад, със строго лице и силно телосложение.

— Драго ни е да ви посрещнем тук, владетелю Отори — рече старецът, в резултат на което човекът на Тохан се навъси още повече. — Погребахме владетеля Такеши с голяма скръб. Дошли сте, разбира се, да посетите гроба.

— Остани тук с Муто Кенджи — нареди Шигеру на войника, след което двамата последвахме възрастния свещеник до гробището, където надгробните камъни стояха в редици под огромните дървета. Някой гореше дърва и димът се носеше около стволовете, превръщайки слънчевата светлина в синкаво сияние.

Тримата коленичихме в мълчание. След малко младият свещеник пристигна със свещи и тамян и ги подаде на Шигеру, който ги постави пред камъка. Пространството около нас се изпълни със сладникав аромат. Свещите горяха, без да трепкат, тъй като нямаше вятър, но пламъчетата им почти не се виждаха на яркото слънце. Шигеру извади два предмета от ръкава си — черен камък като онези от брега край Хаги и един подобен на детска играчка сламен кон — и ги постави на гроба.

Спомних си сълзите му през първата нощ, когато се запознах с него. Вече разбирах мъката му, но този път никой от нас не плака.

След известно време свещеникът се изправи и докосна Шигеру по рамото. Ние двамата също станавме и го последвахме в главната постройка на храма. Беше от кипарисово и кедрово дърво, което от времето бе избледняло до сребристосиво. Не изглеждаше голям, но главната зала бе със съвършени пропорции и създаваше чувство за пространство и покой, отвеждайки погледа навътре до мястото, където златистата статуя на Просветления сякаш се носеше сред пламъчетата на свещите като в рая.

Изухме сандалите си и влязохме в залата. Младият свещеник донесе още тамян и ние го поставихме в златистите нозе на статуята. Свещеникът коленичи отстрани и взе да припява една от сутрите за мъртвите. Вътре беше сумрак и пламъчетата на свещите ме заслепяваха, но чувах ясно дишането на останалите в храма. Щом зрението ми се приспособи към тъмнината, различих силуетите на монасите, които седяха безмълвни, потънали в медитация. Дадох си сметка, че залата е значително по-голяма, отколкото бях предположил първоначално, и че монасите вътре са много, може би стотици.

Макар че бях отгледан сред Скритите, мама ме водеше в светилищата и храмовете в нашата област и аз знаех малко от учението на Просветления. Помислих си за пореден път, че когато се молят, хората изглеждат и звучат по един и същ начин. Покоят на това място прониза душата ми. Какво правех тук аз, убиецът, с жадуващо отмъщение сърце?

Когато церемонията приключи, се върнахме при Кенджи, който, изглежда, се бе отдал на задълбочена едностранчива дискусия с човека на Тохан по въпросите на изкуството и религията.

— Имаме дар за негово преосвещенство игумена — каза Шигеру и взе кутията, която бях оставил на Кенджи.

В очите на свещеника за миг проблесна искрица.

— Ще ви отведе при него.

— А младежът би искал да види картините — добави Кенджи.

— Макото ще му ги покаже. Моля, последвайте ме, владетелю Отори.

Човекът на Тохан изглеждаше слисан, когато Шигеру изчезна зад олтара, съпроводен от свещеника. За момент понечи да ги последва, но Макото сякаш му препречи пътя, без нито за миг да го докосва или да излъчва заплаха.

— Оттук, млади човече! — с решителна походка той някак подкара трима ни навън от храма и от там — по тясна дъсчена пътека към една по-малка зала.

— Великият художник Сешу е живял в този храм в продължение на десет години — каза ни той. — Негов е замисълът за вида на градините, рисувал е пейзажи, животни и птици. Тези дървени прегради са негово дело.

— Ето какво означава да си художник — заяви Кенджи с укорителния глас на недоволен педагог.

— Да, учителю — отвърнах. Нямаше защо да се преструвам на смирен — произведенията пред очите ми ме изпълваха с искрено благоговение. Черният кон и белите жерави изглеждаха така, сякаш художникът със своето изключително майсторство бе уловил и запечатал един-единствен миг от тяхното движение. Имаш чувството, че магията ще свърши и тогава конят ще изтропа с копита и ще се вдигне на задните си крака, че жеравите ще ни съзрат и ще се устремят към небето. Сешу бе постигнал онова, което всеки от нас би искал да стори — да плени времето и да го принуди да спре.

Преградата, която беше най-близо до мен, изглеждаше гола. Взрях се по-внимателно с мисълта, че най-вероятно цветовете са избледнели. Макото каза:

— Върху нея са били изрисувани птици, но според легендата били съвсем като живи и в един миг отлетели.

— Виждаш ли колко има да учиш — заяви ми Кенджи. Помислих си, че преиграва, но човекът на Тохан ме изгледа презрително и след един бегъл поглед към рисунките излезе навън и седна под едно дърво.

Аз извадих мастилницата и Макото ми донесе малко вода. Пригответих туша и разгънах един свитък хартия. Исках да проследя ръката на майстора и да видя дали мога да прехвърля през пропастта на годините видяното от него върху моята четка.

Отвън следобедният зной се засили, трептящ и наситен с жуженето на цикадите. Дърветата хвърляха дебели тъмни сенки. Вътре в залата бе по-хладно и сумрачно. Времето забави своя ход. Чух равното дишане на пратеника на Тохан, който явно беше заспал.

— Градините също са дело на Сешу — каза Макото и двамата с Кенджи се настаняха върху рогозките с гръб към рисунките и мен,

вперили погледи в скалите и дърветата. В далечината ромолеше водопад, разнесе се тихо гукане на два горски гълъба. От време на време Кенджи правеше някакъв коментар или задаваше въпрос за градината и Макото отговаряше. Разговорът им все повече замираще, докато накрая и те май задрямаха.

Оставен насаме с четката, хартията и превъзходните рисунки, почувствах как ме изпълват същата съсредоточеност и вглъбеност от предишната нощ и как ме въвеждат в същото подобно на транс състояние. Испитах лека тъга, че уменията на Племето са тъй сходни с уменията, раждащи изкуство. Обзе ме неистово желание да остана на това място десет години също като великия Сещу, да скицирам и да рисувам всеки ден, докато картините ми оживеят и отлетят.

Първо прерисувах конете и жеравите, чиито копия изобщо не ме удовлетвориха, а после изобразих птичката от моята планина, както я бях видял да отлита, щом я доближих, с мяркащи се отблясъци от бяло по крилата.

Бях погълнат от работата. Някъде от много далеч до мен достигаше гласът на Шигеру, който разговаряше със стария свещеник. Не се вслушах — предположих, че въпросът е личен, че търси някакъв духовен съвет от стареца. Но думите проникнаха в слуха ми и аз бавно проумях, че разговорът им е за нещо съвсем различно — за тежките нови данъци и ограничаването на свободата, за намерението на Ийда да разруши храмовете, за няколкото хиляди монаси в отдалечени манастири, до един обучени като воители и жадуващи да отхвърлят тиранията на Тохан и да върнат земите на клана Отори.

Усмихнах се печално на себе си. Схващането ми за храма като място на покой, убежище от войната бе твърде далеч от истината. Свещениците и монасите бяха не по-малко воинствени от нас и също тъй петимни за отмъщение.

Прерисувах коня още веднъж и този път бях по-доволен. Бях уловил нещо от пламенната му мощ. Почувствах, че духът на Сещу наистина ме бе докоснал и може би ми бе напомнил, че когато илюзиите са смазани от истината, талантът добива свободата си.

После чух друг далечен звук, от който сърцето ми заблъска в гърдите — гласа на Каеде. Жените и Абе изкачваха стъпалата към втората порта.

Подвикнах тихо към Кенджи:

— Другите идват.

Макото стана тутакси и се отдалечи безмълвно. След малко възрастният свещеник и владетелят Шигеру влязоха в залата, където аз нанасях последните щрихи върху своята рисунка на коня.

— А-а, Сещу ти е говорил! — каза старият свещеник с усмивка.

Подадох рисунката на Шигеру. Той седеше и я гледаше, когато дамите и Абе се присъединиха към нас. Човекът на Тохан се събуди и се помъчи да се престори, че изобщо не е заспивал. Разговорът изцяло бе за картини и градини. Владетелката Маруяма продължи да обръща специално внимание на Абе, питаше го за мнението му и го ласкаеше, докато накрая дори той прояви интерес към темата.

Каеде погледна скицата на птичката.

— Може ли да я взема? — попита тя.

— Ако ви харесва, госпожице Ширакава — отвърнах. — Опасявам се, че е твърде посредствена.

— Много ми харесва — каза тя с приглушен глас. — Кара ме да си мисля за свободата.

От горещината тушът бе изсъхнал бързо. Навих рисунката на руло и ѝ я подадох. За миг пръстите ми докоснаха нейните. Случваше се за първи път. Никой от нас не каза нищо повече. Жегата сякаш бе станала още по-силна, а цвърченето на цикадите — по-настоятелно. Заля ме вълна на умора. Чувствах се замаян от липсата на сън и изчерпан от преживяното. Пръстите ми загубиха увереността си и затрепериха, докато прибирах пособията за рисуване.

— Да се разходим в градината — предложи Шигеру и изведе дамите навън. Почувствах върху себе си погледа на възрастния свещеник.

— Върни се при нас — рече той, — когато всичко това свърши. За теб винаги ще има място тук.

Помислих си за всички вълнения и промени, на които е бил свидетел храмът, за бушувалите наоколо битки. Изглеждаше обгърнат от такъв покой — дърветата стояха така, както са стояли стотици години, Просветленият се извисяваше сред свещите с неизменната си ведро усмивка. И все пак дори на това място на мир и покой хората планираха война. Никога нямаше да мога да се посветя на рисуването и на проектирането на градини, докато Ийда не намереше смъртта си.

— А ще свърши ли някога? — попитах в отговор.

— Всичко, което има начало, има и край — отвърна той.

Аз му се поклоних доземи и той събра длани в благословия.

Макото ме придружи навън в градината. Гледаше ме въпросително и леко насмешливо.

— Доколко ви е остър слухът? — попита той тихо.

Аз се огледах. Хората на Тохан бяха с Шигеру на горния край на стъпалата. Попитах го:

— Чувате ли какво си говорят?

Той измери разстоянието на око.

— Бих ги чул, ако се разкрещят.

— А аз чувам всяка дума. Чувам хората и в магерницата долу. Мога да ти кажа колко са — изведнъж се сепнах, защото звучаха като цяла тълпа.

Макото се засмя със смесица от удивление и възхищение.

— Като куче?

— Да, като куче — отвърнах.

— Много полезно за господарите ви.

Думите му отекнаха в съзнанието ми. Аз наистина бях полезен за своите господари — за владетеля Шигеру, за Кенджи, за Племето. Бях роден с мрачни дарби, които не бях пожелавал, и все пак не можех да устоя на изкушението да ги развивам и изпробвам и те ме бяха довели до мястото, където се намирах в момента. Без тях със сигурност вече щях да съм мъртъв. А притежавайки ги, с всеки изминал ден потъвах все по-дълбоко в този свят на лъжи, тайни кроежи и жажда за мъст. Запитах се доколко ли би могъл да ме разбере Макото, и ми се прииска да можех да споделя с него мислите си. Усетих, че го харесвам... даже нещо повече — имах чувството, че мога да му се доверя. Но сенките се удължаваха, приближаваше часът на петела^[1]. Трябваше да тръгваме, за да се върнем в Ямагата, преди да падне нощта. Нямаше време за разговори.

Когато слязохме по стъпалата, пред постройката за посетители наистина се беше събрала голяма тълпа.

— За празника ли са дошли? — попитах Макото.

— Отчасти — каза той, след което се извърна настрана, така че да не го чуе никой друг: — Но главно защото са научили, че владетелят Отори е тук. Те не са забравили какъв е бил животът им преди

Яегахара. Ние тук също. Довиждане — рече, когато възседнах Раку. — И до нови срещи.

На планинската пътека и на пътя беше същото — тълпи от хора, наизлезли да видят със собствените си очи владетеля Шигеру. Имаше нещо тайнствено в това, как безмълвно коленичеха на земята, докато минавахме, а после се изправяха и гледаха след нас с мрачни лица и пламтящи очи.

Хората на Тохан бяха бесни, но нямаше какво да сторят. Яздеха на известно разстояние пред мен, но аз чувах така ясно думите, които си разменяха шепнешком, все едно ми говореха в ухото.

— Какво прави Шигеру в храма? — попита Абе.

— Моли се, говори със свещеника. Показаха ни картини на Сешу, момчето порисува.

— Не ме е грижа какво е правило момчето! Шигеру остана ли насаме със свещеника?

— Само за няколко минути — излъга по-младият. Конят на Абе се втурна напред. Най-вероятно вбесен, Абе беше дръпнал юздите. — Не замисля нищо — добави лекомислено младият. — Всичко си е такова, каквото изглежда. Той е на път да се ожени. Не виждам защо се тревожите толкова. Тримата са безобидни. Глупаци... даже страхливци... но безобидни.

— Глупакът си ти, ако мислиш така — изръмжа Абе. — Шигеру е много по-опасен, отколкото изглежда. И изобщо не е страхливец. Притежава търпение. Никой друг в Трите провинции няма такова въздействие върху хората... — известно време продължиха да яздят в мълчание, а после Абе измърмори: — Само един знак за предателство — и сме го пипнали!

Думите долетяха обратно до мен през съвършената лятна привечер. Докато стигнем реката, се смрачи, падна синкав здрач, а между тръстиките проблясваха светулки. На брега откритите огньове вече пламтяха, запалени за втората нощ на празника. Предишната бе тиха и наситена със скръб. Тази вечер атмосферата бе по-буйна, изпълнена с подмолен кипеж и насилие. Улиците гъмжаха от хора, но най-голямата тълпа се бе струпала около ръба на рова. Хората стояха, вперили погледи в първата порта на замъка.

Както яздехме покрай множеството, изведнъж видяхме четирите глави, изложени над портата. Кошовете вече бяха свалени от стената.

— Умрели са бързо — обърна се към мен Шигеру. — Имали са късмет.

Не отговорих. Наблюдавах владетелката Маруяма. Тя погледна бързо главите и се извърна. Лицето ѝ бе бледо, но спокойно. Запитах се какво ли си мисли, дали се моли.

Тълпата ревеше и се мятеше като отчаяно животно в кланица, ужасено от зловонието на кръв и смърт.

— Не изоставай — нареди ми Кенджи. — Ще чуя някоя и друга клюка наоколо и ще се видим в странноприемницата. Стой вътре — той викна един от конярите, смъкна се от седлото, подаде му юздите и изчезна в тълпата.

Когато завихме в правата улица, по която бях тичал предишната нощ, се озовахме срещу отряд от хора на Тохан, които яздеха към нас с извадени мечове.

— Владетелю Абе! — извика един от тях. — Трябва да опразним улиците. В града цари смут. Въведете гостите си в странноприемницата и сложете пазачи на портите.

— Каква е причината? — попита Абе.

— Всички престъпници са издъхнали през нощта. Някакъв мъж твърди, че слязъл ангел и ги освободил!

— Присъствието на владетеля Отори не облекчава положението — отбеляза язвително Абе, докато ни подканваше да се отправим към странноприемницата. — Утре продължаваме нататък.

— Празникът още не е свършил — отбеляза Шигеру. — Ако тръгнем на третия ден, това носи нещастие.

— Няма как! Иначе може да стане още по-зле — Абе беше извадил меча си и сега го размаха срещу тълпата. Острието разсече въздуха със свистене. — Слизайте долу! — изкрещя той.

Уплашен от шума, Раку се втурна напред и опитвайки се да го обузда, се озовах коляно до коляно с Каеде. Конете обърнаха глави един към друг, черпейки смелост от взаимното си присъствие, и тръгнаха по улицата в безупречен тръс.

С вперен право напред поглед и глас, тъй тих, че никой освен мен да не я чуе в царящата наоколо напрегната глъчка, тя каза:

— Ще ми се да можем да останем насаме само двамата. Има толкова неща, които искам да науча за теб. Дори не знам кой си в

действителност. И защо се преструваш на посредствен? Защо криеш своята ловкост?

На драго сърце бих яздил с нея така до края на света, но улицата бе твърде къса, а и се боях да ѝ отговоря. Пришпорих коня си, все едно безразличен към нея, но от думите ѝ сърцето ми заби до пръсване. Това бе всичко, което желяех — да бъда насаме с нея, да ѝ разкрия невидимата си същност, да ѝ разкажа за всички тайни и измами, да лежа до нея, да чувствам допира на кожата ѝ до своята. Щеше ли някога да стане възможно? Само ако Ийда намереше смъртта си.

Когато пристигнахме в странноприемницата, отидох в конюшните, за да надзиравам грижата за конете. Хората на Отори, които бяха останали там, ме поздравиха с облекчение. Бяха се притеснили за нашата безопасност.

— Градът е като настръхнал — обади се един от тях. — Един грешен ход — и по улиците ще пламнат битки.

— Какво сте чули? — попитах.

— Онези Скритите, дето гадовете ги изтезаваха. Някой се е добрал до тях и ги е убил. Невероятно! А един човек твърдял, че бил видял ангел!

— Хората знаят, че владетелят Отори е тук — добави друг. — Те все още се смятат за Отори. Според мен им е дошло до гуша от Тохан.

— Можехме да превземем този град, ако разполагахме със стотина души — измърмори първият.

— Не казвайте това дори и на себе си, не го споменавайте и пред мен — предупредих ги аз. — Нямаме на разположение сто души. Зависим изцяло от благоволението на Тохан. От нас се очаква да спомогнем за постигането на важен съюз — трябва да ни възприемат по този начин. От това зависи животът на владетеля Шигеру.

Те продължиха да недоволстват, докато разседлаваха конете и ги хранеха. Усещах как в тях пламват огънят, желанието да отмъстят за нанесените оскърбления и да уредят стари сметки.

— Ако някой от вас извади меч срещу човек на Тохан, да се прости с живота си! — възкликнах гневно.

Те не бяха особено впечатлени. Може би ме познаваха по-добре от Абе и хората му, но въпреки това за тях аз бях просто младият Такео, усърден, увлечен по рисуването, с прилични умения в боя с

дървен меч, но винаги твърде благ, твърде мек. Идеята наистина да убия някого от тях предизвика усмивките им.

Страхувах се от безразсъдството им. Станеха ли причина за въоръжен сблъсък, нямах никакво съмнение, че Тохан щяха да се възползват от възможността да обвинят Шигеру в измяна. В този момент не биваше да се случва нищо, което да ни попречи да пристигнем в Инуяма, без да събудим нечие подозрение.

Когато напуснах конюшните, ме мъчеше жестоко главоболие. Имах чувството, че не съм спал от седмици. Отидох в банята. Момичето, което ми бе донесло чай сутринта и бе обещало да изсуши дрехите ми, беше там. Изтърка гърба ми, масажира слепоочията ми и сигурно щеше да направи и повече за мен, ако не бях тъй изморен и обсебен от мисълта за Каеде. Остави ме да се кисна в горещата вода, но преди да си тръгне, прошепна:

— Отлично свършена работа!

Аз дремех, но думите ѝ ме изтръгнаха от сънното състояние.

— Каква работа? — попитах, но тя вече си беше отишла. Разтревожен, излязох от ваната и се прибрах в стаята. Макар ѝ притъпена, болката все още пулсираше в челото ми.

Кенджи се беше върнал. Чух как двамата с Шигеру разговарят, снишили гласове. Когато влязох, млъкнаха. Прочетох по лицата им, че знаят.

— Как? — попита Кенджи.

Аз наострих слух. Странноприемницата беше тиха, но хората на Тохан продължаваха да стоят отвън на улицата. Прошепнах:

— Двама с отрова, един с гарота и един с голи ръце.

Той поклати глава.

— Не е за вярване. При стените на самата крепост? Сам?

Аз отвърнах:

— Почти нищо не си спомням. Смятах, че ще ми се ядосате.

— И си бил прав — отвърна той. — Не просто ядосан... бесен съм! Как можа да свършиш такава идиотщина. Тази вечер ще те погребваме, със сигурност! — аз се стегнах, готов да посрещна един от справедливите му удари. Вместо това той ме прегърна. — Май почвам да се привързвам към теб — рече. — Не искам да те загубя.

— Не бих предположил, че е възможно — каза Шигеру. Изглежда, не успя да сдържи усмивката си. — В края на краищата

планът ни може и да успее!

— Хората на улицата говорят, че сигурно е Шинтаро — отбеляза Кенджи, — макар че никой не знае кой му е платил или защо.

— Шинтаро е мъртъв — рекох.

— Малцина го знаят. Както и да е, общото мнение е, че убиецът е някакъв небесен дух.

— Видя ме някакъв човек... брат на единия от мъртвите. Всъщност видя фалшивото ми аз и когато то се стопи, реши, че е зърнал ангел.

— По моя преценка той няма никаква представа, кой си. Не вярвам да те е видял добре. Наистина е помислил, че си ангел!

— Но защо го стори, Такео? — попита Шигеру. — Защо пое такъв риск точно сега!

Нямах почти никакъв спомен.

— Не знам, не можех да заспя...

— Заради тази негова мекота — каза Кенджи. — Кара го да действа от състрадание дори когато убива.

— Там има едно момиче — продължих. — Тя знае нещо. Тази сутрин взе мокрите ми дрехи, а преди малко ми каза, че...

— Тя е една от нас — прекъсна ме Кенджи и щом го каза, си дадох сметка, че вече съм я разпознал като член на Племето. — Разбира се, от Племето веднага заподозряха, че това е твое дело. Те знаят как е умрял Шинтаро. Знаят, че си тук с владетеля Шигеру. Никой не може да повярва, че си го извършил, без да те открият, но пък са наясно, че друг не е способен да го стори.

— Може ли да се запази в тайна все пак? — попита Шигеру.

— Никой няма да издаде Такео на Тохан, ако това имаш предвид. А те май не подозират нищо. Уменията ти се подобряват — обърна се той към мен. — Дори аз днес повярвах, че си просто един добродушен смотаняк... — при тези думи Шигеру се усмихна отново. Кенджи продължи с необичайно небрежен глас: — Работата е, драги ми Шигеру, че знам какви са планове ти; знам, че Такео се е съгласил да ти е в услуга за осъществяването им. Но след този епизод смятам, че Племето няма да позволи на Такео да остане с теб още дълго. Сега вече със сигурност ще го изискат в най-скоро време.

— Нужна ни само от още една седмица — прошепна Шигеру.

Усетих как мракът плъзва като туш по вените ми. Вдигнах вежди и погледнах господаря право в лицето — нещо, което все още рядко си позволявах. Усмихнахме се един на друг, по-близки от всякога след тайното ни споразумение за убийство.

Отвън на моменти се разнасяха викове, крясъци, тропот на тичащи нозе и конски копита, а пращането на огньовете се извисяваше до вой. Тохан разчистваха улиците и налагаха полицейския час. След известно време шумът стихна и тишината на лятната нощ се завърна. Луната беше изгряла и обсипваше града със сребриста светлина. Чух в двора на странноприемницата чаткане на конски копита, а после и гласа на Абе. Последва тихо чукане на вратата и прислужниците влязоха с подноси храна. Една от тях бе момичето, което бе разговаряло с мен по-рано. Тя остана да ни сервира, след като другите излязоха, и каза тихо на Кенджи:

— Владетелят Абе се върна, господарю. Тази вечер пред стаите ще има допълнително пазачи. Хората на владетеля Отори ще бъдат заменени от охрана на Тохан.

— Това няма да им хареса — обадох се аз, спомняйки си недоволството на мъжете.

— Прилича ми на провокация — рече тихо Шигеру. — Подозират ли ни в нещо?

— Владетелят Абе е ядосан и разтревожен от развихрилото се насилие в града — отвърна момичето. — Казва, че го прави, за да ви защити.

— Би ли помолила владетеля Абе да бъде така добър да ме посети?

Момичето се поклони и излезе. Ядохме предимно в мълчание. Към края на вечерята Шигеру взе да говори за Сешу и за картините му. Извади свитъка с рисунката на коня и го разгърна.

— Доста прилично — рече той. — Точно копие и все пак с нещо от теб. Би могъл да станеш добър художник...

Той не продължи, но аз си помислих същото. „В друг свят, в друг живот, в страна, която не се управлява от война.“

— Градината е много красива — отбеляза Кенджи. — Макар и малка, за мен тя е по-изящна от по-големите образци в произведенията на Сешу.

— Съгласен съм — каза Шигеру. — Разбира се, обстановката в Тераяма е неповторима.

Чух тежките стъпки на Абе да приближават. Точно когато вратата се отваряше, казвах смирено:

— Можете ли да ми обясните разположението на камъните, учителю?

— Владетелю Абе — обади се Шигеру. — Моля, заповядайте — после нареди на момичето: — Донеси пресен чай и вино.

Абе се поклони формално и се настани върху възглавниците.

— Няма да остана дълго; още не съм ял, а трябва да тръгваме на разсъмване.

— Разговаряхме за Сешу — поясни Шигеру. Донесоха виното и той наля на Абе.

— Велик художник — съгласи се Абе, отпивайки голяма глътка. — За съжаление в тези смутни времена човекът на изкуството е по-малко важен от истинския воин — той ми хвърли презрителен поглед, който ме успокои, че прикритието ми все още не е под съмнение. — Градът сега е утихнал, но положението продължава да е сериозно. Смятам, че хората ми ще ви предложат по-сигурна защита.

— Воинът наистина е неотменим — заяви Шигеру. — По тази причина предпочитам охраната на собствените си хора.

В последвалото мълчание видях ясно разликата между двамата. Абе бе провъзгласен за феодал, докато Шигеру бе потомък на древен клан. Въпреки неохотата си Абе бе принуден да отстъпи.

Той издаде напред долната си устна.

— Ако това е желанието на владетеля Отори...

— Да, определено — усмихна се леко Шигеру и наля още вино. След като Абе си тръгна, господарят рече: — Такео, бъди нащрек с пазачите ни през цялата нощ. Втълпи им, че ако допуснат някакви безредици, няма да се поколебая да ги предам на Абе за наказание. Опасявам се от преждевременен бунт. Вече сме тъй близо до целта си.

Това бе цел, към която се стремях с цялото си сърце. Не мислех вече за репликата на Кенджи, че Племето ще ме привика. Съсредоточих се единствено върху Йида Садаму в бърлогата му в Инуяма. Щях да се добера до него през славеевия под. И да го убия. А мисълта за Каеде само засилваше решимостта ми. Не беше необходимо

да съм умен като Ичиро, за да си дам сметка, че ако Ийда умре преди сватбата на любимата ми, тя ще бъде свободна да се омъжи за мен.

[1] От 17 до 19 часа. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Вдигнаха ни рано сутринта и малко след зазоряване вече бяхме на път. Нямаше и помен от ведрината на предишния ден; въздухът бе тежък и лепкав. През нощта се бяха появили облаци, вещаещи дъжд.

На хората им бе забранено да се събират на улиците, а Тохан налагаха забраните със сила и меч, бяха посекли един събирач на нечистотии, който бе дръзнал да спре и да се втренчи в нашето шествие; бяха пребили до смърт и някаква старица, която не бе успяла да се отдръпне от пътя навреме.

Беше достатъчно злокобно, че пътуваме на третия ден от празника на мъртвите, а и проявите на жестокост и ненужните кръвопролития изглеждаха като допълнителна зла поличба за пътуването ни.

Дамите бяха в паланкини, тъй че видях Каеде едва когато спряхме за обяд. Не разговарях с нея, но се стъписах от вида ѝ. Беше ужасно бледа, кожата ѝ изглеждаше прозрачна, а очите ѝ бяха обкръжени от тъмни сенки. Сърцето ми се сви. Колкото по-крехка и уязвима ставаше, толкова повече се засилваше безнадеждната ми любов към нея.

Разтревожен от бледността ѝ, Шигеру попита Шизука за състоянието ѝ. Тя отвърна, че тръскането на паланкина не понасяло на Каеде, нищо повече, но за миг смигна към мен и тутакси разбрах посланието ѝ.

Представлявахме мълчалива група, всеки от нас вгълбен в собствените си мисли. Мъжете бяха напрегнати и раздражителни. Жегата бе тягостна. Само Шигеру изглеждаше спокоен и разговаряше непринудено и безгрижно, все едно наистина щеше да отпразнува отдавна жадувана сватба. Знаех, че Тохан го презират за това, но за мен поведението му бе една от най-ярките прояви на смелост, които бях виждал.

С придвижването на изток нанесените от бурите поражения намаляваха. Колкото повече приближавахме към столицата, пътищата

ставаха все по-хубави и всеки следващ ден изминавахме повече километри. Следобед на петия ден пристигнахме в Инуяма.

Ийда бе направил този източен град своя столица след успеха си при Яегахара и тогава бе започнал изграждането на солидна крепост. Тя се открояваше над града със своите черни стени и бели бойници, с покривите си, които изглеждаха като увесени в небето платна. Докато яздехме към нея, се улових, че изучавам укрепленията, преценявам височината на портите и стените, търся опорни точки за краката и си повтарям: „Тук ще стана невидим, тук ще имам нужда от куки...“ Не си представях, че градът ще е тъй огромен, че ще има толкова воители на стража в крепостта и около нея.

Абе дръпна юздите на коня си и изостана, за да се изравни с мен. Бях станал любим обект за упражняване на грубиянския му хумор.

— Ето как изглежда силата, момче. Добиваш я, като си воин. В сравнение с нея твоята работа с четката си е доста хилава, а?

Нямаше значение, какво мислеше Абе за мен, стига никога да не заподозре истината.

— Това е най-невероятното място, което съм виждал, владетелю Абе! Толкова ми се иска да го изуча отблизо, да се запозная с архитектурата му, с произведенията на изкуството в него...

— Е, сигурно може да се уреди — отвърна той, готов да се изявява като покровител, след като се бе прибрал невредим в своя град.

— Името на Сещу и досега е живо в съзнанието ни — отбелязах аз, — докато воините от неговата епоха отдавна са забравени.

Той се изсмя пренебрежително.

— Само че ти не си Сещу, нали?

Лицето му пламна от презрение, но аз хрисимо се съгласих с него. Явно не знаеше нищо за мен и това бе единственото ми успокоение.

Съпроводиха ни до определената за нас къща непосредствено до крепостния ров. Беше просторна и красива. На външен вид всичко говореше, че Ийда държи на този брак и на съюза с Отори. Безспорно вниманието и почестите, с които бе удостоен Шигеру, бяха безупречни. Дамите бяха отведени в самата крепост, където щяха да отседнат в личната резиденция на Ийда при жените от неговото семейство. Там живееше и дъщерята на владетелката Маруяма.

Не видях лицето на Каеде, но докато я отнасяха в паланкина, тя за миг показа ръка през завеската. Стискаше свитъка, който ѝ бях дал — рисунката на моята малка планинска птичка, за която бе казала, че ѝ навява мисли за свободата.

Започваше да ръми, лекият вечерен дъжд замъгляваше очертанията на крепостта и блестеше върху керемидите и каменната настилка. Ритмично размахвайки крила, над нас прелетяха две гъски. Скоро изчезнаха от погледа ми, но аз продължавах да чувам тъжните им вопли.

По-късно в къщата пристигна Абе, носейки сватбени дарове и прочувствени слова за добре дошли от владетеля Ийда. Аз му напомних за обещанието да ми покаже крепостта и не го оставих на мира, понасяйки безропотно заядливите му шеги, докато накрая той се съгласи да го уреди за следващия ден.

На другата сутрин двамата с Кенджи отидохме с него и аз прилежно слушах и скицирах, докато първо Абе, а след като той се отегчи, един от васалите му ни развеждаха из крепостта. Ръката ми нахвърляше дървета, градини и изгледи, докато очите и мозъкът ми попиваха разположението на стаите и стълбите, разстоянието от главната порта до втората (наричаха я диамантената врата), от нея до вътрешния двор и от там до резиденцията. Реката минаваше по източната страна; и четирите страни бяха обезопасени с ров. Докато слушах и рисувах, отбелязвах разположението на стражите, видими и скрити, и ги броях.

Крепостта бе пълна с хора — конници и войници пешаци, ковачи, майстори на стрели и оръжия, коняри, готвачи, прислужници, слуги. Питам се къде ли отиват през нощта и дали изобщо някога тук насава покой.

Васалът бе по-приказлив от Абе, петимен да слави Ийда и наивно впечатлен от рисунките ми. Набързо му направих скица и му дадох свитъка. В онези дни не се правеха много портрети и той го държеше, все едно бе вълшебен талисман. След това ни показва повече, отколкото трябваше, включително тайните помещения, където винаги стояли пазачи, фалшивите прозорци на наблюдателниците и пътя, по който патрулите през нощта правели своя обход.

Кенджи почти не говореше, само от време на време критикуваше рисуването ми и коригираше някой и друг мой щрих. Питам се дали

планираше да дойде с мен, когато щях да вляза в крепостта през нощта. В един момент си мислех, че няма да се справя без неговата помощ, а в следващия бях убеден, че искам да бъда сам.

Накрая стигнахме до централната кула. Въведоха ни вътре, запознаха ни с капитана на стражите и ни позволиха да се покатерим по стръмните дървени стъпала до най-горния етаж. Масивните колони, поддържащи главната кула, бяха високи най-малко двайсет метра. Представих си ги като дървета в гората, колко огромна би била короната им, колко гъста и тъмна сянката им. Напречните греди все още пазеха извивките, с които бяха израсли, сякаш копнееха да отскочат нагоре и отново да се превърнат в живи дървета. Почувствах силата на крепостта, сякаш имаше собствено съзнание, което бе насочила срещу мен.

Под любопитните погледи на стражите успяхме да огледаме целия град. На север се издигаха планините, които бях прехвърлил с Шигеру, а отвъд тях бе равнината Ягахара. На югоизток се намираше родното ми място Мино. Въздухът бе мъглив и неподвижен, не се долавяше никакъв ветреца. Въпреки солидните каменни стени и хладната тъмна гора околоръст крепостта изнемогваше от жегата и задух. Стражите носеха тежки и неудобни доспехи и лицата им лъщяха от пот.

Южните прозорци на главната кула гледаха към втора, по-ниска кула, която Ийда бе превърнал в своя резиденция. Бе построена над масивна защитна стена, която се издигаше почти от самия ров. Отвъд него от източната страна следваше ивица блатиста местност, широка към стотина метра, а после следваше реката, дълбока и мощна, придошла от бурите. Над защитната стена имаше ред малки прозорци, но всички врати на резиденцията бяха от западната страна. Елегантни полегати покриви минаваха над верандите и излизаха над малка градина, заобиколена от стените на втория вътрешен двор. Ако бяхме на земята, изобщо нямаше да имаме видимост, но от тук имахме възможност да надникнем в нея подобно орли.

На противоположната страна — в северозападния вътрешен двор, се намираха кухните и други помощни помещения.

Очите ми не преставаха да шарят наоколо. Западната страна бе тъй красива, почти блага; източната бе брутална в своята суровост и сила, а това внушение се усилваше от железните пръстени, вградени в

стената под прозорците за наблюдение. Както ни обясниха стражите, предназначението им било да бесят на тях враговете на Ййда, а страданията на жертвите усилвали задоволството му от притежаваната власт и величие.

Докато слизахме по стъпалата, чух стражите да ни се присмиват, да пускат шегите, които, както вече знаех, Тохан винаги си правели на гърба на Отори — че предпочитали в леглото момчета вместо момичета, добрата храна вместо добрата битка, че силата им се била стопила заради пристрастяването им към горещите извори, в които винаги пикаели. Грубият им смях ни застигна. Смутен, спътникът ни измърмори под нос някакви извинения.

Уверявайки го, че не сме се засегнали, за момент застанах на входа към вътрешния двор, привидно очарован от красотата на петуниите, плъзнали по каменната стена на кухните. Чувах всички обичайни за тези помещения звуци — съскането на вряща вода, тракането на стоманени ножове, ритмичното потропване от месенето на оризови питки, виковете на готвачите и бърбуренето на слугините. Но на фона на всичко това от другата страна, отвъд зидовете на градината, до слуха ми достигна още нещо. След миг осъзнах какво е — стъпките на хората, които идваха и си отиваха по славеевия под на Ййда.

— Чувате ли този странен шум? — попитах невинно Кенджи.

Той се навъси:

— Какво ли може да е?

Нашият спътник се засмя.

— Това е славеевият под.

— Славеевият под ли? — възкликнахме ние в един глас.

— Под, който пее. Нищо и никой не може да мине по него, дори и котка, без подът да почне да чурулика като птичка.

— Звучи като някакво вълшебство — рекох аз.

— Нищо чудно — отвърна мъжът, изсмивайки се на доверчивостта ми. — Каквото и да е, под неговата закрила господарят спи по-добре през нощта.

— Невероятно! Бих искал да го видя! — възкликнах.

Все така усмихнат, васалът услужливо ни поведе покрай вътрешния двор към южната страна, където портата към градината стоеше отворена. Не беше висока, но имаше масивен заслон, а стъпалата през нея бяха разположени под остър ъгъл, така че да могат

да бъдат отбранявани от един човек. Погледнахме през портата към постройката отвъд. Всички дървени капаци бяха отворени. Успях да видя солидния дървен под, покриващ цялата дължина на постройката.

Беше почти пладне. Върволица прислужници с подноси храна в ръце изуха сандалите си и стъпиха на пода. Заслушах се в песента му и сърцето ми сякаш спря. Спомних си как тичах тъй леко и безшумно по пода из къщата в Хаги. Този бе четири пъти по-голям, а песента му — несравнимо по-сложна. Нямах да имам възможност да се упражня. Щях да разполагам с един-единствен шанс да го надхитря.

Не се задържах твърде много тук, за да не събудя подозрение, но все пак се опитах да запечатам всеки звук на пода. От време на време, сещайки си, че Каеде е някъде в тази постройка, напрягах слух да чуя гласа ѝ. Накрая Кенджи ме сепна с думите:

— Хайде да тръгваме! Коремът ми е празен. Господарят Такео ще може да види пода и утре, когато дойде отново, съпровождайки владетеля Отори.

— Утре пак ли ще идваме в замъка?

— Утре следобед владетелят Отори ще направи официално посещение на владетеля Ййда — отвърна Кенджи. — Разбира се, че господарят Такео ще го придружава.

— Колко вълнуващо! — възкликнах за пореден път, но при мисълта за онова, което ми предстоеше, сърцето ми натежа като камък.

Когато се върнахме в къщата, където бяхме настанени, владетелят Шигеру разглеждаше сватбени роби. Бяха разгърнати на рогозките — пищни, разкошни, в ярки багри, с извезани по тях символи на сполука и дълголетие — сливови цветчета, бели жерави, костенурки.

— Чичовците ми са ги изпратили специално за венчавката — каза той. — Какво мислиш за благосклонността им, Такео?

— Безмерна е — отвърнах, отвратен от двуличието им.

— Коя според теб трябва да сложа? — той взе робата със сливовите цветчета и човекът, донесъл одеждите, му помогна да я облече.

— Тази е хубава — рече Кенджи. — Хайде сега да ядем.

Владетелят Шигеру обаче се забави за момент, прокара ръка по фината тъкан, възхищавайки се на нежната изящност на бродерията. Остана безмълвен, но ми се стори, че видях нещо в изражението му —

съжаление може би за това, че сватбата никога няма да се състои, и вероятно, като си мисля сега, предчувствие за собствената си съдба.

— Ще нося тази — каза той, докато я събличаше и я подаваше на човека.

— Наистина много ви отива — измърмори другият. — Малко мъже притежават красотата на владетеля Отори...

Шигеру отвърна на думите му с характерната си сърдечна усмивка, но без да каже нищо, а по време на яденето не бе особено разговорлив. Всъщност на никого от нас не му се приказваше — бяхме твърде напрегнати, за да разговаряме за дреболии, и твърде бдителни за възможни шпиони, за да разговаряме за друго.

Аз бях уморен, но неспокоен. Следобедната жега ме принуди да си остана вътре. Макар че всички врати бяха широко отворени към градината, в стаята не влизаше и глътка свеж въздух. Дремех, опитвайки се да си спомня песента на славеевия под. Звуковете на градината, жуженето на насекомите, плисъкът на водопада ме заливаха, държаха ме наполовина буден и ме караха да си представям, че съм отново в къщата в Хаги.

Привечер завалях и стана малко по-хладно. Кенджи и Шигеру се бяха задълбочили в игра на го^[1], като черния играч бе Кенджи. Сигурно все пак съм заспал, защото се събудих от тихо чукане по вратата и чух една от прислужниците да уведомява Кенджи, че за него е пристигнал вестносец. Той кимна, направи своя ход и стана, за да излезе от стаята. Шигеру го проследи с поглед, после се втренчи в дъската, все едно бе вгълбен в играта. Аз също станах и огледах разположението на фигурите. Много пъти бях гледал двамата да играят и неизменно Шигеру доказваше, че е по-силният играч, но този път със сигурност белите фигури се намираха в сериозна опасност.

Отидох до водохранилището и си наплисках лицето и ръцете. После с чувството, че вътре съм като в капан и се задушавам, прекосих двора към главната порта на постройката и излязох на улицата.

Кенджи стоеше на отсрещната страна на пътя и разговаряше с младеж, облечен в типичните за вестносец дрехи за тичане. Преди да успея да доловя за какво си говореха, той ме забеляза, тупна младежа по рамото и се сбoguва с него. После прекоси улицата и дойде при мен, придобивайки хрисимия вид на моя възрастен учител. Но не пожела да ме погледне в очите, а и миг преди да ме забележи, усетих в него

истинския Муто Кенджи също както веднъж по-рано — мъжа под всички тези прикрития, безпощаден като Джато.

Те продължиха да играят го до късно през нощта. Не можех да понеса да гледам бавното унищожение на белия играч, но не можех и да заспя. Съзнанието ми бе изпълнено с онова, което ми предстоеше, и изтерзано от подозрения към Кенджи. На следващото утро той излезе рано; в негово отсъствие пристигна Шизука, която донесе сватбени дарове от владетелката Маруяма. Между тях бяха скрити два малки свитъка. Единият бе писмо, което Шизука подаде на владетеля Шигеру.

Той го прочете с непроницаемо, набраздено от умора лице. Не ни каза какво пишеше в него, а го сгъна и го скри в ръкава на робата си. После взе другия свитък и след като му хвърли един поглед, ми го подаде. Думите бяха с таен смисъл, но след малко успях да го разгада. Това бе описание на вътрешността на резиденцията, в което се указваше точно къде се намира спалнята на Ийда.

— По-добре да ги изгорим, господарю Отори — прошепна Шизука.

— Ще го сторя. Други новини?

— Може ли да се приближа? — попита тя и му каза нещо на ухото тъй тихо, че само той и аз я чухме. — Араи печели все повече поддръжници в югозападната част и се придвижва насам. Вече е победил Ногучи и се намира съвсем близо до Инуяма.

— Ийда известен ли е за това?

— И да не е, скоро ще бъде. Той има повече шпиони от нас.

— А Тераяма? Има ли вести от там?

— Те са уверени, че могат да превземат Ямагата без бой, след като Ийда...

Шигеру вдигна ръка, но тя вече бе млъкнала.

— В такъв случай довечера — отсече той.

— Господарю Отори — поклони се Шизука.

— Госпожица Ширакава добре ли е? — попита той вече с нормален глас, отдалечавайки се от нея.

— Ще ми се да беше по-добре — отвърна тихо Шизука. — Нито яде, нито спи.

Сърцето ми бе спряло да бие за миг, когато Шигеру бе произнесъл „довечера“. После заби учестено, но ритмично, пращайки мощен поток от кръв във вените ми. Погледнах още веднъж плана в

ръката си, запечатвайки посланието в съзнанието си. Мисълта за Каеде, за бледото ѝ лице, за крехките кости на китките ѝ, за черните ѝ буйни коси отново забави ударите на сърцето ми. Станах и се отправих към вратата, за да скрия вълнението си.

— Дълбоко съжалявам за злото, което ѝ причинявам — каза Шигеру.

— Тя се страхува, че ще ви навреди на вас... — отвърна Шизука и добави тихо: — Наред с всичките си други страхове. Трябва да се връщам при нея. Боя се да я оставям сама.

— Какво искаш да кажеш? — възкликнах, карайки и двамата да отправят поглед към мен.

Шизука се поколеба.

— Често говори за смъртта... — отвърна тя най-накрая.

Исках да ѝ изпратя някакво съобщение. Исках да се втурна в замъка и да я измъкна от там... да я отведе някъде, където щяхме да бъдем в безопасност. Но знаех, че такова място нямаше и никога нямаше да има, докато всичко това не свършеше... Исках освен това да попитам Шизука за Кенджи — какво целеше, какви бяха намеренията на Племето, — но прислужниците внесоха обяда и повече нямаше възможност да разговаряме насаме, преди да си тръгне.

Докато ядяхме, обсъдихме накратко подробностите около следобедното посещение. После Шигеру писа писма, а аз изучавах скиците на замъка. Често усещах погледа му върху себе си, както и желанието му да ми каже още много неща, но не го стори. Седях тихо на пода вперил поглед навън в градината; постепенно дишането ми се забави и аз се оттеглих в онази тъмна и безмълвна моя същност вътре в мен и я пуснах на воля, така че тя завладя всеки мой мускул, всяка моя фибра. Слухът ми сякаш бе по-остър от всякога. Чувах целия град, какофонията от живота на хора и животни, от радост, желание, болка и мъка. Копнеех за тишина, за освобождение от всичко това. Копнеех за настъпването на вечерта.

Кенджи се върна, без да каже къде е бил. Наблюдаваше мълчаливо, докато обличахме официалните роби с герба на клана Отори на гърба. Обади се само веднъж, за да изкаже предположението, че може би за мен е по-разумно да не ходя в замъка, но Шигеру изтъкна, че ако остана, това би изглеждало подозрително. Не добави, че е необходимо да видя замъка още веднъж. Аз от своя страна

чувствах, че ми е нужно да видя Ийда отново. В съзнанието си пазех единствено образа на онази ужасяваща фигура, която бях зърнал в Мино преди година — черната броня, шлема с рогата, меча, който за малко не ми отне живота. Този образ на Ийда в мислите ми бе станал тъй могъщ и зловещ, че ако го видех на живо, без броня, вероятно щях да преживея истински шок.

Тръгнахме, съпровождани от двайсетина човека на Отори. Те останаха да чакат в първия вътрешен двор заедно с конете, а Шигеру и аз продължихме с Абе. Щом изухме сандалите си върху славеевия под, притаих дъх, заслушан в птичата песен под нозете си. Резиденцията бе обзаведена поразително в съвременен стил, рисунките бяха тъй изящни, че почти успяха да ме отвлекат от моята тъмна цел. Не бяха изпълнени с покой и сдържаност като картините на Сешу в Тераяма, а се кипреха позлатени и пищни, наситени с живот и мощ. В антрето, където се наложи да чакаме повече от половин час, вратите и преградите бяха изрисувани с жерави сред посипани със сняг върби. Шигеру изказа възхищението си и под язвителния поглед на Абе двамата подхванахме разговор за рисунки и художници.

— Според мен тези са много по-добри от Сешу — намеси се владетелят от клана Тохан. — Цветовете са по-богати и ярки...

Шигеру измърмори нещо, което не бе нито съгласие, нито възражение. Аз си замълчах. След малко пристигна възрастен мъж, поклони се до земята и каза на Абе:

— Владетелят Ийда е готов да приеме гостите си.

Ние станахме и отново стъпихме на славеевия под, следвайки Абе до главната зала. Тук владетелят Шигеру коленичи на входа и аз сторих същото. Абе ни махна да влизаме вътре, където двамата коленичихме отново, покланяйки се доземи. Зърнах Ийда Садаму, седнал в отсрещния край на залата върху издигнат подиум, а полите на робата му в кремаво и златно се бяха разстлали около него. В дясната си ръка държеше златно ветрило, а на главата си имаше малка официална черна шапка. Бе по-дребен, отколкото си го спомнях, но не по-малко внушителен. Изглеждаше десетина години по-възрастен от Шигеру и с близо една глава по-нисък. Чертите му бяха съвсем обикновени освен изящно оформените му очи, които издаваха жестоката му интелигентност. Не беше красив мъж, но имаше силно и въздействащо присъствие.

В помещението имаше двайсетина васали, всички до един прострени на пода. Само Ийда и малкият паж от лявата му страна седяха с вдигнати глави. Настъпи продължително мълчание. Наближаваше часът на маймуната^[2]. Нямаше отворени врати и жегата бе непоносима. Под парфюмираните роби се чувстваше противният мирис на мъжка пот. С крайчеца на окото си виждах очертанятията на тайните помещения и от тях чувах дишането на скритите стражи, както и лекото поскърцване, когато променяха положението си. Устата ми бе пресъхнала.

Накрая владетелят Ийда заговори:

— Добре сте дошли, владетелю Отори, по такъв щастлив повод — сватба, съюз! — гласът му бе груб и неискрен, от което изречените думи на вежливост прозвучаха нелепо.

Шигеру вдигна глава и седна, без да бърза. Отвърна със същата официалност, след което предаде поздравии от чичовците си и от целия клан Отори.

— Щастлив съм, че мога да бъда в услуга на две големи фамилии.

Това бе скрит намек за Ийда, целящ да му припомни, че двамата са от един ранг — и по рождение, и по кръв.

Ийда се усмихна подчертано безрадостно и отвърна:

— Да, между нас трябва да цари мир. Не искаме повторение на Яегахара.

Шигеру наклони глава.

— Миналото си е минало.

Аз все още бях на пода, но виждах лицето му в профил. Погледът му бе чист и пряк, чертите му — спокойни и ведри. Никой не би предположил, че е нещо различно от онова, което изглеждаше — млад жених, признателен за благосклонността на един по-възрастен владетел.

Дваемата разговаряха известно време, разменяйки си любезности. После им бе поднесен чай.

— Както разбрах, младежът е твой осиновен син — рече Ийда, докато им наливах чае. — Може да пие с нас.

На това място трябваше да се надигна, макар че бих предпочел да не го правя. Поклоних се отново на Ийда и се примъкнах напред на колене, като се стараех пръстите ми да не треперят, докато поемах

купичката. Чувствах погледа му върху себе си, но не смеех да срещна очите му, тъй че нямаше как да разбере дали е разпознал в мен момчето от Мино, което бе опърлило хълбока на коня му и го бе съборило на земята.

Огледах купичката за чай. Гланцът ѝ бе в блестящо стоманеносиво, наситено с червени отблясъци. Никога не бях виждал такъв.

— Момчето е далечен братовчед на покойната ми майка — обясняваше господарят Шигеру. — Нейно бе желанието да го осиновим и да го приемем в семейството, тъй че след смъртта ѝ аз изпълних волята ѝ.

— Как се казва? — очите на Ийда не се откъсваха от лицето ми, докато шумно отпиваше от купичката си.

— Прие фамилията Отори — отвърна Шигеру. — Нарекохме го Такео.

Той не каза „на брат ми“, но аз усещах, че името Такеши виси във въздуха, сякаш призракът му витаеше в помещението.

Ийда изсумтя. Въпреки жегата атмосферата вътре стана похладна и заплашителна. Знаех, че Шигеру го е почувствал. Усетих как тялото му се напрегна, макар че лицето му все още бе усмихнато. Зад любезностите се криеха години на взаимна неприязън, породена от наследството от Яегахара, от ревността на Ийда, от скръбта на Шигеру и взаимната жажда за отмъщение.

Опитах се да се превъплътя в Такео — старателния художник, затворен и непохватен, втрещен смутено в пода.

— От колко време е с теб?

— Около година — отвърна Шигеру.

— Има известна фамилна прилика — каза Ийда. — Андо, не си ли съгласен?

Обърна се към един от васалите, коленичили встрани от нас. Мъжът вдигна глава и ме погледна. Очите ни се срещнаха и аз тутакси го познах. Видях удълженото вълче лице с високото бледо чело и дълбоко разположените очи. Дясната му страна не се виждаше, но не ми и трябваше, за да съм сигурен, че ръката му там я няма, отсечена от Джато в десницата на Отори Шигеру.

— Значителна прилика — отвърна мъжът, когото нарекоха Андо. — Помислих си го още първия път, когато видях младия господар —

той млъкна за момент и после добави: — В Хаги.

Поклоних му се смирено.

— Простете, владетелю Андо, но мисля, че не съм имал удоволствието да ви бъда представен.

— Не, не сме се срещали — съгласи се той. — Аз просто те видях с владетеля Отори и си помислих колко много приличаш на... семейството.

— В края на краищата той е наш роднина — каза Шигеру, а в гласа му нямаше и капка притеснение от тази размяна на реплики в стил котка и мишка. Вече нямах никакво съмнение. Ийда и Андо знаеха кой съм. Знаеха, че ме е спасил Шигеру. Очаквах да дадат заповед за незабавното ни задържане или да наредят на стражите да ни убият още сега, както седяхме сред чаените принадлежности.

Шигеру помръдна съвсем леко и аз знаех, че ако се наложи, е готов да скочи на крака с меч в ръка. Но той нямаше току-така да хвърли на вятъра месеците на подготовка. Мълчанието ставаше все по-тягостно, напрежението в залата растеше.

Ийда изкриви устни в усмивка. Чувствах доволството, което изпитваше от създаденото положение. Засега не възнамеряваше да стига до убийство, смяташе да си поиграе с нас още малко. Нямаше къде да избягаме, бяхме толкова навътре в територията на Тохан, постоянно под наблюдение и само с двайсет наши воители. Не се съмнявах, че замисълът му е да премахне и двама ни, но първо щеше да се наслади на удоволствието, че държи в ръцете си отколешния си враг.

Той продължи разговора с подробностите около сватбата. Под привидната вежливост долавях презрение и ревност.

— Госпожица Ширакава е повереница на владетеля Ногучи, моя най-възрастен и най-доверен съюзник.

Не спомена нищо за поражението на Ногучи от Араи. Дали все още не бе научил за него, или смяташе, че ние не знаем?

— Владетелят Ийда ми оказва голяма чест — отвърна Шигеру.

— Е, беше крайно време да сключим мир с клана Отори — Ийда помълча известно време и после продължи: — Тя е красиво момиче, но се ползва с печална слава. Надявам се, че това не те тревожи.

Откъм васалите се долови едва забележимо раздвижване — не беше същински смях, просто отпускане на лицевите мускули в

многозначителни усмивки.

— Смятам, че слуховете са неоправдани — отвърна Шигеру с безстрастен тон. — И докато съм тук в качеството си на гост на владетеля Ийда, не изпитвам ни най-малка тревога.

Усмивката на Ийда се стопи и той се навъси. Предположих, че изпитва разяждаща ревност. Вежливостта и себеуважението не би трябвало да му позволят да каже онова, което последва, но не се оказа така.

— И за теб се носят разни слухове — отсече той. Шигеру повдигна вежди, но остана безмълвен. — Дългогодишна връзка, таен брак — подхвана Ийда арогантно.

— Владетелят Ийда ме учудва — заяви Шигеру хладно. — Не съм толкова млад. Естествено е да съм познал много жени...

Ийда успя да се овладее и изсумтя в отговор, но очите му пламтяха от злоба. Бяхме отпратени с привидна любезност, като единствените думи на Ийда бяха:

— Очаквам с нетърпение да се видим след три дни на брачната церемония.

Когато се върнахме при хората си, те вече бяха изнервени и обзети от раздразнение, принудени по време на отсъствието ни да търпят подигравките и заплахите на Тохан. Никой от двамата ни не проговори, докато яздехме надолу по улицата със стъпалата и преминавахме през първата порта. Аз бях погълнат от усилието да запомня колкото се може повече от заобикалящите ни подробности. В сърцето ми бушуваха неутолима омраза и ярост към Ийда. Щях да го убия като отмъщение за миналото, за наглото му поведение към господаря Отори... и защото не го ли сторех същата нощ, той щеше да убие и двамата ни.

Когато поехме обратно към къщата, гаснещият слънчев диск вече захождаше. Вътре ни очакваше Кенджи. В помещението се долавяше лек мирис на изгоряло. В наше отсъствие бе унищожил съобщенията от владетелката Маруяма. Сега ни погледна изпитателно и попита:

— Разпознаха ли Такео?

Шигеру събличаше официалната роба.

— Имам нужда от вана — рече той и се усмихна, сякаш започваше да се разтоварва от железния самоконтрол, който си бе наложил. — Можем ли да говорим свободно, Такео?

Откъм кухнята долитаха шумовете, които съпровождаха приготвянето на вечерята. От време на време по пътеката преминаваха стъпки, но градината беше пуста. Чувах стражите при главната порта. Чух и как едно от момичетата им отнесе купички с ориз и супа.

— Ако шепнем.

— Трябва да говорим бързо. Приблужи се, Кенджи. Да, разпознаха го. Ийда е изпълнен с подозрения и страхове. Ще удари всеки миг.

Кенджи каза:

— Ще го отведа незабавно. Мога да го скрия в града.

— Не! — отсякох. — Тази нощ отивам в крепостта.

— Това е единственият ни шанс — прошепна Шигеру. — Трябва първи да нанесем удар.

Кенджи ни изгледа и въздъхна дълбоко.

— Тогава ще дойда с теб.

— Ти винаги си ми бил добър приятел — каза тихо Шигеру. — Не е необходимо да си рискуваш живота.

— Не за теб, Шигеру, а за да държа под око Такео — отвърна Кенджи. На мен каза: — По-добре погледни още веднъж стените и рова преди полицейския час. Ще дойда с теб. Вземи си материалите за рисуване. Ще има интересна игра на светлината върху водната повърхност.

Взех си нещата и двамата тръгнахме. Но на вратата, точно преди да прекрачи прага, Кенджи ме изненада, като се обърна отново към Шигеру и му се поклони дълбоко.

— Господарю Отори — рече той. Помислих, че е ирония; чак покъсно разбрах, че е било сбогуване.

Аз самият не направих нищо повече от обичайния поклон и Шигеру го оцени. Вечерната светлина от градината падаше зад гърба му и не можех да видя лицето му.

Облаците се бяха сгъстили. Беше влажно, но без дъжд, малко похладно, откакто слънцето бе залязло, но все още тежко и душно. Улиците бяха изпълнени с хора, които се възползваха от времето между залеза и полицейския час. Постоянно се блъскаха в мен, което ме изпълваше с тревога и напрежение. Навсякъде ми се привиждаха шпиони и убийци. Срещата с Ийда ме бе обезкуражила, превръщайки ме отново в Томасу — ужасеното момче, което бе побягнало от

опожареното Мино. Наистина ли смятах, че мога да се покатеря в замъка Инуяма и да убия могъщия владетел, когото бях видял току-що и който знаеше, че съм един от Скритите — единственият от моето село, който преди година бе успял да му се изплъзне? Можех да се правя на господаря Отори Такео или на Кикута — един от Племето, — но истината бе, че не бях никой от двамата. Бях един от Скритите, един от преследваните.

Поехме на запад покрай южната страна на крепостта. Мракът все повече се сгъстяваше и аз бях благодарен, че няма да има нито луна, нито звезди. При крепостната порта пламтяха факли, а магазините бяха осветени от свещи или лампи. Носеше се мирис на сусам и соя, на оризово вино и печена риба. Въпреки всичко изпитах глад. Помислих си да спра и да си купя нещо, но Кенджи предложи да продължим още малко. Улицата стана по-тъмна и пуста. Чух някаква количка да трополи по каменната настилка и после — звуците на флейта. Почувствах присъствието на нещо неизразимо зловещо. Косите на врата ми настръхнаха в знак на предупреждение.

— Да се връщаме — рекох и в този миг от една странична уличка пред нас изникна малко шествие. Помислих, че са някакви улични артисти. Възрастен мъж буташе количка с украшения и картини. Едно момиче свиреше на флейта, но когато ни видя, я изпусна. От сенките се появиха двама младежи с пумпали в ръце. В здрача всички те изглеждаха загадъчно, сякаш бяха призраци. Аз спрях. Кенджи спря зад гърба ми. Друго момиче пристъпи към нас и каза:

— Елате да видите, господарю.

Гласът ѝ ми беше познат, но ми трябваша миг-два, докато си спомня коя е. После отскочих назад, избягвайки Кенджи и оставяйки второто си аз до колата. Това бе момичето от странноприемницата в Ямагата, онова, за което Кенджи бе казал: „Тя е една от нас.“

За моя изненада единият от младежите ме последва, без да обръща внимание на фалшивия образ. Аз станах невидим, но той се досети къде съм. Тогава проумях. Това бяха членове на Племето, дошли да ме приберат, както бе казал Кенджи. Явно е знаел. Паднах на земята, претърколих се, плъзнах се под колата, но моят учител бе от другата страна. Опитах се да захая ръката му, но с другата той сграбчи челюстта ми и я извъртя встрани. Аз го сригах, но той хвана

крака ми, опитах се да се изплъзна между пръстите му, но всички трикове, които знаех, ми бяха преподавани от него.

— Тихо, Такео — изсъска той. — Престани да се съпротивяваш. Никой няма да ти причини зло.

— Добре — отвърнах и останах неподвижен. Той отпусна хватката си и в този момент му се изплъзнах. Извадих ножа от пояса си. Но сега и петимата вече се биеха сериозно. Единият от мъжете замахна към мен, принуждавайки ме да отстъпя към колата. Аз нанесох удар и усетих как ножът се удари в кост. После раних и едно от момичетата. Другото бе станало невидимо и аз усетих как скочи като маймуна от колата върху мен; краката ѝ се ключиха около раменете ми, едната ѝ ръка затисна устата ми, а другата се озова на врата ми. Знаех мястото, към което се бе устремила, и се заизвивах яростно, губейки равновесие. Мъжът, когото бях наръгал, хвана китката ми и я изви така, че накрая пуснах ножа. Двамата с момичето паднахме на земята. Ръцете ѝ още бяха на гърлото ми.

Точно преди да загубя съзнание, съвсем ясно видях как Шигеру седи в стаята и ни чака да се върнем. Опитах се да изкрещя, отворен от това чудовищно предателство, но устата ми бе запушена и дори ушите ми вече не чуваха нищо.

[1] Древна азиатска стратегическа игра, която се играе с бели и черни камъчета върху дъска с 19 пресичащи се линии, които маркират 361 пресечни точки. Целта е завземането на възможно най-голяма територия. — Бел.прев. ↑

[2] От 15 до 17 часа. — Бел.прев. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Беше привечер на третия ден от пристигането ѝ в Инуяма. От момента, в който полюшващият се паланкин я бе внесъл в крепостта, духът на Каеде все повече униваше. Инуяма я потискаше и изпълваше с ужас даже повече от имението на Ногучи. Жените от домакинството бяха разстроени и обладани от скръб, все още в траур поради смъртта на своята господарка, съпругата на Ййда, която бе починала в началото на лятото. Каеде бе видяла владетеля само за кратко, но бе невъзможно да пренебрегне силата на присъствието му. Той бе върховната власт в резиденцията и всички се бояха от неговите настроения и яростни изблици. Никой не говореше открито. Получи поздравления от жени с изнурени гласове и празни очи, които приготвяха сватбените ѝ одежди с вели ръце. Усети, че я грози гибел. След първоначалната радост, че вижда дъщеря си, владетелката Маруяма бе вгълбена и напрегната. Няколко пъти изглеждаше склонна да сподели нещо с Каеде, но двете рядко оставаха сами за по-дълго. Каеде прекарваше часовете в опити да си припомни събитията от пътуването, да проумее някои от скритите течения, които се вихреха около нея, но си даде сметка, че е невъзможно. Нищо не бе такова, каквото изглеждаше, и тя не можеше да има доверие на никого — дори и на Шизука въпреки онова, което ѝ бе казало момичето. Заради семейството си бе длъжна да понесе брака с владетеля Отори — нямаше основание да се надява, че сватбата ще се осуети, и въпреки това не вярваше, че е възможна. Струваше ѝ се далечна като луната. Но ако не се омъжеше... ако още един мъж умреше заради нея... тогава тя нямаше да има друг изход освен смъртта.

Опита се да приеме смело тази мисъл, но не можеше да се преструва пред себе си — бе само на петнайсет години, не искаше да умира, искаше да живее и да бъде с Такео.

Знойният ден бавно преваляше, залязващото слънце хвърляше зловещи кървави отблясъци над града. Каеде бе уморена и неспокойна, копнееше да се отърве от пластове роби, които носеше, копнееше за

хладината и мрака на нощта и в същото време се ужасяваше от следващото утро и идващия ден.

— Владетелите Отори дойдоха днес в замъка, нали? — попита тя, полагайки усилия гласът ѝ да прозвучи безстрастно.

— Да, владетелят Ййда ги прие — Шизука се поколеба и Каеде почувства погледа ѝ върху себе си, съжалението ѝ. — Господарке... — продължи слугинята и млъкна.

— Какво има?

Внезапно Шизука заговори жизнерадостно за сватбени одежди; отвън покрай стаята минаха две прислужници и от стъпките им подът запя. Когато звуците заглъхнаха, Каеде попита:

— Какво се канеше да ми кажеш?

— Помните ли, когато ви споменах, че можете да убиете човек с игла? Сега ще ви покажа как. Човек не знае, може да ви се наложи — тя извади една на вид обикновена игла, но когато я взе в ръка, Каеде си даде сметка, че е по-здрава и тежка, истинско миниатюрно оръжие. Шизука ѝ показа как да трябва да я забиеш в окото или във врата на противника. — Сега я скрийте в подгъва на ръкава си. Внимавайте да не се убодете.

Каеде потръпна, отвратена и в същото време запленена.

— Не знам дали бих могла да го сторя...

— Вие намушкахте човек в яростта си — припомни ѝ Шизука.

— Значи... знаеш?

— Араи ми каза. Хората не подозират на какво са способни, обладани от ярост или от страх. Не се разделяйте с ножа си. Ще ми се да имахме мечове, но са твърде неудобни за криене. Ако се стигне до битка, най-добре е да убиеш врага колкото се може по-бързо, и да му вземеш меч.

— Какво ще стане? — попита Каеде.

— Ще ми се да можех да ви кажа всичко, но е твърде опасно за вас. Просто искам да сте подготвена...

Каеде отвори уста да попита още нещо, но Шизука измърмори:

— Трябва да мълчите — не ме питайте нищо и не говорете с никого. Колкото по-малко знаете, толкова по-малка ще е опасността, която ви застрашава.

Каеде получи скромна стая в края на резиденцията непосредствено до голямото помещение, в което бяха жените с

владетелката Маруяма и дъщеря ѝ. И двете помещения имаха излаз към градината, разположена по протежение на южната страна на резиденцията. Каеде чуваше плискане на вода и лекото шумолене на дърветата. През цялата нощ усещаше бдителността на Шизука. Веднъж даже се надигна в постелите и съзря момичето, седнало с кръстосани крака при вратата, почти невидимо на фона на беззвездното небе. В късните часове се обади кукумявки, а на зазоряване откъм реката долетяха кръсците на патици и гъски. Започна да вали.

Тя задряма, заслушана в тях, и се събуди от пронизващия грак на гарвани. Дъждът бе спрял и вече бе горещо. Шизука бе облечена. Щом видя, че Каеде е будна, тя коленичи до нея и прошепна:

— Господарке, трябва да се опитам да говоря с владетеля Отори. Бихте ли станали, за да му напишете писмо... стихотворение или нещо друго? Нужна ми е привидна причина да го посетя отново — после продължи с по-висок глас: — Ще донеса мастило, но моята господарка не бива да бъде тъй нетърпелива. Имате цял ден, за да напишете подходящите стихове.

— Какво да напиша? — прошепна Каеде. — Не знам как се пише поезия. Никога не съм се учила.

— Няма значение, нещо за съпружеската любов, за мандаринските патици, символ на верността, такива неща...

Каеде би предположила, че Шизука се шегува, но момичето бе напълно сериозно.

— Помогни ми да се облека — изрече тя повелително. — Да, знам, че е рано, но престани да се оплакваш. Трябва незабавно да напиша на владетеля Отори.

Шизука ѝ се усмихна окуражително.

Каеде написа нещо, без да знае дори какво, и с най-силния си глас нареди на Шизука бързо да го отнесе в квартирата на владетеля Отори. Шизука тръгна с привидна неохота и Каеде я чу да се оплаква тихо на стражите, в отговор на което те се засмяха.

Нареди на прислужницата да ѝ донесе чай и когато го изпи, седна, вперила поглед в градината, и се опита да усмири страховете си и да бъде смела като Шизука. От време на време попипваше с пръсти иглата в ръкава си или хладната гладка дръжка на ножа под робата си. Сети се как Шизука я бе учила да се бие по настояване на владетелката

Маруяма. Какво очакваха? Чувстваше се като пионка в играта около нея, но поне се бяха опитали да я подготвят и ѝ бяха дали оръжие.

Шизука се върна след около час с отговор от владетеля Отори — стихове, написани с лекота и майсторство. Каеде се втренчи в тях.

— Какво означават?

— Просто извинение. Трябваше да ви напише нещо в отговор.

— Владетелят Отори добре ли е? — попита тя дежурно.

— Да, много и ви очаква с цялото си сърце.

— Кажи ми истината — прошепна Каеде. Взря се в лицето на Шизука, видя колебанието в очите ѝ. — Господарят Такео... е мъртъв?

— Не знаем — Шизука въздъхна дълбоко. — Налага се да ви кажа. Изчезнал е с Кенджи. Владетелят Отори смята, че Племето го е изискало.

— Какво означава това? — тя усети как чаят, който бе изпила по-рано, се раздвижва в корема ѝ, и даже за момент си помисли, че ще повърне.

— Да се поразходим в градината, докато е още хладно — предложи Шизука спокойно.

Каеде се изправи. Имаше чувството, че ще припадне. Усети как по челото ѝ избиват капки пот, студена и лепкава. Шизука я хвана под ръка и я изведе на верандата, коленичи пред нея и ѝ помогна да си обуе сандалите.

Докато вървяха бавно по пътеката сред дърветата и храстите, бълбукането на потока заглушаваше гласовете им. Шизука приближи устни до ухото на Каеде и прошепна бързо и напрегнато:

— Миналата нощ трябваше да има опит за покушение над Ийда. Араи е на петдесетина километра от тук с огромна армия. Воините монаси в Тераяма са готови да превземат град Ямагата. Тохан могат да бъдат победени.

— Какво общо има това с господаря Такео?

— Той бе определен да извърши убийството. Снощи трябваше да се изкатери в крепостта. Но от Племето го прибраха...

— Такео? Наемен убиец? — Каеде изпита желание да се изсмее на това абсурдно твърдение. Но после си спомни мрака, в който Такео бе потърсил убежище, старанието, с което прикриваше ловкостта си. Даде си сметка, че без да е подозирала какво се таи под повърхността,

бе усетила, че има нещо повече. Пое си дълбоко въздух в усилие да се овладее. — Кой са Племето?

— Бащата на Такео е бил един от тях, а той самият е роден с необикновени дарби.

— Също като теб — каза Каеде сухо. — И като твоя чичо.

— Много по-големи от нашите — възрази Шизука. — Но си права, ние също сме от Племето.

— Ти си шпионка? Наемна убийца? Затова ли се правиш на моя слугиня?

— Но не се правя, че съм ваша приятелка — отвърна бързо Шизука. — Вече ви казах, че можете да ми имате доверие. Наистина самият Араи ви повери на грижите ми.

— Как да повярвам, когато вече чух толкова много лъжи? — възкликна Каеде и почувства как тъгълчетата на очите ѝ пламнаха.

— Сега ви казвам истината — заяви Шизука тържествено.

За момент Каеде изпадна в шок, който постепенно отмина. Обзе я спокойствие, съзнанието ѝ се проясни.

— Моята сватба с владетеля Отори... била е уредена, за да има основание да пристигне в Инуяма?

— Не от него. Бракът му бе поставен като условие за осиновяването на Такео. Но след като вече бе дал съгласието си, той съзря в това възможност да доведе Такео в крепостта на Тохан — Шизука замълча за момент и после каза много тихо: — Ийда и владетелите Отори може да използват брака с теб като прикритие за смъртта на Шигеру. Това е една от причините, поради които бях изпратена при теб, за да закрилям и двама ви.

— Моята репутация със сигурност винаги е от полза — каза тя горчиво, с пълното съзнание за властта, която мъжете имаха над нея, и за начина, по който я използваша независимо от последствията. Отново ѝ приля.

— Трябва да поседнете за малко — каза Шизука. Храстите бяха отстъпили място на по-открито пространство в градина с гледка над рова и реката към планината отвъд. От другата страна на потока бе построена беседка, която бе поставена така, че да улавя и най-лекия полъх на бриза. Те се отправиха към нея, стъпвайки внимателно по камъните. На пода бяха подредени възглавници и двете седнаха на тях. Течащата вода създаваше усещане за хладина, а сините рибарчета и

лястовиците се стрелкаха през беседката, проблясвайки с криле. Във вировете по-нататък растяха лотоси, разтворили своите мораворозови цветове, а досами водата все още цъфтяха тъмносини перуники, чиито листенца бяха почти в един цвят с възглавниците.

— Какво означава „Племето го е изискало“? — попита Каеде, а пръстите ѝ неспокойно потъркваха тъканта под нея.

— Кикута, семейството, към което принадлежи Такео, бяха на мнение, че опитът за убийство ще се провали. Не искаха да го загубят и се намесиха, за да го предотвратят. Чичо ми също участва.

— А ти?

— Не, аз смятах, че поне трябва да се опита. Според мен Такео имаше всички шансове да успее, а докато Ийда е жив, няма да има бунт срещу Тохан.

„Не мога да повярвам, че чувам всичко това“, помисли си Каеде. „Замесена съм в такова предателство. Тя говори за убийството на Ийда с такава лекота, все едно той е селянин или низвергнат от своята класа. Ако някой ни чуе, ще ни изтезават до смърт.“ Въпреки усиливащата се жега Каеде потръпна:

— Какво ще правят с него?

— Ще стане един от тях, а животът му ще бъде тайна за нас и за всички.

„Значи никога повече няма да го видя“, помисли си тя.

Откъм пътеката се разнесоха гласове и след малко владетелката Маруяма, дъщеря ѝ Марико и нейната гледачка, съпроводжани от Сачие, прекосиха потока и седнаха при тях в беседката. Владетелката Маруяма бе ужасно бледа, а в поведението ѝ се долавяше някаква неясна промяна. Бе загубила част от непоклатимото си самообладание. Тя прати Марико и Ая малко по-нататък да си играят с играчката, която момичето бе донесло със себе си.

Каеде направи усилие да говори нормално.

— Госпожица Марико е прекрасно момиче.

— Не е голяма красавица, но е интелигентна и мила — отвърна майка ѝ. — Прилича повече на баща си. Може да се окаже щастливка. Дори красотата е опасна за една жена. По-добре да не си желана от мъжете — тя се усмихна горчиво и после прошепна на Шизука: — Разполагаме със съвсем малко време. Надявам се, че можем да имаме доверие на госпожица Ширакава.

— Няма да ви издам — обеща Каеде с приглушен глас.

— Шизука, кажи ми какво се случи.

— Такео е прибран от Племето. Това е всичко, което владетелят Шигеру знае.

— Никога не съм предполагала, че Кенджи ще го предаде. Сигурно ударът е бил тежък.

— Шигеру каза, че и бездруго начинанието е било твърде рисковано. Не обвинява никого. Сега основната му грижа е безопасността ви — вашата и на детето.

Първоначално Каеде си помисли, че Шизука говори за дъщеря й Марико, но после забеляза леката руменина по лицето на владетелката Маруяма. Стисна устни и не каза нищо.

— Какво да правим? Да се опитаме ли да избягаме? — с побелели пръсти владетелката Маруяма въртеше трескаво крайчеца на ръкава на робата си.

— Не бива да правите нищо, което може да събуди подозренията на Ийда.

— Значи Шигеру няма да избяга? — гласът на владетелката изтъня като тръстика.

— Предложих му го, но той отказва. Наблюдават го твърде внимателно, а и той чувства, че може да оцелее само ако не проявява и най-малък страх. Трябва да действа така, все едно има пълно доверие на Тохан и на предложения съюз.

— И ще склучи този брак? — повиши тя глас.

— Ще се преструва, че намеренията му са именно такива — рече Шизука предпазливо. — Ако искаме да спасим живота му, и ние трябва да се държим по същия начин.

— Ийда ми прати няколко съобщения, в които настоява да го приема — каза владетелката Маруяма. — Винаги съм му отказвала заради Шигеру — тя се втренчи тревожно в лицето на Шизука.

— Моля ви — възкликна Шизука, — не говорете за тези неща! Бъдете търпелива, бъдете смела. Единственото, което можем да сторим, е да чакаме. Трябва да се преструваме, че не се е случило нищо особено, и да продължим да се готвим за сватбата на Каеде.

— Те ще я използват като претекст да го убият — каза владетелката Маруяма. — Тя е тъй красива и тъй смъртно опасна...

— Не желая да причинявам смъртта на никой мъж — изплака Каеде, — най-малко на владетеля Отори — очите ѝ внезапно плувнаха в сълзи и тя извърна поглед.

— Колко жалко, че не можеш да се омъжиш за владетеля Ийда и да причиниш *неговата* смърт! — възкликна владетелката Маруяма. Каеде се сви, все едно ѝ бяха зашлевили плесница. — Извини ме — прошепна по-възрастната жена. — Не съм на себе си. Почти не съм спала. Обезумяла съм от страх за него, за дъщеря ми, за себе си, за детето ни. Грубостта ми към теб е незаслужена. Не по твоя вина си попаднала в капана на нашите дела. Надявам се, че няма да мислиш твърде лошо за мен... — тя хвана ръката на Каеде и я стисна. — Ако двете с дъщеря ми умрем, ти оставаш моя единствена наследница. Поверявам ти земята и хората си. Грижи се добре за тях — тя хвърли поглед над реката с блестящи от сълзи очи. — Ако това е единственият начин да спаси живота си, той трябва да се ожени за теб. Но те пак ще го убият...

В крепостната стена в края на градината бяха издялани стъпала до самия ров, където бяха завързани две излетни лодки. В основата на стъпалата имаше порта, която според Каеде най-вероятно се затваряше с падането на нощта, но сега бе отворена. През нея се виждаха ровът и реката. До стената, лениво отпуснати от жегата, седяха двама пазачи.

— Днес там наред водата ще е прохладно — каза владетелката Маруяма. — Лодкарите могат да се подкупят...

— Не ви съветвам, господарке — прекъсна я припряно Шизука. — Избягате ли, ще предизвикате подозрението на Ийда. Нашият шанс е да го залъгваме, че всичко е наред, докато Араи приближи.

— Араи няма да се добере до Инуяма, докато Ийда е жив — възрази владетелката Маруяма. — Нито ще прибегне до обсада. Винаги сме смятали тази крепост за непревземаема. Може да бъде срината само от вътре — тя погледна към кулата. — Държи ни в капан. Сграбчила ни е и не ни пуска. Но въпреки това аз трябва да се измъкна.

— Не предприемайте нищо прибързано — помоли я Шизука.

Марико се върна и се оплака, че е твърде горещо за игра. Сачие я следваше.

— Ще я отведе вътре — рече господарката Маруяма. — Тя има и уроци... — гласът ѝ заглъхна и очите ѝ плувнаха в сълзи. — Бедното ми дете. Бедните ми деца — тя положи длани върху корема си.

— Хайде, господарке — подкани я Ая. — Трябва да си легнете.

Каеде усети как собствените ѝ очи се изпълват със сълзи на състрадание. Камъните на кулата и зидовете наоколо сякаш я затискаха. Пронизителното цвърчене на цикадите парализираше мозъка ѝ; земята като че ли отразяваше непоносимата жегга. „Владетелката Маруяма е права“, помисли си тя. Всички те бяха в капан, от който нямаше измъкване.

— Искате ли да се върнем в къщата? — попита я Шизука.

— Нека останем още малко — отвърна Каеде. Хрумна ѝ, че трябва да разговарят за още едно нещо. — Шизука, ти, изглежда, можеш спокойно да влизаш и да излизаш от крепостта. Стражите ти имат доверие.

Шизука кимна:

— Притежавам някои от уменията на Племето в това отношение.

— От всички жени тук ти си единствената, която може да избяга — Каеде се поколеба, без да знае точно как да формулира онова, което чувстваше, че трябва да каже. Накрая заяви направо: — Ако желаеш да си тръгнеш, трябва да го сториш. Не искам да оставаш тук заради мен — после прехапа устни и бързо отмести поглед, тъй като не виждаше как би оцеляла без момичето, на което бе започнала да разчита толкова много.

— Безопасността ни е най-сигурна, ако никоя от нас не се опитва да избяга — прошепна Шизука. — А и да не беше така, изключено е да ви изоставя. Никога няма да го сторя, освен ако не ми заповядате да си тръгна. Сега животът на двете ни е свързан — после добави сякаш на себе си: — Не само мъжете имат чест.

— Владетелят Араи те е пратил при мен — каза Каеде, — а ти ми казваш, че си от Племето, което е наложило волята си на господаря Такео. Всъщност разполагаш ли със свободата да вземаш подобни решения? Можеш ли да направиш избора, който ти повелява честта?

— За човек, който не е бил обучаван, господарката Ширакава знае много — усмихна се Шизука за момент и Каеде усети, че ѝ олеква на сърцето.

Тя остана край водата през по-голямата част от деня, като хапна съвсем малко. За няколко часа жените от къщата се присъединиха към нея и всички заедно обсъждаха красотата на градините и подробностите по сватбената церемония. Една от тях бе ходила в Хаги

и описа града с възхищение, след което разказа на Каеде някои от легендите за клана Отори и шепнешком ѝ обясни за древната им вражда с клана Тохан. Те всички изразиха радостта си, че Каеде ще сложи край на тази вражда, и ѝ описаха колко доволен е владетелят Ийда от предстоящото сключване на съюза помежду им.

Без да знае как да реагира, с ясното съзнание за предателството, което се криеше зад този план за женитба, Каеде потърси убежище в свенливостта и се усмихваше мило, докато лицето я заболя, но не каза почти нищо.

В един момент хвърли поглед встрани и видя самия владетел Ийда да прекосява градината към беседката, придружаван от трима-четирима свои васали. Жените незабавно млъкнаха. Каеде прошепна на Шизука:

— Мисля да се прибера. Заболя ме глава.

— Ще ви среща и ще ви направя масаж на главата — отвърна Шизука и наистина Каеде имаше чувството, че едва понася тежестта на косите си. Под робите усещаше тялото си сгорещено и лепкаво. Копнееше за хладина, за настъпването на нощта.

Но когато си тръгнаха от беседката, владетелят Абе се отдели от групата мъже и се отправи към тях. Шизука тутакси падна на колене, а Каеде му се поклони, макар ѝ не тъй дълбоко.

— Госпожице Ширакава — рече той, — владетелят Ийда желае да разговаря с вас.

Опитвайки се да скрие неохотата си, тя се върна в беседката, където Ийда вече се бе настанил върху възглавниците. Жените се бяха отдръпнали и съзерцаваха реката.

Каеде коленичи на дървения под, сведе глава доземи, усещайки как дълбоките му очи, същински вирове разтопено желязо, се плъзгат по тялото ѝ.

— Можеш да седнеш — отсече той. Гласът му бе груб и учтивите фрази в устата му звучаха нелепо. Почувства погледите на хората му, тежкото мълчание, което вече познаваше, онази смесица от похот и възхищение.

— Шигеру е щастливец — отбеляза Ийда и тя долови заплаха и злоба в смеха на хората му. Мислеше, че той ще ѝ говори за сватбената церемония или за баща ѝ, който вече бе изпратил вест, че няма да може да присъства на сватбата поради болестта на съпругата си. Следващите

думи на Ийда я изненадаха. — Доколкото знам, Араи е твой стар познат?

— Запознах се него, докато служеше на владетеля Ногучи — отвърна тя предпазливо.

— И Ногучи го прати в изгнание заради теб — каза Ийда. — Той допусна непростима грешка и заплати сурово за нея. Сега, изглежда, ще ми се наложи да се разправя с Араи на прага на собствения си дом — той въздъхна дълбоко. — Сватбата ти с владетеля Отори идва точно навреме.

Каеде си помисли: „Аз съм едно невежо момиче, отгледано от Ногучи, вярно и глупаво. Не знам нищо за интригите между клановете.“ Постара се да придаде кукленски вид на лицето си и преправи гласа си така, че да звучи като детски.

— Желая да сторя само онова, което владетелят Ийда и баща ми изискват от мен.

— И по време на пътуването си не си чула нищо за действията на Араи? Шигеру не ги ли е обсъждал в някакъв момент?

— Нямам никакви вести от владетеля Араи, откакто напусна имението на владетеля Ногучи.

— И все пак хората говорят, че бил твой голям почитател.

Тя събра смелост да вдигне поглед към него през гъстите си ресници.

— Не мога да нося отговорност за начина, по който ме възприемат мъжете.

За миг погледите им се срещнаха. Неговият бе пронизващ, хищен. Тя усети, че той също я желае както всички останали, възбуден и изкушен от идеята, че обвързването с нея носи смърт.

В гърлото ѝ се надигна отвращение. Помисли си за иглата, скрита в ръкава ѝ, и си представи как я забива в плътта му.

— Така е — съгласи се той, — нито можем да обвиняваме който и да е мъж, че ти се възхищава — после подхвърли през рамо на Абе: — Ти беше прав. Изящна е — сякаш говореше за някакъв бездушен предмет на изкуството. — Вътре ли влизаше? Не ми позволявай да те задържам. Предполагам, че здравето ти е крехко.

— Владетелю Ийда — тя отново се поклони до земята и се оттегли на колене до края на беседката. Шизука ѝ помогна да се изправи на крака и двете се отдалечиха.

Никоя от тях не проговори, докато не се озоваха в стаята си. Тогава Каеде прошепна:

— Той знае всичко.

— Не — възрази Шизука, взе гребена и се зае с косите ѝ. — Не е сигурен. Няма никакви доказателства. Ти се справи отлично — и започна да масажира главата и слепоочията ѝ. Част от напрежението взе да се разнася. Каеде се отпусна назад и се облегна на нея.

— Когато отида в Хаги, ще бъдеш ли пак с мен?

— Ако всичко това отmine, няма да имате нужда от мен — отвърна Шизука с усмивка.

— Мисля, че винаги ще се нуждая от теб — възрази Каеде. В гласа ѝ прозвуча скрит копнеж. — Може пък да съм щастлива с владетеля Шигеру. Като не съм с Такео, щом той не обича...

— Шшш — възпря я Шизука и въздъхна, а пръстите ѝ не спираха да се движат, да разтриват и да гаят.

— Можехме да имаме деца — продължи Каеде с бавен и замечтан глас. — Сега вече нищо от това няма да се случи, но аз трябва да се правя, че се надявам.

— Намираме се на прага на война — прошепна Шизука. — Не знаем какво ще се случи през следващите няколко дни, какво остава за по-далечно бъдеще.

— Къде може да е сега господарят Такео? Ти знаеш ли?

— Ако все още е в столицата, значи е в някоя от тайните къщи на Племето. Но може вече да са го извели в провинцията.

— Ще го видя ли някога отново? — прошепна Каеде, без да очаква отговор, а и Шизука не ѝ го даде. Пръстите ѝ продължаваха да действат. Отвъд отворените врати градината блещукаше на жегата, а цикадите бяха по-усърдни от всякога.

Постепенно денят угасна и сенките взеха да се удължават.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Останах в безсъзнание само няколко мига. Когато се свестих, бях заобиколен от мрак и веднага предположих, че се намирам в колата. Вътре заедно с мен имаше най-малко още двама души. Единият — разпознах го по дишането — беше Кенджи, а другият — подсказа ми го парфюмът — бе едно от момичетата. Бяха ми хванали ръцете и ме държаха здраво.

Повдигаше ми се ужасно, като че ме бяха ударили по главата. Движението на колата само утежняваше положението.

— Ще повърна — рекох и Кенджи пусна едната ми ръка. Аз седнах и противното чувство стигна до гърлото ми. Тогава си дадох сметка, че момичето бе пуснало другата ми ръка. Тутакси забравих за повръщането в отчаяното си желание да избягам. Хвърлих се, обхванал глава с ръце, към закрепената на панти врата на колата.

Беше здраво залостена отвън. Усетих как си одрах ръката на един пирон. Кенджи и момичето ме сграбчиха и ме притиснаха на пода, а аз се замятах диво, съпротивявайки се. Някой отвън извика — рязко и гневно предупреждение. Кенджи ме изруга:

— Млъкни! Ако Тохан те открият сега, да знаеш, че си мъртъв!

Но аз бях като обезумял. В детството си често носех вкъщи диви животни — лисичета, невестулки, зайчета. Никога не успях да ги опитомя. Единственото, което те искаха сяпко, необуздано и неразумно, бе да избягат. Сега си помислих за този неутолим порив. Нищо нямаше значение за мен освен това Шигеру да не си помисли, че съм го предал. Никога нямаше да остана с Племето. Нямаше да успеят да ме задържат.

— Накарай го да млъкне! — прошепна Кенджи на момичето, докато напразно се мъчеше да ме усмири. Под ръцете ѝ отново усетих, че ми призля, и светът потъна в мрак.

Следващия път, когато дойдох на себе си, вече бях убеден, че съм мъртъв и се намирам в отвъдното. Нито виждах, нито чувах. Обгръщаха ме непрогледен мрак и пълна тишина. Чувството взе да се

върща. Всичко ме болеше прекалено много, за да съм мъртъв. Гърлото ми бе като жива рана, едната ми ръка пулсираше, а китката на другата ме болеше там, където бе извита назад. Опитах се да седна, но бях вързан — с хлабави меки върви, наистина, но достатъчно здраво, за да ме държат в това положение. Извърнах глава и я разтърсих. На очите си имах превръзка, но най-лошото бе, че бях оглушал. След малко си дадох сметка, че ушите ми са запушени с нещо. Заля ме облекчение, че не бях загубил слуха си.

Усетих върху лицето си нечия ръка и се дръпнах рязко. Превръзката бе смъкната и видях коленичилиия до мен Кенджи. До него гореше лампа и осветяваше лицето му. За миг си помислих си колко опасен е. Веднъж се бе закълел да ме закриля дори с цената на собствения си живот. Последното, което желях сега, бе неговата закрила.

Устните му се раздвижиха, явно говореше.

— Не чувам нищо — рекох, — извади тези тапи.

Той го стори и светът се завърна при мен. За кратко останах безмълвен, докато отново се установя в него. В далечината долавях шума на реката — значи все още бях в Инуяма. Къщата, в която се намирахме, бе потънала в тишина — всички спяха, с изключение на пазачите. Долових шепота им зад портата. Предположих, че е късно през нощта, и в този момент чух камбаната на далечен храм да бие полунощ.

Сега трябваше да съм вътре в замъка.

— Съжалявам, че ти причинихме болка — каза Кенджи. — Не биваше да се съпротивяваш толкова.

Усетих горчивата ярост, която всеки миг щеше отново да изригне в мен. Опитах се да я овладеея.

— Къде съм?

— В една от къщите на Племето. След ден-два ще те изведем от столицата.

Спокойният му и делови глас ме вбеси още повече.

— Ти каза, че никога няма да го предадеш... тогава, в нощта на осиновяването ми. Помниш ли?

Кенджи въздъхна.

— И двамата говорихме за несъвместимите задължения. Шигеру знае, че преди всичко служи на Племето. Предупредих го още тогава, а

и по-късно, че Племето ще те изиска и че рано или късно ще те вземе в редиците си.

— Но защо точно сега? — възкликнах горчиво. — Можехте да ме оставите още една нощ!

— Лично аз може би щях да ти дам този шанс. Но след инцидента в Ямагата нещата излязоха от контрол. Както и да е, сега щеше да си мъртъв и безполезен за когото и да било.

— Но преди това можеше и да съм убил Ийда — измърморих.

— Този евентуален резултат бе обсъден — каза Кенджи — и преценен като противоречащ на интересите на Племето.

— Предполагам, че повечето работите за него?

— Работим за онзи, който ни плаща най-добре. Харесваме стабилното общество. Откритата война значително затруднява действията ни. Управлението на Ийда е сурово, но стабилно. Устройва ни.

— Значи ти през цялото време си мамил Шигеру?

— Както и той мен, сигурен съм — Кенджи млъкна за около минута и после продължи: — Шигеру бе обречен от самото начало. Твърде много влиятелни хора искат да се отърват от него. Цяло чудо е, че е оцелял досега.

Заля ме студ.

— Той не бива да умре — прошепнах.

— Ийда със сигурност ще намери някакъв претекст да го убие — каза Кенджи меко. — Шигеру стана твърде опасен, за да му позволят да живее. Дори и без да се отчита фактът, че засегна Ийда лично чрез връзката си с владетелката Маруяма... Сетне и твоето осиновяване, и случилото се в Ямагата силно разтревожиха клана Тохан — лампата примига и взе да пуши. Кенджи добави тихо: — Бедата при Шигеру е, че хората го обичат.

— Не можем да го изоставим! Пусни ме да се върна при него!

— Решението не е мое — отвърна Кенджи. — А и да беше, сега не бих го допуснал. Ийда знае, че си от Скритите. Ще те предаде на Андо, както обеща. Несъмнено Шигеру ще умре като воин — бързо и с чест. А ти ще бъдеш изтезаван. Знаеш какво правят.

Замълчах. Болеше ме глава и все повече ме завладяваше непоносимо чувство за провал. Подобно на копие, всичко в мен бе

насочено в една мишена. Сега ръката, която ме бе държала, бе отстранена и аз бях паднал на земята, излишен и непотребен.

— Примири се, Такео — добави Кенджи, вперил поглед в лицето ми. — Всичко свърши.

Кимнах бавно. Престорих се, че се съгласявам.

— Ужасно съм жаден.

— Ще приготвя чай. Ще ти помогне да заспиш. Искаш ли още нещо?

— Не. Можеш ли да ме отвържеш?

— Не и тази нощ.

Мислих над думите му, докато се унасях в сън и се събуждах, опитвайки се да намеря удобно положение за вързаните ми ръце и крака. Реших, че според Кенджи, отвържеха ли ме, можех да избягам, а след като учителят ми смяташе така, значи вероятно бе истина. Това бе единствената успокоителна мисъл, която ми хрумна, а и тя не ме утеша задълго.

На разсъмване заваля. Слушах как се пълнят водосточните улеи и как капят стрехите. После пропяха петлите и градът се събуди. Чух как слугите се разшетаха из къщата, усетих дима от запаленото в кухнята огнище. Вслушах се в гласовете и стъпките и ги преброих, след което мислено начертах план на къщата, определих разположението ѝ на улицата и какво се намира от двете страни. Когато работата започна, по миризмите и звуците заключих, че вероятно съм скрит в пивоварна, в някоя от къщите на големите търговци, разположени в края на крепостния град. Помещението, в което се намирах, нямаше външни прозорци. Беше тясно като дияра на змиорка и остана тъмно дълго след изгрев-слънце.

Сватбената церемония щеше да се състои вдругиден. Дали Шигеру щеше да оцелее дотогава? А ако го убиеха по-рано, какво щеше да стане с Каеде? Мислите ми бяха мъчителни. Как щеше да прекара следващите два дни Шигеру? Какво правеше сега? Какво си мислеше за мен? Възможността да повярва, че съм избягал по собствена воля, ме терзаеше неимоверно. Какво щеше да е мнението на хората на Отори? Сигурно щяха да ме презират.

Казах на Кенджи, че ми се ходи до нужника. Той развърза нозете ми и ме поведе натам. Излязохме от тясното помещение и се озовахме в друго, по-голямо, а после — долу в задния вътрешен двор. Дойде

една прислужница с купа вода и ми помогна да си измия ръцете. По мен имаше много кръв — повече, отколкото изглеждаше вероятно да е текло, когато се бях набучил на пирона. Сигурно бях ранил някого с ножа си. Запитах се къде ли е сега оръжието ми.

Когато се върнахме в тайното помещение, Кенджи остави краката ми отвързани.

— Сега какво? — попитах.

— Помъчи се да поспиш още. Днес не се очаква нищо.

— Да поспя? Имам чувството, че повече никога няма да заспя!

Кенджи ме изгледа внимателно и после каза кратко:

— Всичко ще премине.

Ако ръцете ми бяха свободни, щях да го убия. Хвърлих се към него и така, както бях, полюлявайки вързаните си ръце в опит да го сграбча. Сварих го неподготвен и двамата политнахме, но както беше под мен, той се извъртя рязко, бърз като змия, и ме притисна към земята. Ако в началото разгневеният бях аз, сега беше негов ред. Бях го виждал и по-рано да ми се ядосва, но сега беше бесен. Удари ме два пъти в лицето, но с истински удари, от които зъбите ми изтракаха и ми се зави свят.

— Откажи се! — изкрещя той. — Ако трябва, ще те принудя с бой да го сториш. Това ли искаш?

— Да! — изкрещях в отговор. — Давай, убий ме! Само така можеш да ме задържиш тук!

Извих гръбнак и се претърколих встрани, освобождавайки се от тежестта му, като се опитвах да ритам и да хапя. Той ме удари отново, но аз му се изплъзнах и като го ругаех яростно, се нахвърлих отгоре му.

Чух отвън бързи стъпки; миг по-късно вратата се плъзна встрани и се отвори. В стаята се втурнаха момичето от Ямагата и един от младежите. Накрая тримата ме усмириха, но аз бях почти обезумял от ярост и им трябваше известно време, докато успеят отново да ми завържат краката. Кенджи кипеше от гняв. Момичето и младежът се възряха в мен, после — в него, после отново преместиха погледи върху мен.

— Учителю — рече момичето, — оставете го на нас. Ще го наблюдаваме известно време. Нужна ви е почивка — очевидно бяха изненадани и слисани, че бе загубил контрол.

Месеци наред бяхме живели заедно като учител и ученик. Почти всичко, което знаех, бях научил от него. Бях му се подчинявал безпрекословно, бях приемал безропотно натякванията му, сарказма му и суровите му наказания. Бях загърбил първоначалните си подозрения и бях започнал да му се доверявам. Сега всичко това бе унищожено и никога вече нямаше да се възстанови.

Той коленичи пред мен, сграбчи главата ми и ме принуди да го погледна в очите.

— Опитвам се да ти спася живота! — изкрещя той. — Можеш ли да го проумееш с тъпата си глава?

Аз го заплюх и се стегнах, за да посрещна следващия удар, но младежът го възпря.

— Вървете, учителю — подкани го той.

Кенджи ме пусна и се изправи.

— Какъв опърничав, луд характер си наследил от майка си? — попита той. Щом стигна до вратата, се обърна и нареди: — Наблюдавайте го непрестанно. И не го развързвайте!

След като излезе, ме връхлетя желание да пицця и да хлипам като малко дете в изблик на ярост. Сълзи на гняв и отчаяние опариха клепачите ми. Легнах на постелята с лице към стената.

Малко след това момичето излезе от стаята и се върна със студена вода и кърпа. Накара ме да седна и избърса лицето ми. Устната ми бе сцепена, усещах натъртвания около едното си око и на скулата. Нежността ѝ ме накара да почувствам някакво съчувствие към мен, макар че тя не каза нищо.

Младежът само гледаше, без да отрони нито дума. По-късно момичето донесе чай и храна. Изпих чая, но отказах да ям.

— Къде ми е ножът?

— У нас е — отвърна тя.

— Нараних ли те?

— Не мен, а Кейко. И тя, и Акио са с разрези по ръцете, но нищо сериозно.

— Ще ми се да ви бях убил до един!

— Знам — отвърна тя. — Никой не може да каже, че не си се сражавал. Само че за противници имаше петима членове на Племето. Няма нищо срамно.

Онова, което изпитвах обаче, бе именно срам — всепоглъщащ срам, който сякаш бе почернил белите ми кости.

Дългият ден отмина потискащ и мъчително муден. Вечерната камбана на храма в края на улицата току-що бе ударила, когато Кейко дойде до вратата и прошепна нещо на пазачите ми. Чувах прекрасно думите ѝ, макар че по силата на навика се престорих, че не съм. Някой бе дошъл да ме види, някой на име Кикута.

Минути по-късно в стаята влезе среден на ръст, възслаб мъж, следван от Кенджи. Двамата си приличаха — същата променяща се външност, благодарение на която можеха да изглеждат тъй невзрачни. Кожата на новодошлия бе по-тъмна, по-скоро подобна на моята по цвят. Косите му все още бяха черни, макар че вероятно приближаваше четирийсетте.

Той се спря, гледа ме няколко мига, после прекоси стаята, коленичи до мен и също като Кенджи при запознанството ни, хвана ръцете ми и ги обърна с дланите нагоре.

— Защо е вързан? — попита гостът. Гласът му бе също тъй невзрачен, макар че интонацията бе на северняк.

— Опитва се да избяга, учителю — обясни момичето. — Сега е по-спокоен, но доскоро бе като обезумял.

— Защо искаш да избягаш? — попита ме той. — Най-накрая си при своите.

— Мястото ми не е сред вас — отвърнах. — Преди изобщо да бях чувал за Племето, дадох клетва за вярност на владетеля Отори. Официално съм осиновен от неговия клан.

— Хм — изсумтя той. — Отори те наричат Такео, както разбрах. Как ти е истинското име?

Не отговорих.

— Отгледан е сред Скритите — намеси се тихо Кенджи. — Рожденото му име е Томасу.

Кикута изсъска през зъби.

— По-добре да го забравим. Засега Такео ще свърши работа, макар че никога не е било име на Племето. Знаеш ли кой съм?

— Не — отвърнах, макар че се досещах.

— Не, учителю — прошепна укорително младият пазач, без да може да се сдържи.

Кикута се усмихна.

— Не си ли го учил на обноски, Кенджи?

— Вежливостта е за тези, които я заслужават — рекох.

— Ще разбереш, че аз наистина я заслужавам. Защото съм главата на твоето семейство, Кикута Котаро, първи братовчед на баща ти.

— Никога не съм виждал баща си и не съм използвал името му.

— Но си белязан с чертите му, с остротата на слуха, с уменията на художник, с всички останали дарби, които знаем, че притежаваш в изобилие, както и с линията на дланите ти. Това са неща, които не можеш да отречеш.

Някъде отдалеч долетя слаб звук — похлопване на входната врата на дюкяна отдолу. Чух как някой плъзна вратата встрани; последва маловажен разговор за вино. Кикута също бе извърнал леко глава. Почувствах нещо — почвах да го разпознавам.

— Всичко ли чувате?

— Не колкото теб. С възрастта слухът отслабва. Но почти всичко.

— В Тераяма младият мъж... монахът каза: „Като куче“ — в гласа ми се прокрадна горчива нотка: — „Полезен за господарите“, така ми рече. Затова ли ме отвлякохте, за да ви бъда полезен?

— Въпросът не е в това, че си полезен — отвърна ми той. — Ти си родом от Племето. Затова мястото ти е тук. И да нямаше никакви таланти, пак щеше да си един от нас; ако пък притежаваше всичките дарби на света, но без да си родом от Племето, никога не би могъл да станеш един от нас и тогава не бихме проявявали интерес към теб. Това е! Баща ти беше Кикута, ти също си Кикута.

— И нямам никакъв избор?

Той се усмихна отново.

— Имаш избор точно толкова, колкото си избрал да притежаваш остър слух.

По някакъв начин този човек ми действаше успокояващо, тъй както аз бях успокоявал конете, проумявайки природата им. Не бях срещал никого до този момент, който да знае какво е да си Кикута. Усещах, че това ме привличаше.

— Да предположим, че го приема — какво ще правите с мен?

— Ще те пратим някъде на безопасно място, в друга провинция, далеч от Тохан, докато завършиш обучението си.

— Не желая повече да се обучавам. Дотук бях с учителите!

— Муто Кенджи бе изпратен в Хаги заради дългогодишното му приятелство с Шигеру. Той те е научил на много неща, но Кикута трябва да се обучават от Кикута.

Аз вече не слушах.

— Приятелство? Та той го измами и предаде!

Кикута сниши глас.

— Ти имаш големи умения, Такео, и никой не подлага на съмнение смелостта ти или сърцето ти. Само главата ти трябва да бъде сложена в ред. Необходимо е да се научиш да владееш емоциите си.

— За да мога да предавам стари приятели също тъй лесно, както Муто Кенджи? — краткият миг на спокойствие бе отминал. Усецах как яростта отново изригва в мен. Исках да ѝ се отдам, защото единствено яростта заглушаваше срама. Двата младежи пристъпиха напред, готови да ме усмирят, но Кикута им махна да не се намесват. После хвана вързаните ми ръце и ги стисна.

— Погледни ме — нареди той.

Сякаш против волята ми очите ми срещнаха неговите. Чувствах как се давя във водовъртежа на емоциите си, единствено погледът му ме държеше на повърхността. Постепенно яростта утихна и отстъпи място на неимоверно изтощение. Не можех да се съпротивявам на съня, който се носеше към мен като облаците над планината. Кикута задържа погледа ми, докато очите ми се затвориха и мъглата ме погълна.

Когато се събудих, беше ден; слънчевите лъчи падаха косо в помещението, съседно на тайното, и хвърляха приглушени оранжеви отблясъци върху мястото, където лежах. Не можех да повярвам, че отново е следобед — значи бях спал близо цял ден. Момичето седеше на пода на известно разстояние от мен. Осъзнах, че вратата току-що се бе затворила — бях се събудил от звука. Другият пазач вероятно току-що бе излязъл.

— Как се казваш? — попитах. Гласът ми прозвуча като грак, гърлото все още ме болеше.

— Юки.

— А той?

— Акио.

Значи него бях ранил, както ми бе обяснила тя.

— Какво ми направи онзи човек?

— Учителят Кикута? Просто те приспа. Това е нещо, което Кикута умеят.

Спомних си кучетата в Хаги. Нещо, което Кикута умеят...

— Кое време е? — попитах.

— Първата половина от часа на петела.

— Някакви новини?

— От владетеля Отори ли? Никакви — тя се приближи леко и прошепна: — Искаш ли да му отнеса съобщение?

Аз се втренчих в нея.

— Можеш ли?

— Работила съм като прислужница в къщата, където е отседнал, а също и в Ямагата — тя ме погледна многозначително. — Може да опитам да говоря с него довечера или утре сутринта.

— Кажу ми, че не съм си тръгнал доброволно. Помоли го да ми прости... — беше твърде тежко, за да се опитам да го изразя с думи. Млъкнах. — Защо си готова да направиш това за мен?

Тя поклати глава, усмихна се и ми даде да разбере, че не бива да говорим повече. Акио се върна в стаята. Едната му ръка беше превързана и поведението му към мен бе хладно.

По-късно двамата ме отведоха до ваната, съблякоха ме и ми помогнаха да се потопя в горещата вода. Движех се като сакат, всяко мускулче ме болеше.

— Ето какво си причиняваш, когато обезумяваш от ярост — каза Юки. — Нямаш представа, колко можеш да си навредиш със собствената си сила.

— Затова трябва да се научиш да се владееш — добави Акио. — Иначе представляваш опасност както за другите, така и за самия себе си.

Когато ме върнаха обратно в стаята, той каза:

— Ти наруши всички правила на Племето с неподчинението си. Нека това ти бъде за наказание.

Дадох си сметка, че чувството му към мен не бе просто неприязън, задето съм го ранил — той не ме харесваше, а освен това ревнуваше, което обаче по никакъв начин не ме вълнуваше. Главата ми се пръскаше и макар че яростта бе отшумяла, мястото ѝ бе заето от тежка мъка.

Моите пазачи, изглежда, приеха, че е постигнато известно примирие, и ме оставиха отвързан. Не бях в състояние да отида където и да било. Едва можех да ходя, какво остава да изскачам от високи прозорци и да се катеря по покриви. Хапнах малко, за първи път от два дни. Юки и Акио си тръгнаха и на тяхно място пристигнаха Кейко и другият младеж, който се казваше Йошинори. Ръцете на Кейко също бяха превързани. И двамата изглеждаха враждебни към мен, също като Акио. Не си разменихме нито дума.

Мислех за Шигеру и се молех Юки да успее да разговаря с него. После изведнъж се улових, че се моля по начина на Скритите, думите сами излизаха от устата ми. В края на краищата бях ги поел с майчиното мляко. Шепнех си ги подобно на уплашено дете и вероятно ми бяха донесли успокоение, защото след известно време отново потънах в дълбок сън.

Сънят ме освежи. Когато се събудих, беше утро. Тялото ми се бе пооправило и вече можех да се движа, без да изпитвам болка. Юки се бе върнала и когато видях, че съм буден, прати Акио да свърши нещо. Тя изглеждаше по-възрастна и явно разполагаше с известна власт над останалите. Веднага ми каза онова, което копнеех да чуя.

— Снощи ходих в къщата, където е настанен владетелят Отори, и успях да говоря с него. Той посрещна с огромно облекчение вестта, че си невредим. Най-много се е страхувал да не би Тохан да са те пленили или убили. Вчера ти е написал писмо с отчаяната надежда, че въпреки всичко някой ден може да го получиш.

— Носиш ли го?

Тя кимна.

— Даде ми и нещо друго за теб. Скрих го в шкафа.

Тя плъзна вратата на стенния шкаф, където държаха спалното бельо, и изпод купчина топли завивки извади дълъг вързоп. Познах плата, беше стара пътна роба на Шигеру — може би същата, която бе носил, когато ми бе спасил живота в Мино. Юки ми я подаде и аз я притиснах до лицето си. Усетих нещо твърдо, увито в нея. Веднага разбрах какво е. Развих робата и извадих Джато.

Помислих си, че ще умра от мъка. От очите ми рукнаха сълзи — не бях в състояние да ги спра.

Юки каза нежно:

— За сватбата трябва да отидат в крепостта невъоръжени. Той не искаше мечът да се загуби, ако не се върне...

— Няма да се върне — рекох, а сълзите ми течаха като река.

Юки взе меча от ръцете ми, уви го отново и го прибра в шкафа.

— Защо направи това за мен? Нали по този начин проявяваш неподчинение към Племето?

— Аз съм от Ямагата — отвърна тя. — Бях там, когато убиха Такеши. Семейството, което загина с него... израснах с тяхната дъщеря. Ти видя какво е в Ямагата, колко обичат Шигеру. И аз съм сред тези хора. Смятам, че Кенджи... учителят Муто е проявил несправедливост към двама ви — долових нотка на предизвикателство в гласа й, който прозвуча като на възмутено... дете. Нямах желание да й задавам повече въпроси. Изпитвах неимоверна признателност за онова, което бе сторила за мен.

— Дай ми писмото — рекох след известно време.

Шигеру бе обучаван от Ичиро и почеркът му бе точно такъв, какъвто бих желал да бъде и моят — дързък и плавен.

Такео, изключително съм щастлив, че си невредим. Няма какво да ти прощавам. Убеден съм, че не би ме предал, и винаги съм знаел, че Племето ще се опита да те прибере. Мисли за мен утре.

Следваше главното писмо.

Такео, каквито и да са причините, двамата с теб не можахме да довършим рискованото си начинание. Съжалявам за много неща, но ми бе спестена мъката, че съм те пратил на сигурна смърт. След като си при Племето, съдбата ти вече не зависи от мен. Но въпреки това ти си моето осиновено момче и моят единствен законен наследник. Надявам се, че един ден ще можеш да поемеш своето наследство като Отори. Ако умра по вина на Ййда, възлагам ти да отмъстиш за смъртта ми, но не да ме оплакваш, тъй като искрено вярвам, че в смъртта ще

постигна повече, отколкото в живота. Бъди търпелив. Освен това те умолявам да се грижиш за госпожица Ширакава.

Някаква връзка от предишен живот вероятно е предопределила силата на чувствата ни. Радвам се, че се срещнахме в Мино.

Прегръщам те.
Твой втори баща,
Шигеру

Следваше собственият му печат.

— Хората на Отори смятат, че двамата с учителя Муто сте били убити — каза Юки. — Никой не допуска, че би си тръгнал доброволно. Помислих си, че би искал да го знаеш.

Замислих се за всички тях — мъжете, които ме бяха дразнили и глезили, учили и понасяли, които се бяха гордели с мен и все още ме мислеха само с добро. Те отиваха на сигурна смърт, но аз им завиждах, защото щяха да умрат с Шигеру, а аз бях прокълнат да живея, започвайки от този ужасен ден.

Всеки звук отвън ме стряскаше. По едно време малко след пладне ми се стори, че някъде далеч долових звън на мечове и викове на хора, но никой не дойде да ми каже нищо. Над града тегнеше неестествена и зловеща тишина.

Единственото ми успокоение бе мисълта за Джато, скрит на една ръка разстояние. Много пъти бях на ръба да сграбча меч и с бой да си проправя път вън от къщата, но последното послание на Шигеру към мен изискваше да съм търпелив. Яростта бе отстъпила място на мъката, но сега, след като сълзите ми бяха изсъхнали, мъката бе отстъпила място на решимостта. Нямах да се отрека от живота си, ако не можех да взема Ййда със себе си.

Около часа на маймуната в дюкяна долу долових нечий глас. Сърцето ми спря — знаех, че е пристигнала вест. При мен бяха Кейко и Йошинори, но след десетина минути Юки дойде и им нареди да си тръгнат. Тя коленичи до мен и положи ръка върху моята.

— Муто Шизука е пратила вест от замъка. Учителите идват да говорят с теб.

— Той мъртъв ли е?

— Не, по-лошо, заловили са го. Те ще ти обяснят.

— И иска да сложи край на живота си?

Юка се поколеба. После заговори припряно, без да ме гледа.

— Ийда му е отправил обвинение, че е укривал член на Скритите... че той самият е един от тях. Андо има с него лични сметки за уреждане и изисква наказание. Владетелят Отори е лишен от привилегиите на класата на воините и отношението към него ще бъде като към най-обикновен престъпник.

— Ийда няма да посмее! — викнах.

— Вече го е сторил.

Бях потресен, изпитах диво възмущение от това безчинство, в гърдите ми изригна мощна енергия и в този миг във външното помещение се разнесоха стъпки, които все повече приближаваха. Скочих към шкафа и издърпах меч, като със същото движение го извадих от ножницата. Усетих как прилепна в ръцете ми. Вдигнах го над главата си.

В стаята влязоха Кенджи и Кикута. Спряха се, когато видяха Джато в ръцете ми. Кикута посегна да извади нож изпод робата си, но Кенджи не помръдна.

— Няма да ви нападам — рекох, — макар че заслужавате да умрете. Но ще убия себе си...

Кенджи завъртя очи нагоре. Кикута каза меко:

— Надяваме се, че няма да ти се наложи да прибегнеш до това — млъкна за момент, после изсумтя и продължи, почти загубил търпение: — Сядай, Такео. Вече каза какво искаш.

Всички се отпуснахме на пода. Оставих меч върху рогозката до себе си.

— Виждам, че Джато те е намерил — рече Кенджи. — Трябваше да го очаквам.

— Аз го донесох, учителю — обади се Юки.

— Не, мечът те е използвал. Така преминава от ръка на ръка. Знам го добре — мен ме използва да намеря Шигеру след Яегахара.

— Къде е Шизука? — попитах.

— Още е в замъка. Тя не дойде, само изпрати съобщение, което е много опасно, но искаше да научим какво се е случило, и да разбере какво възнамеряваме да правим.

— Кажете и на мен.

— Вчера владетелката Маруяма се опитала да избяга от замъка заедно с дъщеря си — гласът на Кикута бе равен и безпристрастен. — Подкупила някакви лодкари да я превозят през реката. Те били предадени и заловени. И трите жени се хвърлили във водата. Владетелката и дъщеря ѝ се удавили, но прислужницата Сачие била спасена. По-добре да се беше удавила, защото после я изтезавали и накрая тя разкрила отношенията на владетелката Маруяма с Шигеру, съюза с Араи и връзките на господарката ѝ със Скритите.

— Преструването, че сватбата ще се състои, продължило, докато Шигеру се озовал в замъка — каза Кенджи. — Там всичките му хора били избити, а той самият бил обвинен в измяна — млъкна за момент и после продължи тихо: — Вече е окачен на крепостната стена...

— Разпънат на кръст?

— Увесен за ръцете.

За миг затворих очи, представяйки си болката, изкълчването на раменете, бавното задушаване, ужасното унижение.

— Смърт на воин, а? Бърза и достойна? — рекох с укор към Кенджи.

Той не отвърна. Лицето му, обикновено толкова подвижно, бе застинало, а бледата му кожа бе побеляла.

Пресегнах си и докоснах Джато. После казах на Кикута:

— Искам да направя едно предложение на Племето. Знам, че работите за онзи, който ви плати най-много. Аз ще откупя услугите си от вас с нещо, което вие, изглежда, цените... а това са моят живот и моето подчинение. Позволете ми да отида довечера и да го сваля. В замяна ще се откажа от името Отори и ще се присъединя към Племето. Ако не се съгласите, ще сложа край на живота си тук. Никога няма да напусна тази стая.

Двамата учители си размениха погледи. Кенджи кимна едва забележимо. Кикута каза:

— Трябва да приема, че ситуацията се е променила. Май се озовахме в задънена улица — отвън внезапно настана суматоха, разнесоха се викове и тропот на тичащи нозе. Двамата се заслушахме по типичния за Кикута начин. Шумът заглъхна и той продължи: — Приемам предложението ти. Имаш моето разрешение довечера да отидеш в замъка.

— Аз ще отида с него — каза Юки — и ще приготвя всичко, от което може да имаме нужда.

— Ако учителят Муто се съгласи...

— Съгласен съм — рече Кенджи. — Ще дойда и аз.

— Няма нужда — рекох.

— Все едно, идвам с вас.

— Знаем ли къде е Араи? — попитах.

— И цяла нощ да вървят, пак няма да пристигне преди разсъмване.

— Но се движи насам?

— Шизука смята, че той няма да атакува крепостта. Единствената му надежда е да предизвика Ийда и да го накара да се бият на границата.

— А Тераяма?

— Там ще се вдигнат, щом научат за безчинството спрямо Шигеру — отвърна Юки. — В Ямагата също.

— Никакъв бунт няма да успее, докато Ийда е жив, а и това са други грижи, които не ни засягат — намеси се Кикута с гневна нотка в гласа. — Ти можеш да свалиш тялото на господаря си, ала споразумението ни не включва нищо друго!

Не казах нищо. „Докато Ийда е жив...“

Отново валеше и нежният ромон на дъжда обгръщаше града, миеше керемиди и каменни настилки, освежаваше застоялия въздух.

— А госпожица Ширакава? — попитах.

— Шизука казва, че е потресена, но се владее. Изглежда, към нея не са насочени никакви подозрения, ако не се смята вината, която върви със злополучната ѝ репутация. Хората твърдят, че е прокълната, но не е заподозряна за участие в конспирация. Прислужницата се е оказала по-слаба, отколкото са предполагали Тохан, и е намерила избавление от изтезанията в смъртта, преди да е обвинила в престъпление и Шизука.

— Разкрила ли е нещо за мен?

Кенджи въздъхна.

— Тя знаеше само, че си от Скритите и че те е спасил Шигеру, което вече бе известно на Ийда. Той и Андо смятат, че Шигеру те е осиновил, за да ги засегне, и че ти си избягал, когато са те разпознали.

Не подозират принадлежността ти към Племето и не знаят нищо за уменията ти.

Това бе едното предимство. Второто бе във времето и в нощта. Дъждът намаля до влажна мъгла; облаците бяха гъсти и ниски и напълно закриваха луната и звездите. А третото предимство се състоеше в промяната, която бях претърпял. Нещо предварително заложено в мен, което доскоро бе някак непълно, сега бе придобило своята завършена форма. Избликът на дива ярост, последван от дълбокия сън, в който ме бе потопил Кикута, бяха стопили ненужната част от природата ми и бяха оставили сърцевина от стомана. Разпознах в себе си онези черти, определящи истинската същност на Кенджи, които бях успял да доловя, макар и бегло. Все едно Джато бе оживял.

Тримата прегледахме облеклото и екипировката. След това прекарах един час в упражнения. Мускулите ми все още бяха схванати, макар че вече не ги чувствах така болезнени. Най-много ме тормозеше дясната китка. Когато преди малко вдигнах Джато, пронизващата болка стигна чак до лакътя. Накрая Юки я стегна с кожен ремък.

Към втората половина на часа на кучето^[1] хапнахме малко и после продължихме да седим мълчаливо, забавяйки дишането и кръвообращението си. Останахме на тъмно в стаята, за да подобрим нощното си виждане. Бе наложен ранен полицейски час и след като конниците минаха по улиците, принуждавайки хората да се приберат по домовете си, градът утихна. Около нас къщата пееше своята вечерна песен — прибиране на съдове, хранене на кучетата, застъпване на нощната стража. Чувах стъпките на прислужниците, които отиваха да приготвят постелите ни, тракането на сметалото в предното помещение, докато някой правеше сметките за деня. Постепенно песента заглъхна до няколко постоянни тона — дълбокото дишане на спящите, случайно похъркване, вик на мъж в изблик на физическа страст. Тези земни човешки звуци докоснаха душата ми. Улових се, че мисля за баща си, за неговия копнеж да живее като най-обикновен човек. Дали бе извикал като онзи мъж, когато ме е зачевал?

След известно време Кенджи каза на Юки да ни остави сами за няколко минути, седна до мен и попита тихо:

— Обвинението, че е свързан със Скритите... доколко е вярно?

— Не ми е споменавал за това, освен че смени името ми Томасу и ме предупреди да не се моля.

— Говори се, че няма да го отрече; отказал е да оскверни образите — в гласа на Кенджи прозвучаха недоумение и дори раздражение.

— Първия път, когато се видях с владетелката Маруяма, тя очерта знака на Скритите на дланта ми — рекох бавно.

— Толкова неща е крил от мен — каза Кенджи. — Мислех, че го познавам!

— Той знае ли за смъртта на господарката?

— Очевидно Ййда му е съобщил с наслада.

Мислих върху това няколко секунди. Знаех, че Шигеру би отказал да се отрече от убежденията, в които владетелката Маруяма толкова силно вярваше. Независимо дали самият той ги е изповядвал, или не, Шигеру никога не би отстъпил пред заплахите на Ййда. И сега изпълняваше обещанието, което ѝ бе дал в Чигава — нямаше да се ожени за друга и нямаше да живее без нея.

— Не допусках, че Ййда ще се отнесе с него по такъв начин — каза Кенджи. Усетих, че търси някакво извинение, но предателството за мен бе твърде голямо, за да простя. Бях доволен, че идва с мен, и признателен за уменията му, но след тази нощ не исках да го видя никога повече.

— Нека отидем и го свалим — рекох. Станах и тихо повиках Юки. Тя се върна в стаята и тримата облякохме черните нощни одежди на Племето, покривайки изцяло лицето и ръцете си. Взехме гароти, въжета, куки, дълги и къси ножове и отровни капсули, които биха ни осигурили бърза смърт.

Аз взех Джато. Кенджи каза:

— Остави го тук. Не можеш да се катериш с дълъг меч — подминах репликата му. Знаех за какво щеше да ми е нужен.

Къщата, в която ме криеха, бе значително отдалечена от крепостния град в западна посока, сред домовете на търговците южно от реката. Районът бе насечен от многобройни тесни улички, поради което придвижването можеше да се извършва лесно и незабелязано. В дъното на нашата улица минахме покрай храма, където все още светеше, тъй като свещениците се подготвяха за среднощни ритуали. До каменен фенер се бе свила котка. Промъкнахме се покрай нея и тя дори не помръдна.

Вече приближавахме реката, когато долових звън на стомана и тропот на нозе. Кенджи застина при една порта и стана невидим. Юки и аз безмълвно скочихме на покрива на зида и се сляхме с керемидите.

Патрулът се състоеше от един войник на кон и петима пешаци. Двама от тях носеха горящи факли. Движеха се по пътя, който вървеше успоредно на реката, осветяваха всеки тесен проход и надничаха в него. Вдигаха голям шум и затова изобщо не ме разтревожиха.

Керемидите под лицето ми бяха влажни и хлъзгави. Продължаваше да ръми леко и приглушено.

Вероятно дъждовните капки се стичаха по лицето на Шигеру...

Скочих от зида и всички продължихме нататък към реката. Покрай уличката вървеше тесен канал. Юки ни поведе през него. Придвижихме се пълзешком, обезпокоявайки заспалите риби, и се показахме на мястото, където се вливаше в реката. Водата замаскира следите от стъпките ни. Пред нас се извисяваше тъмният силует на крепостта. Пелената от облаци бе тъй ниско, че едва различавах очертанията на най-високите кули. От крепостната стена ни делеше първо реката, а след това — ровът.

— Къде е той? — попитах шепнешком Кенджи.

— На източната страна, под двореца на Ийда. Където видяхме железните пръстени.

В гърлото ми се надигна буца. Правейки усилие да я преглътна, попитах:

— Стражи?

— В коридора точно отгоре, на едно място. Долу на земята — патрули.

Както в Ямагата, седнах и дълго съзерцавах крепостта. Никой от нас не каза нито дума. Почувствах как тъмната ми същност на Кикута се надига и плъзва по вените и мускулите ми. Така и аз щях да се вмъкна в крепостта и да я принудя да ми даде онова, което сега охраняваше.

Свалих Джато от пояса си и го положих на брега, скривайки го във високата трева.

— Чакай тук — рекох му наум. — Ще доведе твоя господар при теб.

Вмъкнахме се един по един в реката и заплувахме под вода до отсрещния бряг. Чух първия патрул в градините отвъд рова. Останахме

да лежим в тръстиките, докато отmine, после претичахме през тясната ивица блатиста местност и преплувахме рова по същия начин.

Първата крепостна стена се издигаше направо от рова. Най-горе имаше друга, покрита с керемиди малка стена, която опасваше градината пред резиденцията и тясната ивица земя отзад между стените на резиденцията и крепостната стена. Кенджи скочи на земята, за да наблюдава за патрули, докато ние двамата с Юки пропъльзахме по керемидения покрив до югоизточния ъгъл. На два пъти чухме предупредителното цвърчене на щурец, което Кенджи имитира, и станахме невидими, докато патрулите под нас отминаха.

Аз коленичих и погледнах нагоре. Над мен се намираше редът прозорци на коридора в дъното на резиденцията. Те всички бяха затворени и обезопасени с решетки, с изключение на един, най-близкия до железните пръстени, от които бе провесен Шигеру на увити около китките му въжета. Главата му бе клюмнала върху гърдите, краката му бяха леко опрени в стената, поемайки част от тежестта, падаща на ръцете. Чувах бавното му хрипливо дишане. Все още беше жив.

Славеевият под запя. Притиснах се към керемидите. Чух как някой се надвеси от прозореца над мен, а после и немощния вик на Шигеру, когато въжето бе разклатено и губейки опора, краката му увиснаха безпомощно.

— Танцувай, Шигеру, днес е денят на сватбата ти! — изсмя се подигравателно пазачът.

Усетих в гърдите си тлееща ярост. Юки сложи ръка върху моята, но аз не възнамерявах да избухвам. Яростта ми сега не бушуваше, но бе още по-мощна.

Изчакахме доста дълго. Под нас не минаха други патрули. Нима Кенджи бе обезвредил всички? Лампата на прозореца мигаше и димеше. През десетина минути там се появяваше някой. Всеки път, когато страдалецът, увиснал на въжетата, намираше къде да стъпи, някой от пазачите идваше и го разклащаше. Всеки пък викът на болка бе все по-слаб, а времето, в което се съвземаше — по-дълго.

Прозорецът оставаше отворен. Аз прошепнах на Юки:

— Трябва да се покатерим горе. Ако успееш да ги убиеш, когато дойдат отново, аз ще се заема с въжето. Щом чуеш призив на елен, срежи въжетата на китките му. Аз ще го смъкна долу.

— Ще се видим при канала — произнесе тя само с устни.

Веднага след поредното посещение на мъчителите скочихме на земята, прекосихме тясната ивица земя и започнахме да се катерим по стената на резиденцията. Юки се вмъкна в прозореца, докато аз, прилепнал към перваза под него, извадих въжето от пояса си и го преметнах през един от металните пръстени.

Славеевият под запя отново. Застинах, притиснат плътно до стената, и станах невидим. Чух как някой се надвеси над мен, долових рязко поемане на дъх, трополене на безпомощно подритващи срещу гаротата нозе и после мълчание.

— Тръгвай! — прошепна Юки.

Започнах да се спускам надолу по стената към Шигеру, като постепенно отпусках въжето. Почти го бях достигнал, когато чух писък на щурец. Отново станах невидим, като се молех мъглата да скрие допълнителното въже. Чух как патрулът мина под мен. Откъм рова се разнесе шум — внезапен плясък, който отвлече вниманието им. Единият от мъжете отиде към ръба на стената и протегна факла над водата. Светлината се открояваше слабо на фона на бялата пелена на мъглата.

— Някакъв воден плъх — извика стражът. Поеха нататък и аз чух как стъпките им постепенно заглъхнаха.

Сега времето се ускори. Знаех, че скоро над мен ще се покаже друг пазач. Докога Юки можеше да ги убива един по един? Стените бяха хлъзгави, въжето — още повече. Последните няколко метра преодолях, плъзгайки се надолу, докато се изравних с Шигеру.

Висеше със затворени очи, но или чу, или усети присъствието ми. Отвори ги, прошепна името ми без изненада и ми прати призрака на своята топла усмивка, с която отново разби сърцето ми.

— Няма да боли. Не издавайте нито звук — прошепнах.

Завързах го за себе си, доколкото можах, и нададох зов на елен. Юки тутакси отсече въжетата, с които бяха вързани китките му. Почувствал ръцете си освободени, той изстена неволно. Допълнителната тежест ме измести по хлъзгавата повърхност на стената и двамата се устремихме надолу. Молех се въжето ми да издържи. Оказа се малко късо и след ужасно тръсване се озовахме на около метър над земята.

Кенджи излезе от тъмнината, двамата отвързахме Шигеру и го отнесохме при зида. Учителят метна куките горе и заедно успяхме да го издърпаме. После го вързахме отново и Кенджи го спусна по стената, а аз се движех успоредно, като се опитвах да го подкрепям.

Не можехме да спрем в основата на зида, а трябваше веднага да го прекараме през рова, покривайки лицето му с черна качулка. Ако я нямаше мъглата, щяха да ни открият незабавно, тъй като с него не можехме да плуваме под вода. После го пренесохме през последната ивица земя откъм крепостта и от там — до речния бряг. Той бе почти в безсъзнание, потънал в пот от болки, с разранени устни, тъй като ги бе прехапал, за да не крещи. Както очаквах, двете му рамена бяха изкълчени; освен това хрочеше кръв вследствие на някакво вътрешно нараняване.

Дъждът се беше усилил. Обади се истински елен, който, стреснат от нас, избяга със скокове, но откъм крепостта не се долавяше никакъв шум. Влязохме с Шигеру във водата и заплувахме бавно и предпазливо към отсрещния бряг. Благославях дъжда, който ни прикриваше и заглушаваше всеки звук, но това означаваше, че и да погледнех назад към крепостта, нямаше как да видя какъвто и да било знак от Юки.

Стигнахме до другия бряг и положихме Шигеру във високата лятна трева. Кенджи коленичи до него, смъкна качулката и избърса водата от лицето му.

— Прости ми, Шигеру — каза той.

Шигеру се усмихна, безсилен да отрони дума. Успя само да прошепне името ми.

— Тук съм! — приклеках до него.

— Носиш ли Джато?

— Да, господарю.

— Използвай го сега. Отнеси главата ми в Тераяма и ме погребете до Такеши — той млъкна за момент, сграбчен от пореден спазъм, след което довърши: — И ми донеси там главата на Ийда — а сетне, докато Кенджи му помагаше да коленичи, добави тихо: — Такео никога не ме е разочаровал.

Аз изтеглих Джато от ножницата. Шигеру изпъна врат и зашепна една от молитвите, които Скритите казват преди смъртта. Аз също се помолих да не го разочаровам в този миг. Сега бе по-тъмно, отколкото в нощта, когато с Джато в ръка той ми бе спасил живота.

Вдигнах меча, почувствах тъпата болка в китката и помолих Шигеру за прошка. Мечът змия се спусна, вряза се в плътта на господаря си и го освободи, пренасяйки го в отвъдното.

Безмълвието на нощта бе съвършено. Звукът от бликналата струя кръв бе оглушителен. Взехме главата, измихме я в реката и я увихме в качулката — и двамата със сухи очи, отвъд границата на скръбта или угризенията.

Повърхността на водата се раздвижи и след миг пред нас като видра изплува Юки. С острото си нощно зрение тя се огледа наоколо, коленичи до тялото и изрече кратка молитва. Аз вдигнах главата... само колко тежка беше... и я положих в ръцете ѝ.

— Отнеси я в Тераяма — рекох. — Ще се срещнем там.

Тя кимна и зъбите ѝ за миг блеснаха в усмивка.

— Сега трябва да тръгваме — изсъска Кенджи. — Добра работа, но всичко свърши.

— Първо трябва да предам тялото му на реката... — не можех да понеса да го оставя на брега непогребан. Взех няколко камъка от устието на канала и ги завързах за препаската, покриваща слабините на иначе голото му тяло. Другите ми помогнаха да го пренеса до водата.

Заплувах навътре и когато стигнах в най-дълбоката част, го пуснах, чувствайки как водата около потъващото тяло се завихри и го повлече към дъното. На повърхността изплува кръв, черна на фона на бялата мъгла, но реката бързо я отнесе.

Помислих си за къщата в Хаги, където реката бе винаги при прага, и за чаплата, която долиташе в градината всяка вечер. Сега Отори Шигеру бе мъртъв. Сълзите ми рукнаха, но водата отнесе и тях.

За мен обаче нощните дела не бяха приключили. Изплувах обратно на брега и взех Джато. Върху острието почти нямаше кръв. Избърсах го и го прибрах обратно в ножницата. Знаех, че Кенджи е прав — щеше да пречи на катеренето ми — но сега имах нужда от меча. Не казах нито дума на Кенджи, а на Юки само повторих:

— Ще се видим в Тераяма.

Кенджи прошепна:

— Такео... — но без особена убеденост.

Вероятно знаеше, че нищо не може да ме спре. Прегърна Юки за миг и едва тогава осъзнах, че, разбира се, тя бе негова дъщеря. После

Кенджи ме последва в реката.

[1] От 19 до 21 часа. — Бел.прев. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Каеде очакваше настъпването на нощта. Знаеше, че няма друг избор, освен да сложи край на живота си. Мислеше за смъртта със същата страст, която влагаше във всичко. Честта на семейството ѝ бе зависела от този брак — така ѝ бе казал баща ѝ. Сега, насред царящото през целия ден вълнение и смут, тя се вкопчи в убеждението, че единственият начин да защити името на семейството си бе самата тя да постъпи достойно.

Беше привечер на нейния несъстоял се сватбен ден. Тя все още бе облечена в робите, които жените от клана Тохан ѝ бяха приготвили. Одеждите бяха по-пищни и елегантни от всичко, което някога бе носила, и в тях се чувстваше малка и крехка като кукла. Очите на жените бяха червени от плач заради смъртта на владетелката Маруяма, но никой не ѝ бе казал нищо, докато не избиха хората на Отори. После ужасите ѝ бяха разкрити един след друг, докато накрая вече имаше чувството, че ще обезумее от негодувание и мъка.

С елегантните си стаи, с ценните произведения на изкуството, с красивите си градини резиденцията бе станала арена на насилие и мъчения. Отвъд стените ѝ, от другата страна на славеевия под, висеше мъжът, който бе определен да стане неин съпруг. Цял следобед бе слушала пазачите, подигравките им и противния им смях. Сърцето и щеше да се пръсне и тя не преставаше да плаче. Понякога чуваше да споменават и собственото ѝ име и знаеше, че репутацията ѝ бе станала още по-зловеща. Чувстваше, че тя бе причината за поражението на владетеля Отори. Плака за него и за невероятното унижение, на което го бе подложил Ййда. Плака за родителите си и за срама, който им бе донесла.

Щом си помислеше, че вече си е изплакала очите, сълзите ѝ рупаха отново. Владетелката Маруяма, Мариико, Сачие... всички тях вече ги нямаше, бяха пометени от вихъра на насилието на Тохан. Всички, за които я беше грижа, бяха или мъртви, или изчезнали.

Плака и за себе си, защото бе на петнайсет години и животът ѝ бе свършил, преди да бе започнал. Скърбеше за съпруга си, когото никога нямаше да опознае, за децата, които никога нямаше да роди, за бъдещето, на което кинжалът щеше да сложи край. Единственото ѝ утешение бе рисунката, която Такео ѝ бе дал. Държеше я в ръка и не откъсваше очи от нея. Скоро щеше да е свободна също като птичето от планината.

Шизука отиде до кухнята да поиска да им донесат малко храна, като пътьом с явно безсърдечие се присъедини към шегите на пазачите. Когато се върна, маската падна. Лицето ѝ се сгърчи от мъка.

— Господарке — рече тя с ведър глас, който скриваше истинските ѝ чувства. — Трябва да среща косите ви. Ужасно са разрошени. И трябва да се преоблечете.

Тя помогна на Каеде да се съблече и повика прислужниците да отнесат тежките сватбени одежди.

— Ще си сложа нощната роба — каза Каеде. — Днес няма да се виждам с никого повече.

Облечена в леката памучна дреха, тя седна на пода до отворения прозорец. Навън ръмеше и се беше поразхладило. Навсякъде в градината се ронеха тежки капки влага, сякаш и тя бе потънала в дълбок траур.

Шизука коленичи до нея, подхвана тежките ѝ коси и прокара пръсти през тях. Доближи устни до ухото на Каеде и прошепна:

— Изпратих съобщение до жилището на Муто в града. Току-що получих вест от тях. Такео е скрит там, както предполагам. Ще му позволят да прибере тялото на владетеля Отори.

— Владетелят Отори е мъртъв?

— Не, не още — гласът на Шизука заглъхна. Тя трепереше от вълнение. — Такова безчинство! — прошепна. — И унижение! Той не може да бъде оставен там. Такео трябва да дойде за него.

Каеде каза:

— Значи и той ще умре днес...

— Моят пратеник ще се опита да се свърже и с Араи — прошепна Шизука. — Но не знам дали Араи ще успее да пристигне навреме, за да ни помогне.

— Не вярвам, че някой би дръзнал да се опълчи срещу Тохан — каза Каеде. — Владетелят Ййда е непобедим. Безмерната му жестокост

му дава сила — тя се взря през прозореца в падащия дъжд, в сивата мъгла, която забулваше планината. Със скръбен грак над тях прелетя низ диви гъски. Някъде далеч отвъд стените прозвуча горестен зов на елен. Каеде докосна главата си. Косите ѝ бяха мокри от сълзите на Шизука. — Кога ще дойде Такео?

— Ако дойде, ще бъде късно вечерта — последва продължително мълчание и после Шизука добави: — Това е безнадеждно начинание.

Каеде не отговори. „Ще го чакам“, обеща си мислено тя. „Ще го видя още веднъж.“

Почувства хладната дръжка на ножа под робата си. Шизука забеляза движението, придърпа я към себе си и я прегърна.

— Не се страхувайте. Каквото и да сторите, аз ще бъда до вас. Ще ви последвам и в отвъдното.

Двете останаха в прегръдките си дълго време. Изтощена от емоции, Каеде изпадна в онова състояние на объркване, което съпътства мъката. Почувства се така, сякаш сънува и е влязла в друг свят, в който лежи в обятията на Такео и не изпитва никакъв страх. „Само той може да ме спаси“, помисли си тя. „Само той може да ме върне към живота.“

По-късно каза на Шизука, че иска да се изкъпе, и я помоли да ѝ оскубе веждите и да ѝ изгърка нозете. Хапна малко и седна в привидно спокойно мълчание, медитирайки над онова, на което бе обучена като дете.

Прислужниците дойдоха да приготвят постелите за през нощта. Готова да си легне, Каеде бе скрила ножа под дюшека. Часът на плъха^[1] вече преваляше и къщата бе потънала в тишина, нарушавана единствено от далечен смях на пазачи, когато двете чуха стъпки, от които славеевият под запя. Последва хлопане на вратата. Шизука отиде до нея и тутакси падна на колене. Каеде чу гласа на владетеля Абе.

„Дошъл е да арестува Шизука“, помисли си тя ужасена.

Шизука каза:

— Много е късно, господарю. Госпожица Ширакава е изтощена...

Но гласът на Абе бе настоятелен. Стъпките му се отдалечиха. Шизука се обърна към Каеде и едва успя да прошепне:

— Владетелят Ййда желае да ви посети — в този момент подът запя повторно.

Ийда пристъпи в стаята, следван от Абе и от едноръкия, чието име, както бе разбрала Каеде, бе Андо.

Тя хвърли поглед към лицата им, зачервени от виното и излъчващи триумф от постигнатото отмъщение. Падна на земята с опряно в рогозката чело и биещо до пръсване сърце.

Ийда се настани на пода с кръстосани крака.

— Седни, госпожице Ширакава.

Тя вдигна глава с неохота и го погледна. Бе облечен в нощните си одежди, но мечът му бе втъкнат в пояса. Двамата мъже, коленичили зад него, също бяха въоръжени. Сега и те седнаха, оглеждайки я с оскърбително любопитство.

— Прости ми за това късно и нежелано посещение — подхвана Ийда, — но почувствах, че денят не бива да завършва, без да съм изразил съжалението си за окаяното ти положение — той ѝ се усмихна, оголвайки едри зъби, и през рамо подхвърли на Шизука: — Излез!

Каеде разшири очи и задиша хрипливо, но не посмя да извърне глава и да погледне Шизука. Чу как вратата се плъзна и се затвори, и предположи, че момичето ще е някъде наблизо, от другата страна. Седна неподвижно, със сведен поглед в очакване Ийда да продължи.

— Бракът ти, който смятах, че цели сключването на съюз с клана Отори, изглежда, е бил претекст за усойниците да се опитат да ме ухапят. Смятам обаче, че вече съм изтребил гнездото — той не откъсваше очи от лицето ѝ. — Ти прекара няколко седмици на път с Отори Шигеру и с Маруяма Наоми. Не заподозря ли нито веднъж, че заговорничат срещу мен?

— Не знаех нищо, господарю — отвърна тя и добави тихо: — Ако е имало заговор, той би успял единствено при моето неведение...

— Хм — изсумтя Ийда и след продължителна пауза попита: — Къде е младежът?

Тя не бе допускала, че сърцето ѝ може да бие по-учестено, но сега го усети — блъскаше в гърдите ѝ, пулсираше в слепоочията ѝ така, че почти ѝ призля.

— Кой младеж, господарю?

— Така нареченият осиновен син, Такео.

— Не знам нищо за него — отвърна тя, привидно озадачена. —
Защо питате мен?

— Що за човек беше той според теб?

— Млад, много тих... Изглеждаше посветен на книгите; обичаше да рисува — тя се насили да се усмихне. — Беше непохватен... и може би не особено смел.

— Такова е и впечатлението на владетеля Абе. Сега знаем, че е бил един от Скритите. Преди година е избегнал екзекуция. Защо му е било на Шигеру не само да предостави подслон на такъв престъпник, но и да го осинови, ако не за да ми се противопостави и да ме оскърби публично? — Каеде не бе в състояние да отговори. Мрежата на интригите ѝ изглеждаше неразгадаема плетеница. Ийда продължи: — Абе смята, че младежът е избягал, когато Андо го е разпознал. Изглежда, е страхливец. Рано или късно ще го пипнем и ще го провесим до неговия осиновител — владетелят не отклоняваше искрящ поглед от нея, но тя не отвърна нищо. — Тогаво отмъщението ми към Шигеру ще бъде пълно — зъбите му блеснаха в усмивка. — Сега обаче по-неотложният въпрос е какво ще стане с теб. Приближи се!

Каеде се поклони и се придвижи напред. Сърцето ѝ биеше бавно, сякаш всеки миг можеше да спре. Времето също се забави. Нощта стана още по-безмълвна. Дъждът звучеше като съскащ ромон. Внезапно се обади щурец.

Ийда се наклони напред и я огледа изучаващо. Светлината на лампата падаше върху лицето му и когато вдигна очи, Каеде видя как хищническите му черти се размекват от желание.

— Направо се разкъсвам, госпожице Ширакава. Ти си безвъзвратно опетнена от тези събития, но при все това баща ти ми е служил вярно, тъй че чувствам към теб известна отговорност. Какво да направя?

— Единственото ми желание е да умра — отвърна тя. — Позволете ми да го сторя с достойнство. Баща ми ще бъде доволен от този избор.

— Съществува и въпросът с наследството на Маруяма — продължи той. — Мислех да се ожения за теб. И това ще реши проблема с имението и ще сложи край на слуховете за опасното ти въздействие върху мъжете.

— Честта би била твърде голяма за мен — отвърна Каеде.

Той се усмихна и прокара дълъг нокът по предните си зъби.

— Знам, че имаш две сестри. Може пък да се ожения за по-голямата. В крайна сметка решавам, че е за предпочитане ти да сложиш край на живота си.

— Владетелю Ийда — Каеде се поклони до земята.

— Чудесно момиче, нали? — подхвърли Ийда през рамо към мъжете зад себе си. — Красива, интелигентна, смела. И всичко това да отиде на вятъра... — тя отново вдигна глава с извърнато лице, твърдо решила да не издава чувствата си. — Предполагам, че си девица — продължи той и протегна ръка да докосне косите ѝ. Каеде осъзна, че е по-пиян, отколкото изглеждаше. Щом се наклони към нея, долови мириса на вино в дъха му. Разгневи се на себе си, тъй като при допира му тя потръпна. Той го усети и се засмя. — Би било трагедия да умреш девствена. Трябва да познаеш поне една любовна нощ.

Каеде се втренчи в него изумена. Едва тогава си даде сметка за степента на покварата му, осъзна колко дълбоко бе потънал в бездната на похотта и жестокостта. Огромната му власт го бе направила високомерен и развратен. Тя имаше чувството, че е част от някакъв сън, в който вижда ясно какво ще се случи, но е безсилна да го предотврати. Не можеше да повярва, че намеренията му са истина.

Той хвана главата ѝ с две ръце и се надвесил над нея. Тя извърна лице и устните ѝ докоснаха врата му.

— Не! — извика тя. — Недейте, господарю! Не ме опозорявайте. Оставете ме просто да умра!

— Няма нищо позорно в това да ми доставиш удоволствие — възрази той.

— Умолявам ви, не! Не пред тези мъже — изплака тя и привидно отпусна тяло, все едно се канеше да му се отдаде. Косите ѝ паднаха напред и я прикриха.

— Оставете ни — заповяда им той рязко. — Никой да не ме безпокои до разсъмване.

Тя чу как двамата мъже си отиват, чу как Шизука им казва нещо, изпита неистово желание да извика, но не посмя. Ийда коленичи до нея, вдигна я на ръце и я отнесе при постелята. Развърза колана ѝ и робата ѝ се разгърна. Разхлаби собствените си одежди и легна до нея. Кожата ѝ настръхна от страх и отвращение.

— Нощта е наша — каза той и това бяха последните му думи. Усещането за тялото му, което я притискаше, съживи образа на пазача

от замъка на Ногучи. Устните му, впити в нейните, почти я накараха да обезумее от погнуса. Тя изпъна ръце назад и той изръмжа от задоволство, когато тялото ѝ се изви в дъга под неговото. С лявата ръка тя напипа иглата в десния си ръкав. Той се надвеси над нея и в този миг тя заби иглата в окото му. Ийда нададе вик, трудно различим от страстно стенание. С дясната ръка Каеде измъкна ножа изпод дюшека и го вдигна рязко. Ийда рухна ничком и тежестта на собственото му тяло заби острието в сърцето му.

[1] От 23 до 1 часа. — Бел.прев. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бях подгизнал от плуването в реката и от дъжда, от косите и миглите ми се стичаха капки също както от тръстиките, от бамбука и върбата. И макар че върху черните ми дрехи не личаха следи, бях подгизнал и от кръв. Мъглата се бе сгъстила още повече. Двамата с Кенджи се движехме в един призрачен свят, невестествен и невидим. Улових се, че се питам дали не съм умрял, без да разбера, и не съм се върнал като ангел на отмъщението. Когато си свърших работата тази нощ, щях да се стопя обратно в отвъдното. Мъката неспирно подемаше своя ужасен напев в сърцето ми, но аз все още не можех да се заслушам.

Излязохме от рова и се изкатерихме по стената. Усещах тежестта на Джато върху хълбока си. Все едно носех Шигеру със себе си. Сякаш духът му се бе вселил в мен и се бе всмукал в костите ми. От върха на градинския зид чух стъпките на приближаващ патрул. Гласовете им бяха тревожни; подозираха натрапници и когато видяха срязаните от Юки въжета, замръзнаха на място и възкликнаха изненадани, тренчили се в металните пръстени горе, където бе висял Шигеру.

Всеки от нас пое по двама. Умряха след четири удара, без да успеят повече да погледнат надолу. Шигеру се оказа прав. Мечът в ръката ми сечеше, все едно имаше своя собствена воля или бе движен от невидима ръка. А в мен нямаше ни капка състрадание или милост, които да му попречат.

Прозорецът над нас все още бе отворен и лампата гореше мъждиво. Дворецът изглеждаше тих, обгърнат от сън в часа на вола^[1]. Изкатерихме се до прозореца, вмъкнахме се през него и се строполихме върху телата на пазачите, които Юки бе убила по-рано. Кенджи издаде тих звук на одобрение. Отидох до вратата между коридора и помещението за стражите. Знаехме, че нататък по коридора има четири такива малки стаи. Първата бе отворена и водеше към преддверието, в което бях чакал с Шигеру и двамата бяхме

съзерцавали рисунките на жеравите. Другите три бяха скрити зад стените на жилището на Ййда.

Славеевият под опасваше цялата резиденция и я пресичаше през средата, разделяйки помещенията на мъжете и на жените. Сега се простираше пред мен безмълвен, проблясващ на слабата светлина на лампите. Приклекнах в сумрака. Някъде отдалеч, почти от противоположния край на постройката долових гласове — най-малко два мъжки и един женски.

Шизука.

След малко си дадох сметка, че това са Абе и Андо; колкото до пазачите, не бях сигурен за броя им — може би двама с владетелите и още десетина, скрити в тайните помещения. Определих местоположението им в крайната стая — стаята на Ййда. Вероятно владетелите го очакваха там... но къде беше той и защо Шизука стоеше при тях?

Гласът ѝ бе закачлив, почти кокетен, техните — уморени и леко пияни, на моменти накъсвани от прозевки.

— Ще донеса още вино — чух я да казва.

— Да, изглежда, ще е дълга нощ — отвърна Абе.

— Една нощ, когато е последна, винаги е твърде кратка — отвърна Шизука многозначително.

— Не е нужно да е последната и за теб, ако направиш правилния ход — каза Абе и в гласа му се прокрадна тромава нотка на възхищение. — Ти си красива жена и знаеш какво искаш. Ще гледам да се погрижа за теб.

— Владетелю Абе! — засмя се тихо Шизука. — Мога ли да ви се доверя?

— Донеси още вино и ще ти покажа доколко.

Чух как подът запя, когато Шизука излезе от стаята и стъпи върху него. Последваха я по-тежки стъпки и Андо каза:

— Ще отида да погледам отново танца на Шигеру. Цяла година съм чакал това.

Докато прекосяваха резиденцията, аз претичах по пода отстрани и приклекнах до вратата на преддверието. Подът под нозете ми остана безмълвен. Шизука мина покрай мен и Кенджи изцвърча като щурец. Тя потъна в сумрака.

Андо влезе в преддверието и пое към помещението за пазачите. Викна им гневно да се събудят и тогава Кенджи го приклеци в желязна хватка. Аз влязох, свалих качулката си и вдигнах лампата така, че да освети лицето ми.

— Виждаш ли ме? — прошепнах. — Познаваш ли ме? Аз съм момчето от Мино. Това е за моите хора. И за владетеля Отори.

Очите му се изпълниха с изумление и ярост. Не исках да използвам Джато за него. Извадих гаротата и го убих с нея; Кенджи го държеше, а Шизука гледаше.

— Къде е Ийда? — попитах шепнешком.

— С Каеде — отвърна тя. — В най-отдалечената стая в женското крило. Ще отвличам вниманието на Абе, докато си там. Ийда е сам с нея. Ако тук се появи някакъв проблем, ще се справим с Кенджи.

Аз почти не схванах думите ѝ. Смятах, че кръвта ми е студена, но сега тя се вледени. Задишах дълбоко, оставих мракът на Кикута да се надигне в мен и да ме обгърне напълно и стъпих на славеевия под.

В градината отвън дъждът ромолеше тихо. Откъм мочурището и вировете долиташе квакане на жаби. Потънали в сън, жените дишаха дълбоко. Долових мирис на цветя, на кипарисово дърво от банята и остро зловоние откъм нужниците. Преминах по пода безтегловен като призрак. Зад мен се извисяваше силуетът на крепостта, а пред мен течеше реката.

В последното малко помещение в края на резиденцията гореше лампа. Дървените капаци бяха отворени, но хартиените — не, а на фона на оранжевото сияние на лампата видях сянка на жена със спуснати коси, седнала неподвижно. Стиснал Джато, рязко отворих плъзгащата се врата и скочих в стаята. С меч в ръка Каеде мигом се изправи на крака. Цялата бе изцапана с кръв.

Ийда лежеше проснат на постелята, захлупен по лице. Тя изрече тихо:

— Най-добре е да убиеш противник и да му вземеш меча. Така каза Шизука...

Очите ѝ бяха разширени, явно бе изпаднала в шок; тялото ѝ се тресеше. Имаше нещо почти свръхестествено в сцената: момичето, тъй младо и крехко, мъжът — масивен и силен дори в смъртта, ромонът на дъжда, безмълвието на нощта.

Оставих Джато на земята. Тя сведе меча на Ийда и пристъпи към мен.

— Такео — рече, сякаш се събуждаше от сън, — той се опита да ме... и аз го убих... — после се озова в обятията ми. Държах я така, докато престана да трепери. — Ти си подгизнал — прошепна тя. — Не ти ли е студено?

Допреди малко не чувствах студ, но сега ме пронизваше и треперех почти колкото нея. Ийда бе мъртъв, но не го бях убил аз. Почувствах се измамен, отмъщението ми бе отнето, но не можех да споря със съдбата, която бе решила да се справи с него чрез ръцете на Каеде. Бях едновременно и разочарован, и обезумял от облекчение. И държах в прегръдките си любимата девойка, така както бях копнял от седмици.

Когато се замисля за случилото се след това, мога само да твърдя, че сме били омагьосани, и то още от Цувано. Сега тя отрони:

— Очаквах да умра тази нощ.

— Аз също — рекох.

— Но ще бъдем заедно — прошепна тя в ухото ми. — До разсъмване тук няма да дойде никой — гласът ѝ, допирът ѝ ме изпълваха с болезнена любов и неустойимо желание. — Искаш ли ме? — попита.

— Безумно, знаеш... — паднахме на колене, все така в обятията си.

— И не се страхуваш? От онова, което се случва на мъжете заради мен?

— Не, за мен ти никога няма да бъдеш заплаха. А теб страх ли те е?

— Не — отвърна тя с някаква почуда в гласа. — Искам да бъда с теб, преди да умрем — устните ѝ намериха моите. Тя развърза колана си и робата ѝ се свлече. Аз свалих мокрите си дрехи и я притиснах тъй, както толкова бях копнял. Телата ни се устремиха едно към друго с нетърпението и лудостта на младостта.

Щях да бъда щастлив да умра след това, но също като реката животът ни повлече напред. Сякаш бе минала цяла вечност, макар че едва ли са били повече от петнайсет минути, защото чух подът да пее и Шизука да се връща при Абе. В стаята до нас някаква жена измърмори

нещо в съня си и после избухна в зловец смях, от който косите на тила ми настръхнаха.

— Какво прави Андо? — попита Абе.

— Заспа — изкиска се Шизука. — Не може да носи на пиене като господаря Абе.

Течността забълбука от стъкленницата в купата. Чух Абе да преглъща шумно. Докоснах с устни клепаците и косите на Каеде.

— Трябва да се върна при Кенджи — прошепнах. — Не мога да ги оставя с Шизука без закрила.

— Защо просто не умрем заедно още сега — попита тя, — докато сме щастливи?

— Той дойде заради мен — отвърнах. — Ако мога да спася живота му, длъжен съм да го сторя.

— Ще дойда с теб — тя стана бързо, завърза отново колана на робата си и взе мечата си. Лампата мъждукаше, бе почти изгаснала. В далечината откъм града се обадиха първи петли.

— Не! Стой тук, докато се върна за Кенджи. Ще дойдем при теб и ще избягаме през градината. Можеш ли да плуваш?

Тя поклати глава.

— Не съм се учила. Но при рова има лодки. Може би ще успеем да вземем някоя от тях.

Навялякох отново мокрите си дрехи, потръпвайки от лепкавия им допир до кожата ми. Когато взех в ръка Джато, почувствах болка в китката. Някой от нанесените през нощта удари вероятно я бе изкълчил отново. Знаех, че сега трябва да отсека главата на Ийда, затова казах на Каеде да го хване за косите и да опъне врата му. Тя се подчини боязливо.

— Това е за Шигеру — прошепнах, когато Джато се вряза в плътта му. Ийда вече бе кървил обилно, тъй че струята кръв не бе много силна. Срязвах робата му и увих главата в нея. Беше тежка като главата на Шигеру, когато я подавах на Юки. Не можех да повярвам, че всичко това се случва в една и съща нощ. Оставих главата на пода, прегърнах Каеде за последен път и се върнах обратно по пътя, по който бях дошъл.

Кенджи продължаваше да стои в помещението на пазачите, долових и гласа на Шизука, която се кикотеше с Абе. Кенджи прошепна:

— Следващият патрул трябва да се появи всеки момент. Ще открият телата.

— Готово. Ийда е мъртъв.

— Тогава да тръгваме.

— Трябва да се разправа с Абе.

— Остави го на Шизука.

— Трябва да вземем и Каеде.

Той се втренчи в мен в мрака.

— Госпожица Ширакава? Да не си луд?

Вероятно бях. Не му отговорих. Вместо това стъпих нарочно върху слаевия под така, че да зацвърчи. Абе тутакси се провикна:

— Кой е там? — и излезе от стаята с разпусната роба и меч в ръка.

Зад него се появиха двама пазачи, единият от които държеше факла. На светлината ѝ Абе ме видя и тутакси ме позна. На лицето му се изписа първо удивление, а после — презрение. Той пристъпи към мен, от което подът запя силно. Зад него Шизука се хвърли към единия от пазачите и преряза гърлото му. Другият се извърна слисан и пусна факлата, за да извади меча си. Абе се развика за помощ. Спусна се към мен като обезумял, стиснал в ръка големия меч. Замахна мощно, аз парирах удара му, но силата му бе огромна, а моята ръка отмаляла от болката. Наведох се рязко, избягвайки втория удар, и за миг станах невидим. Бях стъписан от свирепостта и сръчността му.

Кенджи бе застанал до мен, но сега другите пазачи наизлизаха от скривалищата си. Шизука се справи с двама от тях; Кенджи остави фалшивото си аз под меча на един и после го наръга в гърба. Моето внимание бе изцяло заето с Абе, който ме оттласкваше по слаевия под към края на постройката. Жените се събудиха и хукнаха навън с писъци, отвличайки вниманието на Абе, тъй като тичаха покрай него и така ми осигуриха миг отдих. Знаех, че можем да се справим с пазачите, ако убиеш Абе. Но в същото време си давах сметка, че той е много по-вещ и опитен от мен.

Той продължи да ме изтиква към един от ъглите на постройката, където нямаше достатъчно пространство, за да му избягам. Отново станах невидим, но той знаеше, че няма къде да отида. Невидим или не, мечът му пак можеше да ме посече.

После, когато ми се струваше, че вече ме е притиснал, той изведнъж застина със зяпнала уста. Гледаше втренчено през рамото ми, а на лицето му бе изписан ужас.

Не проследих погледа му, а в този миг на невнимание стоварих Джато върху главата му. Мечът падна от ръката ми, неспособна да издържи тежестта на удара. Абе политна напред, а мозъкът му пръсна от зейналата в черепа му дупка. Аз се отдръпнах рязко, обърнах се и видях Каеде, която стоеше на прага, осветена от лампата зад гърба ѝ. В едната ръка държеше меча на Ийда, а в другата — главата му.

Двамата рамо до рамо с бой си проправихме път обратно по славеевия под. При всеки удар потръпвах от болка. Без Каеде от дясната ми страна със сигурност щях да намеря смъртта си.

Всичко пред очите ми се замъгли. Помислих, че мъглата от реката е проникнала в резиденцията, но после чух пращане и усетих мирис на дим. Факлата, хвърлена от пазача, бе запалила дървената преграда.

Разнесоха се викове на изумление и ужас. Жените и слугите бягаха от огъня, напускаха резиденцията и тичаха към крепостта, докато пазачите от крепостта се опитваха да се промъкнат през тясната порта в резиденцията. В суматохата и дима четиримата успяхме да си пробием път до градината.

Пожарът вече бе обхванал всички жилищни помещения. Никой не знаеше къде е Ийда, дали е жив или мъртъв. Никой не знаеше кой бе устроил това нападение срещу непревземаемата крепост. Дали бяха хора или демони? Шигеру бе изчезнал мистериозно, отнесен незнайно от кого. От хора или от ангели?

Дъждът бе стихнал, но с приближаването на зората мъглата се съгъсти. Шизука ни преведе през градината до портата и по стъпалата надолу до рова. Пазачите от този пост вече бяха хукнали нагоре към резиденцията. Объркани и слисани, те почти не оказаха съпротива. Отключихме портата от вътрешната страна и се качихме в една от лодките, захвърляйки въжетото.

Ровът бе свързан с реката посредством мочурището, което бяхме прекосили по-рано. Зад нас крепостта се открояваше зловецко на фона на пламъците. Вятърът довяваше пепел, която се сипеше по косите ни. Реката бе неспокойна, течението ни понесе и вълните разлюляха дървената излетна лодка. Беше като черупка и се опасявах, че ако

водите станат по-буйни, ще се обърне. Внезапно пред нас изникнаха подпорните греди на моста. За миг си помислих, че ще се разбием в тях, но потапяйки нос, лодката премина благополучно и реката ни отнесе нататък покрай града.

Никой не каза почти нищо. Всички дишахме тежко, напрегнати от скорошния сблъсък със смъртта или може би потиснати от мисълта за онези, които бяхме пратили в отвъдното, но дълбоко, мъчително радостни, че не се бяхме оказали между тях. Поне аз се чувствах така.

Отидох при кърмата на лодката и взех веслото, но течението бе твърде силно, за да мога да я направлявам. Трябваше да му се оставим. С настъпването на зората мъглата побеля, но видимостта не стана по-добра, отколкото докато бе черна. Всичко друго бе изчезнало, виждаха се единствено искрящите пламъци, обгръщащи замъка.

Внезапно над песента на реката долових странен шум. Беше като мощно бръмчене, все едно огромен облак насекоми се спускаше над града.

— Чуваш ли? — попитах Шизука.

Тя се смръщи.

— Какво?

— Не знам.

Слънцето изгря и стопи мъглата. Бръмченето и биенето откъм брега се засилваха, докато накрая звукът се изчисти до нещо, което разпознах — тропот от краката на хиляди хора и коне, дрънчене на сбури, звън на стомана. През разкъсаната пелена на мъглата се мяркаха ярки цветове — гербовете и флаговете на западните кланове.

— Арай е тук! — възкликна Шизука.

Има достатъчно хроники за превземането на Инуяма, а и аз повече не участвах в него, тъй че няма защо да го описвам тук.

Не бях очаквал, че ще преживея тази нощ. Нямах представа, какво да правя оттук нататък. Бях предоставил живота си на Племето, това ми беше ясно, но все още имах задължения към Шигеру, които трябваше да изпълня.

Каеде не знаеше нищо за сделката ми с Кикута. Ако бях Отори, наследникът на Шигеру, мой дълг бе да се ожения за нея и наистина нямаше нещо, което да желяех по-силно. Ако трябваше да стана Кикута, госпожица Ширакава за мен щеше да бъде недостижима като луната. Случилото се между нас сега изглеждаше като сън. Усещах, че

трябва да се срамувам от онова, което бях сторил, и затова — като последен страхливец — просто го изключих от съзнанието си.

Най-напред отидохме в жилището на Муто, където ме бяха скрили. Преоблякох се и хапнах набързо. Шизука незабавно тръгна да говори с Араи и остави Каеде на грижите на жените в къщата.

Нямах никакво желание да говоря нито с Кенджи, нито с когото и да било. Искях да стигна до Тераяма, да погребя Шигеру и да поставя главата на Ййда на гроба му. Знаех, че трябва да го сторя бързо, преди Кикута да ме поставят изцяло под собствената си власт. Давах си сметка, че вече бях проявил достатъчно неподчинение, връщайки се в крепостта. Макар че не бях убил Ййда собственоръчно, всички щяха да решат, че това е мое дело против волята на Племето. Не можех да го отрека, без да причиня неимоверно зло на Каеде. Не възнамерявах вечно да отказвам подчинение. Просто ми бе нужно още малко време.

Никак не бе трудно да се измъкна незабелязано в суматохата на този ден. Отидох до къщата, където бяхме отседнали с Шигеру. Собствениците бяха избягали още при пристигането на армията на Араи и бяха отнесли по-голямата част от вещите, но много от нещата ни все още бяха в стаите, в това число скиците, които бях направил в Тераяма, както и писалището, върху което Шигеру бе написал последното си писмо до мен. Огледах ги с тъга. Скръбта отекваше все по-силно в мен, обсебвайки вниманието ми. Струваше ми се, че усещам присъствието на Шигеру в помещението, представях си го как седи при отворената врата, как нощта се спуска, а аз не се връщам.

Не взех много — един кат дрехи, малко пари и коня си Раку, който намерих в конюшната. Кю, черният кон на Шигеру, бе изчезнал, както и повечето коне на Отори, но Раку бе все още там, неспокоен и напрегнат от мириса на огън, който се стелеше над града. Щом ме видя, се успокои. Оседлах го, вързах кошницата с главата на Ййда отзад на седлото и напуснах града, присъединявайки се към тълпите от хора по междуградския път, които бягаха от приближаващите войски.

Яздех бързо, спирах за кратко и спях по малко само през нощта. Времето се оправи и въздухът бе свеж, с едва доловим дъх на есен. С всеки изминал ден планината се открояваше все по-ясно на фона на лазурното небе. Някои дървета вече се бяха окичили с първите златисти листа. Вероятно бе красиво, но аз нямах сетива за красотата. Знаех, че трябва да размишлявам върху онова, което ми предстоеше да

правя, но нямах сили да се взра във вече стореното. Намирах се в онзи стадий на мъката, когато ми се струваше непоносимо да гледам напред. Единственото, което исках, бе да се върна там, в къщата в Хаги, обратно във времето, когато Шигеру бе жив, преди да поемем към Инуяма.

Следобед на четвъртия ден, когато току-що бях отминал Кушимото, осъзнах, че тълпите по пътя сега се стичат срещу мен. Викнах към един селянин, повел товарен кон:

— Какво става там напред?

— Монаси! Воини! — извика той в отговор. — Превзеха Ямагата. Тохан бягат. Казват, че владетелят Ййда бил мъртъв!

Аз се усмихнах, питайки се какво ли би направил, ако видеше страховития багаж на седлото ми. Бях в одежди за път, без отличителни знаци или герб. Никой не знаеше кой съм, и сам дори не подозирах, че името ми вече се е прочуло.

Скоро след това по пътя пред мен чух шум от приближаващи въоръжени мъже и отбих с Раку в горичката. Не исках да го загубя или да бъда въвлечен в безсмислени схватки с отстъпващите Тохан. Те се движеха бързо, очевидно с надеждата да стигнат до Инуяма, преди монасите да ги догонят, но предчувствах, че ще ги задържат на пропускателния пункт при Кушимото, и вероятно това щеше да ги забави.

През по-голямата част от оставащия ден продължиха да минават край мен, забързани и напрегнати, докато аз се движех на север през гората, избягвайки ги всеки път, когато това бе възможно, макар че на два пъти ми се наложи да използвам Джато, за да защитя себе си и коня. Китката още ме наболяваше и щом слънцето залезе, бях обзет от безпокойство — не за собствената си безопасност, а заради страха, че няма да успея да изпълня мисията си. Изглеждаше твърде опасно да се опитам да поспя. Луната бе ярка и яздих цяла нощ. Раку се движеше със своята лека стъпка, с едното ухо напред, а с другото назад.

Развидели се и съзрях в далечината очертанията на планините, които ограждаха Тераяма. Щях да пристигна там преди края на деня. Под пътя зърнах вир и спрях, за да напоя Раку. Слънцето изгря и от топлината му изведнъж ми се приспа. Вързах коня на едно дърво, взех седлото за възглавница, легнах и тутакси съм потънал в сън.

Събудих се от усещането, че земята под мен се тресе. Останах да лежа още миг, взрян в пъстрата светлина, която падаше върху вира, и заслушан в ромона на водата и в тропота на стотици приближаващи по пътя нозе. Станах с намерението да скрия Раку по-навътре в гората, но когато вдигнах поглед, видях, че войската не е от изтеглящите се сили на Тохан. Мъжете носеха брони и оръжия, но флаговете бяха на клана Отори и на храма Тераяма. Онези, които не носеха шлемове, бяха с бръснати глави и в първата редица разпознах младежа, който ни бе показал картините.

— Макото! — извиках го аз, изкачвайки се по насипа към него. Той се обърна, видя ме и на лицето му се изписаха радост и недоумение.

— Господарю Отори? Вие ли сте наистина? Страхувахме се, че и вие сте мъртъв. Тръгнахме да отмъстим за владетеля Шигеру.

— Аз отивам в Тераяма — рекох. — Нося му главата на Ийда, каквато беше последната му заръка.

Очите на Макото леко се разшириха:

— Ийда е мъртъв?

— Да, а Инуяма е превзета от Араи. Ще настигнете последните войски на Тохан при Кушимото.

— Няма ли да дойдете с нас?

Изгледах го озадачено. Думите му ми прозвучаха непонятно. Почти бях си свършил работата. Трябваше да изпълня последното си задължение към Шигеру и после щях да изчезна в тайния свят на Племето. Но, разбира се, Макото нямаше как да знае за избора, който бях направил.

— Добре ли сте? — попита той. — Не сте ранен, нали?

Поклатих глава.

— Трябва да оставя главата на гроба на Шигеру.

Очите на Макото блеснаха.

— Покажете ни я!

Донесох кошницата и я отворих. Миризмата се засилваше и върху кръвта се бяха събрали мухи. Кожата бе добила восъчносив цвят, а очите бяха празни и кървясали.

Макото хвана главата за кока на темето, скочи на един голям камък край пътя и я вдигна към монасите, които се бяха събрали около него.

— Вижте какво е направил господарят Отори! — изкрещя той и мъжете откликнаха с мощно „ура“. Заля ги вълна от възторг. Чух името си повтаряно отново и отново, в началото от отделни гласове, а после всички зазвучаха като един, коленичиха в праха пред мен и се поклониха доземи.

Кенджи беше прав. Хората обичаха Шигеру — монасите, земеделците, по-голямата част от клана Отори — и понеже аз бях осъществил отмъщението, тази любов бе прехвърлена върху мен.

Тя като че ли добави нова тежест към бремето ми. Не желяех тези хвалебствия. Не ги заслужавах и не бях в положение да остана верен на тази любов. Сбогувах се с монасите, пожелах им успех и продължих напред с главата, която прибрах обратно в кошницата.

Те не пожелаха да ме оставят сам и Макото дойде с мен. Разказа ми как Юки пристигнала в Тераяма с главата на Шигеру и как сега подготвяли погребалните ритуали. По всяка вероятност бе пътувала денонощно, за да измине разстоянието тъй бързо. Мислено ѝ отправих огромна благодарност.

Привечер пристигнахме в храма. Начело с възрастния свещеник останалите там монаси припяваха сутри за Шигеру; камъкът вече бе изправен върху мястото, където бе погребана главата. Аз коленичих до него и поставих главата на врага му отпред. На безплътната светлина на полумесеца камъните в градината на Сещу изглеждаха като отдадени на молитва поклонници. Звукът от водопада ми се стори посилен, отколкото през деня. Долових въздишката на кедровите дървета, раздвижени от нощния ветреца. Из въздуха се носеше песен на щурци, а откъм вировете под водопада долиташе квакане на жаби. Чух плясък на крила и видях как над гробището се спуска свенливата улулица. Скоро щеше да отлети на юг; краят на лятото приближаваше.

Помислих си, че това е прекрасно място, където да почива духът на Шигеру. Останах дълго край гроба му, а сълзите тихо се търкаляха по страните ми. Той ми бе казал, че само децата плачат. Мъжете понасят, така ми бе рекъл, но онова, което ми изглеждаше немислимо, бе, че аз трябваше да заема мястото му. Бях преследван от убеждението, че не е трябвало да нанасям смъртоносния удар. Бях отсякъл главата му със собствения му меч. Аз не бях негов наследник — бях неговият убиец.

Помислих си с копнеж за къщата в Хаги с песента на реката до прага. Исках децата ми да слушат тази песен. Исках да пораснат под благия покрив на онзи дом. Представих си как Каеде приготвя чай в помещението, което Шигеру пристрои за владетелката Маруяма, и как децата ни се опитват да надхитрят славеевия под, как вечер наблюдаваме долитащата в градината чапла, огромния ѝ сив силует, застинал търпеливо в потока...

Навътре в градината някой свиреше на флейта. Плавните ѝ тонове пронизаха сърцето ми. Помислих си, че никога няма да превъзмогна скръбта си.

Дните минаваха един след друг, а аз не можех да напусна храма. Знаех, че трябва да взема решение и да тръгна, но го отлагах непрестанно. Чувствах, че старият свещеник и Макото се тревожат за мен, но те ме оставяха сам и се грижеха единствено за обикновените неща, като ми напомняха да ям, да се мия, да спя.

Всеки ден прииждаха хора да се помолят на гроба на Шигеру. Първоначално само върволица, а после неспирен поток от завръщащи се войници, монаси, чифликчии, селяни се подреждаха почтително покрай надгробния камък, просваха се по очи пред него с мокри от сълзи лица. Шигеру бе прав — в смъртта си той бе още по-силен и по-обичан, отколкото в живота.

— Ще се превърне в божество — предсказа възрастният свещеник. — Ще се присъедини към останалите в светилището.

Нощ след нощ сънувах Шигеру, както го бях видял за последен път, с набраздено от вода и кръв лице, а когато се събуждах с блъскащо от ужас сърце, чувах флейтата. Започнах да очаквам скръбните ѝ трели, докато лежах, неспособен да заспя. Музиката ѝ ми се струваше и мъчителна, и утешителна.

Луната намаля; нощите станаха по-тъмни. Научихме за победата при Кушимото от завърнали се монаси. Животът в храма постепенно възстановяваше нормалния си ход със старинните ритуали, сключващи се като водна повърхност над главите на покойниците. После пристигна вест, че владетелят Арай, понастоящем владетел на по-голямата част от Трите провинции, пристига в Тераяма да отдаде своята почит на гроба на Шигеру.

Нощта, в която чух музиката на флейтата, отидох да поговоря със свирача. Оказа се, както подозирах, че е Макото. Бях дълбоко затрогнат

от грижата, която проявяваше към мен да бъде наблизно и безмълвно да ме подкрепя в скръбта ми.

Той седеше до вира, където понякога през деня го бях виждал да храни златните шарани. Завърши мелодията и остави флейтата.

— Щом Араи пристигне, ще трябва да стигнете до някакво решение — каза той. — Какво ще правите?

Седнах до него. Падаше роса и камъните бяха мокри.

— А какво трябва да направя?

— Вие сте наследник на Шигеру. Трябва да приемете наследството му — млъкна за момент и после продължи: — Но това не е толкова лесно, нали? Има нещо друго, което ви зове...

— Не точно „зове“. Заповядва ми. А и съм задължен... Трудно е да се обясни на когото и да било.

— Опитайте на мен — подкани ме той.

— Знаеш, че имам остър слух. Като куче, както каза веднъж...

— Не трябваше да го казвам, засегнало ви е. Простете ми.

— Не, беше прав. „Полезен за господарите“, каза. Да, аз съм полезен за господарите си и те не са Отори.

— Племето?

— Знаеш ли за тях?

— Съвсем малко. Нашият игумен ги е споменавал.

В един миг ми се стори, че се кани да каже още нещо, че очаква да му задам въпрос. Но тогава не знаех какво точно да попитам, а и бях твърде погълнат от собствените си мисли и собствената си необходимост да ги обясня.

— Баща ми е бил от Племето и дарбите, които имам, са ми от него. Те предявиха претенциите си към мен... Смятат, че им се полага по право. Сключих сделка с тях. Настоявах да ми позволят да спася владетеля Шигеру, а в замяна обещах да се присъединя към тях.

— Какво право имат да изискват това от вас, след като вие сте законният наследник на Шигеру? — попита той възмутен.

— Опитам ли се да избягам от тях, ще ме убият. Твърдят, че имат това право... Пък и трябва да изпълня моята част от сделката. Затова сега животът ми им принадлежи.

— Вероятно сте сключили това споразумение по принуда. Никой няма да очаква от вас да го спазите. Вие сте Отори Такео. Мисля, че

дори не подозирате колко известен сте станали, колко много означава името ви!

— Аз го убих! — възкликнах и за мой срам сълзите ми рукаха отново. — Никога няма да си простя! Не мога да продължа името му и живота му. Той умря от собствената ми ръка!

— Не е било убийство, а освобождение. Предоставили сте му правото на достойна смърт — прошепна Макото, поемайки ръцете ми в своите. — Изпълнили сте дълга, който всеки истински син има към своя баща. Навсякъде ви се възхищават и ви славят за стореното. А и да убиете Ийда! За това се разказват легенди...

— Не съм си изпълнил дълга. Неговите чичовци замислиха смъртта му заедно с Ийда, но те все още не са си понесли наказанието. Освен това Шигеру ми нареди да се грижа за госпожица Ширакава, която понесе ужасни страдания, без да има каквато и да било вина.

— Е, това май няма да е чак толкова бреме — отбеляза той с ироничен поглед и аз усетих как кръвта ми се качва в лицето. — Видях ви как си докосвате ръцете — поясни Макото и след известна пауза добави: — Забелязвам всичко, което е свързано с вас.

— Искам да изпълня желанията му, но в същото време се чувствам недостоен. А и бездруго съм обвързан с клетвата си към Племето.

— Тя може да бъде нарушена, стига да решите.

Вероятно Макото беше прав. От друга страна, Племето едва ли щеше да ме остави да живея. Освен това не можех да го скрия от себе си — нещо в мен ме теглеше към тях. Често си спомнях как бях почувствал, че Кикута е разбрал природата ми, и как тази природа бе откликнала на тъмните умения на Племето. Прекрасно си давах сметка за вътрешното си раздвоение. Искаше ми се да разкрия сърцето си пред Макото, но това би означавало да му кажа всичко, а аз не можех да говоря на един монах, последовател на Просветления, за това, че съм роден сред Скритите. Помислих си, че сега вече бях нарушил всичките свети заповеди. Бях убивал нееднократно.

Докато разговаряхме шепнешком в потъналата в мрак градина, чиято тишина бе нарушавана единствено от внезапен плясък на някоя риба или от далечното бухане на кукумявки, чувството между нас се бе засилило. Макото ме притегли към себе си и ме прегърна силно.

— Каквото и да изберете, трябва да се освободите от мъката си. Вие направихте всичко, което бе по силите ви. Шигеру би се гордял с вас. Сега трябва да си простите и да бъдете горд със себе си.

Топлите му думи и допирът му за пореден път отприщиха сълзите ми. Усетих как в обятията му тялото ми се връща към живота. Той ме изтръгна от бездната и ме накара отново да пожелаая да живея. След това спях дълбоко, без да сънувам.

Араи пристигна с няколко васали и двайсетина воини, оставяйки многобройната си армия да охранява мира в Източната провинция. Възнамеряваше да продължи нататък и да установи новите граници преди настъпването на зимата. Той никога не се бе отличавал с търпение, но сега преливаше от ентузиазъм. Беше по-млад от Шигеру, около двайсет и шест годишен, в разцвета на силите си, едър, буен, с невъздържан нрав и желязна воля. Не го исках за враг, а и той не скри факта, че разчита да му бъде съюзник. Заяви готовността си да ме подкрепи срещу владетелите Отори. Освен това вече беше решил, че трябва да се ожения за Каеде.

Беше я довел със себе си, тъй като според обичая беше редно тя да се поклони на гроба на Шигеру. Според Араи двамата трябваше да останем в храма, докато траят нужните за сватбата приготовления. Разбира се, Шизука я придружаваше и намери възможност да разговаря с мен насаме.

— Знаех, че ще те намерим тук — каза тя. — Кикута са бесни, но чичо ги убеди да ти дадат малка отсрочка. При все това времето ти изтича.

— Готов съм да отида при тях.

— Довечера ще дойдат за теб.

— Госпожица Ширакава знае ли?

— Опитвах се да я предупредя... и нея, и Араи — гласът на Шизука бе унил.

Араи обаче имаше съвсем различни планове.

— Ти си законният наследник на Шигеру — каза той, докато седяхме в помещението за гости на храма, след като се бе поклонил на гроба на Шигеру. — Напълно подходящо е да се ожениш за госпожица Ширакава. Ще ѝ осигурим Маруяма и пролетта вече ще насочим вниманието си към клана Отори. Имам нужда от съюзник в Хаги — той бе вперил изпитателен поглед в лицето ми. — Нямам нищо против

да ти заявя, че репутацията ти те прави изключително желан поддръжник.

— Владетелят Араи е твърде великодушен — отвърнах. — За съжаление съществуват други причини, които могат да ми попречат да се съобразя с вашите желания.

— Не бъди глупак! — отсече той. — Смятам, че моите желания великолепно се съчетават с твоите.

Съзнанието ми се бе изпразнило, мислите ми бяха отлетели като птиците на Сещу. Знаех, че Шизука подслушва отвън. Араи бе съюзник на Шигеру; той бе закрилял Каеде; сега бе превзел по-голямата част от Трите провинции. Ако дължах някому вярност, то това бе именно на него. Смятах, че не мога просто да изчезна, без да му дам някакво обяснение.

— Каквото съм постигнал, бе с помощта на Племето — заявих бавно. За миг на лицето му се изписа гняв, но той не каза нищо. — Сключил съм договор с тях и за да спазя своята част, трябва да се откажа от името Отори и да остана в редиците им.

— Племето! Кой са те, къде са? — избухна той. — Където и да се обърна, винаги се натъквам на тях. Все едно са плъхове в хамбар. Дори и сред най-приближените ми...

— Нямах да успеем да победим Ийда без тяхната помощ.

Той поклати едрата си глава и въздъхна.

— Не искам да слушам повече тези глупости. Ти си бил осиновен от Шигеру, ти си Отори и ще се ожениш за госпожица Ширакава. Това е заповед!

— Владетелю Араи — поклоних се до земята с ясното съзнание, че не мога да му се подчиня.

След посещението на гроба Каеде се бе върнала в женската постройка за гости и нямаше как да говоря с нея. Копнеех да я видя, но се и страхувах. Страхувах се от властта ѝ над мен и от моята над нея. Опасявах се, че ще ѝ причиня болка и по-лошо — че няма да посмея да я нараня. Онази нощ, неспособен да заспя, отново излязох и седнах в градината, закопнял за тишина, но винаги слушайки. Знаех, че ще замина с Кикута, когато дойде за мен през нощта, но не можех да освободя съзнанието си от образа на Каеде, от спомена за нея, от онази сцена, в която тя стоеше безмълвна до тялото на Ийда, от последвалото сливане, от крехкостта ѝ, докато прониквах в нея. Мисълта повече

никога да не изпитам всичко това бе тъй мъчителна, че дробовете ми останаха без въздух.

Чух леките стъпки на женски нозе. Шизука сложи ръката си на рамото ми и прошепна:

— Госпожица Ширакава иска да те види.

— Не бива — отвърнах.

— Те ще дойдат призори — добави тя. — Казах й, че никога няма да се откажат от претенциите си към теб. Всъщност заради неподчинението ти в Инуяма учителят вече е решил, че ако не тръгнеш с тях тази нощ, ще умреш. Тя иска да се сбогувате.

Последвах я. Каеде седеше в отдалечения край на верандата, фигурата й бе слабо осветена от чезнещата луна. Помислих си, че бих разпознал силуета й навсякъде, очертанятията на главата и раменете й, характерното движение, с което обърна лице към мен. Лунната светлина проблесна в очите й, превръщайки ги във вировете черна планинска вода, когато снегът засипва земята и светът става бял и сив. Паднах на колене пред нея. Сребристото дърво ухаеше на гора и на свещилището, на мъзга и на тамян.

— Шизука казва, че трябва да ме напуснеш, че не можем да се оженим — гласът й бе приглушен и недоумяващ.

— Племето няма да ми позволи да водя този живот. Аз не съм... сега не мога да бъда... владетел от клана Отори.

— Но Араи ще те закриля. Той иска точно това. Нищо няма да стои на пътя ни...

— Каеде, сключих сделка с човека, който е глава на моето семейство. Оттук нататък животът ми му принадлежи — в този миг, в безмълвието на нощта помислих за баща си, който се бе опитал да избяга от кръвната си предопределеност и бе убит за това. Струваше ми се, че тъгата ми не можеше да бъде по-дълбока, но тази мисъл откри нова бездна.

Тя ми отвърна:

— За осем години като заложница нито веднъж не помолих никого за нищо. Ийда Садаму ми заповяда да отнема живота си, но аз не молих за пощада. Възнамеряваше да ме изнасили, но пак не го помолих за милост. А сега моля теб — не ме изоставяй! Умолявам те да се ожениш за мен. Никога повече няма да помоля никого за нищо... — тя се хвърли на земята пред мен, косите и робата й докоснаха пода с

копринен съсък. Усещах аромата на парфюма ѝ. Косите ѝ бяха тъй близо, че бръснаха ръцете ми. — Страх ме е — прошепна тя. — Страхувам се от себе си. В безопасност съм единствено с теб.

Оказа се по-мъчително, отколкото бях очаквал. И онова, което го правеше още по-непоносимо, бе увереността, че ако просто легнем един до друг, плът до плът, цялата болка ще изчезне.

— Племето ще ме убие — казах накрая.

— Има по-страшни неща от смъртта! Ако те убият, аз ще убия себе си и ще те последвам! — тя взе ръцете ми в своите и се наклони към мен. Очите ѝ горяха, кожата ѝ бе суха и пареща, костите ѝ — крехки като на птичка. Усещах как кръвта тече устремно във вените ѝ. — Ако не можем да живеем заедно, нека умрем заедно!

Гласът ѝ бе настоятелен и възбуден. Нощният въздух изведнъж сякаш стана студен. В песни и романтични истории двойките умират заедно от любов. Спомних си думите на Кенджи към Шигеру: „Ти си влюбен в смъртта, като цялата ви каста.“ Каеде бе от същата каста на воините, но аз не. Не исках да умирам. Дори не бях навършил още осемнайсет години.

Мълчанието ми бе достатъчен отговор за нея. Очите ѝ потърсиха лицето ми.

— Никога няма да обичам друг освен теб — промълви тя.

Двамата почти никога не се бяхме поглеждали открито. Погледите ни винаги бяха откраднати и скришни. Сега, когато се разделяхме, можехме да се взрем в очите си без свенливост или срам. Чувствах болката и отчаянието ѝ. Исках да облекча страданието ѝ, но не можех да сторя онова, за което ме бе помолила. От объркването ми, докато държах ръцете ѝ и се вирах дълбоко в очите ѝ, избликна някаква сила. Погледът ѝ се напрегна, все едно тя се давеше. После въздъхна и затвори очи. Тялото ѝ се олюля. Шизука изскочи от сенките и я хвана, докато падаше. Двамата внимателно я положихме на пода. Бе заспала дълбоко, както бях сторил аз под погледа на Кикута в скришната стая.

Потръпнах, внезапно обзет от ужасен студ.

— Не биваше да го правиш — прошепна Шизука.

Знаех, че братовчедка ми е права.

— Не съм искал — отвърнах. — Никога не съм го прилагал върху човек, само върху кучета.

Тя ме плесна по ръката.

— Отивай при Кикута. Иди и се научи да владееш уменията си. Може би там ще пораснеш.

— Тя ще се оправи ли?

— Откъде да знам какво си й направил. Не разбирам от тези неща на Кикута — отвърна Шизука.

— Аз спях двайсет и четири часа.

— Вероятно онзи, който те е приспал, е знаел какво върши — отвърна рязко Шизука.

Далеч долу по планинската пътека чух да приближават хора — двама мъже, които вървяха тихо, но не достатъчно тихо за мен.

— Идват — рекох.

Шизука коленичи до Каеде и я вдигна без усилие.

— Довиждане, братовчедо — изрече тя, все още с гняв в гласа.

— Шизука... — започнах, когато пое към стаята. Тя спря за миг, но не се обърна. — Конят ми, Раку... ще се погрижиш ли госпожица Ширакава да го вземе? Нямам какво друго да й дам.

Тя кимна и потъна в сенките. Чух как вратата се плъзна, чух стъпките й по рогозките и слабото поскърцване на пода, докато оставяше Каеде.

Върнах се в стаята си и си събрах нещата. Всъщност не притежавах нищо — писмото от Шигеру, ножа ми и Джато. После отидох в храма, където Макото медитираше. Докоснах го по рамото и той стана и излезе навън с мен.

— Тръгвам — прошепнах. — Не казвай на никого, преди да съмне.

— Можете да останете тук.

— Няма как.

— Тогава се върнете, когато можете. Ще ви скрием. В планината има толкова тайни места. Никой няма да ви намери.

— Може би някой ден ще ми трябва — отвърнах. — Искам да ми пазиш меча.

Той пое Джато.

— Сега вече знам, че ще се върнете — той протегна ръка и проследи с пръсти очертанията на устните ми, на челюстта и тила ми.

Бях малко замаян от липсата на сън, от мъка и желание. Искаше ми се да лежа в нечий обятия, но стъпките вече прекосяваха

чакълена настилка.

— Кой е там? — Макото се обърна, стиснал меч. — Да вдигна ли тревога?

— Не! Това са хората, с които трябва да тръгна. Владетелят Араи не бива да знае.

Двамата — моят доскоросен учител Муто Кенджи и учителят Кикута — ме очакваха на лунната светлина. Бяха облечени в дрехи за път, невзрачни, доста изтощени — двама братя може би, учени или неуспели търговци. Човек трябваше да ги познава като мен, за да види бдителната стойка, очертаната на твърдите мускули, говорещи за огромната им физическа сила, ушите и очите, които не пропускаха нищо, изключителната интелигентност, на фона на които военачалници като Ййда и Араи изглеждаха първични, жестоки и непохватни.

Паднах на колене пред учителя Кикута и се поклоних, опирайки чело в праха.

— Стани, Такео — рече той и за моя изненада двамата с Кенджи ме прегърнаха.

Макото стисна ръцете ми:

— Сбогом. Знаем, че ще се срещнем отново. Жизнените ни пътища са свързани.

— Покажи ми гроба на Шигеру — подкани ме ласкаво Кикута по начин, който добре си спомнях, като човек, разбиращ истинската ми същност.

„Но за теб той няма да е в него“, помислих си. В покоя на нощта започнах да приемам, че съдбата на Шигеру бе да умре по начина, по който го стори, точно както бе негова съдба сега да се превърне в божество, в герой за много хора, които ще идват тук в светилището да се молят пред него, да търсят помощта му и така стотици години напред... докато съществува Тераяма, тоест завинаги.

Застинахме с приведени глави пред току-що издялания камък. Кой знае какво изказаха в сърцата си Кенджи и Кикута? Аз помолих Шигеру за опрощение, благодарих му, задето ми спаси живота в Мино, и се сбогувах с него. Стори ми се, че чух гласа му и видях сърдечната му усмивка.

Вятърът раздвижи старите кедри; нощните насекоми редяха своята неспирна музика. Щеше винаги да е така, помислих си аз, лято

след лято, зима след зима, луната щеше да потъва на запад, отдавайки нощта на звездите, а те след час-два — да я отстъпват на сияйното слънце.

Слънцето щеше да се извисява над планината, теглейки след себе си сенките на кедрите, и после отново да захожда, скривайки се зад очертанията на хребетите. Така вървеше светът и хората живееха в него според силите си, между мрака и светлината.

[1] От 1 до 3 часа. — Бел.прев. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

С главните герои — Такео и Каеде, се запознах при първото ми пътуване из Япония през 1993 г. Много хора ми помогнаха в изследванията и реализирането на красивата им история. Бих искала да благодаря на фондация Asialink, която ме награди да прекарам три месеца в Япония през 1999 г., на австралийското посолство и на ArtsSA.

В Япония подкрепа ми оказаха три театрални компании — „Казеноко“ в Токио, „Киушуу“ и „Гекидан“ в Нагоя, както и господин Кимура Мийо, един прекрасен компаньон по време на пътуванията ми, който ме отведе до Казанава и Накасендо и ми отговори на много въпроси относно езика и литературата.

Благодаря на господин Моги Масару и на госпожа Моги Акико за тяхната помощ при наименованията на лицата и селищата, както и за неocenимото им приятелство.

В Австралия благодаря на моите японски учители, на агента ми Джени Дарлинг, на сина ми Мат, моя пръв читател, и на останалите членове на семейството ми.

Калиграфията бе нарисувана за мен от господин Сугияма Казуко и Етсуко Уилсън, за което им благодаря.

Лиан Хърн

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.